

S.N. LAZAREV

4

S.N. Lazarev

VASPITAVANJE RODITELJA

Odgovori na pitanja

ČOVEK BUDUĆNOSTI

4

ČOVEK BUDUĆNOSTI

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati,
postavljati na internetu

Ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika
autorskih prava.

S.N. Lazarev

VASPITAVANJE

RODITELJA

ODGOVORI NA PITANJA

Prevod s ruskog:

Slobodanka K. Vanjkevič

Beograd, april 2017.

Naslov originala:

**Воспитание родителей. Ответы на вопросы
Санкт–Петербург, 2009**

Copyright © S.N. Lazarev, 2009
Copyright © Satja Juga, 2017

www.lazarev.ru

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u
kakvoj formi,
bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Izdavač: „Satja Juga“

Zastupnik i distributer izdanja S.N. Lazareva za Srbiju: „ARUNA“
aruna.rs • lazarev.rs • aruna@aruna.rs • tel: 064 15 77 045

UVOD

Svet u kome živimo je raznovrstan, ali je istovremeno i jednoobrazan. U poslednjem veku se steklo uverenje da su svi zakoni spoznati i da je svet apsolutno razumljiv, a vrlo brzo potom je nastupio krah tih stereotipa. Zapravo, mogućnosti da spoznamo svet povezane su s našom psihom i energijom. Postoje stvari koje ne možemo da shvatimo dok ne promenimo sebe i ne pređemo na novi nivo shvatanja, jer fizička, energetska i informaciona konstrukcija poseduje granice te je stoga naše razumevanje sveta u direktnoj vezi sa ovim ograničenjima.

U prethodnim knjigama sam govorio o novom načinu razmišljanja - o tome da je posredi novi nivo energije, umeće povezivanja suprotstavljenih percepcija i sagledavanja sveta. Mnogim čitaocima je ovakav prelazak isprva delovao nerealno jer su navikli da usvoje samo polovicu znanja i da ga se grčevito drže, ali vrlo brzo potom upadaju u probleme.

Nedavno mi je jedna poznanica pričala o tome kako se susrela sa izvesnom isceliteljkom. Ispostavilo se da je ona spasavala žene koje su pročitale moje knjige i koje su mi poverovale. Maksimalno su se pokoravale muževima, popuštale im u svemu do te mere da su ovi prestali da se interesuju za njih. Kako se izrazila: „Mnogi muževi su ih odmah zajahali“. Na kraju su one pobesnele, postale drske i, zahvaljujući tome, porodični život im se normalizovao. Jedna žena mi je napisala poruku da ju je potiskivanje emocija, ljuntnji i zamerki prema mužu odvelo u bolest, a njenu porodicu do ivice raspada.

Čitalac iz moje informacije izdvaja ono što mu je jasno i pokušava da delimičnim znanjem, kao univerzalnim ključem, otvari sva vrata. Površno razmišljanje poput ovog vodi u čorsokak. Međutim, u svojim knjigama sam pisao o tome da nikada ne treba potiskivati ljuntnju i zamerke u sebi, već da se uspešno rešenje konflikta sastoji u uljudno iskazanim zamerkama. Bez sukoba ne može biti razvoja. Kada je bračni život lišen sukoba, postaje dosadan i počinje da se raspada. Britanski naučnici su uočili jednostavnu istinu - supružnici koji se međusobno svađaju i upućuju jedno drugom zamerke, u proseku žive deset godina duže od onih koji potiskuju svoja osećanja. Zaključak se čini dovoljno prostim: ne potiskujte svoje želje i bićete zdravi i dugovečni. Čovek koji bi poverovao u takvu tvrdnju mogao bi da se pretvori u kriminalca ili

životinju, budući da moralnost i krivični zakoni sputavaju naše agresivno i egoistično ponašanje.

Izreka „zlatna sredina“ je postala ustaljena. Zapravo, zlatna sredina je ponašanje koje u sebi sadrži dve suprotnosti. Možemo reći da je potiskivanje želja veoma loše i da prihvatimo nemoralno ponašanje kao normu, ili da je potiskivanje preko potrebno, ali čemo se zbog toga razboleti, ili čemo, pak, povezati ove suprotnosti i shvatiti da ne smemo potiskivati želju, već je moramo negovati i razvijati. Jer želja je harmonična kad je u skladu s našim interesima, a istovremeno ne uzrokuje unižavanje i uništenje drugih.

U bračnom životu svaki supružnik ima svoje želje i svaka strana treba da ih razvija i štiti. Ali gruba, egoistična zaštita sopstvenih želja može da unižava partnera i dovede do razvoda braka. Ako, pak, u čovekovoj duši postoji ljubav, tada će on biti spremna na kompromis i ostvariti ono što želi ne povređujući drugog. Snažna ljutnja na podsvesnom nivou predstavlja želju za uništenjem onoga koji nas je uvredio, a kada se ova želja potiskuje, mehanizam uništenja se okreće protiv subjekta. Ako pak shvatimo da je ljutnja primitivan pokušaj da vaspitavamo drugu osobu, tada ovakvo vaspitanje možemo zameniti konkretnim dejstvima kako bismo joj pomogli da se promeni. U životinjskom svetu se za grešku mora platiti povredom ili smrću. Ljutnja i ogorčenost zapravo predstavljaju signal: „Uskoro ću te uništiti“. To znači da nam se partnerovo ponašanje ne dopada. Ali ako iskreno porazgovaramo s njim i iznesemo mu svoje zamerke, tada će se proces promene odvijati daleko lakše.

Mnoge žene su odlučile da popuštaju i da se potčinjavaju svojim muževima, ne samo na spoljašnjem već i na unutrašnjem planu. Suština dijalektike je u tome da se na unutrašnjem planu možemo klanjati samo Bogu i da ne smemo zavisiti od ljudskog faktora. Popuštati ne znači postaviti sebe u zavisnost od druge osobe. U borilačkoj veštini kao što je sambo, popustiti neprijatelju znači čuvati svoju snagu i koristiti njegovu telesnu težinu i inerciju protiv njega samog, dok u borilačkoj veštini kao što je aikido, znači omogućiti mu da izvede željeni zahvat, a zatim, koristeći njegovu energiju i inerciju, uspostaviti kontrolu nad njim i potpuno ga potčiniti sebi. Popuštajući i pokoravajući se, žena može da postigne daleko više nego napadajući i optužujući. Mekoćom i popustljivošću žena u muškarcu oblikuje pozitivne emocije, i da bi se te

emocije zadržale, on će biti spreman da joj ispunji želje. Što je upravljanje strože, time je ono površnije i primetnije. To je muški stil. Nijedno strateško upravljanje ne može da bude grubo. Kada više puta nešto ponavljamo na blag način, to u drugome izaziva osećaj da se njegove želje poklapaju sa voljom onog koji upravlja.

Muškarac i žena su uvek u sukobu i borbi za vlast. Zaoštravanje konflikta treba da dovede do uvećanja ljubavi u duši i produbljivanja međusobnog razumevanja, kao intenzivnije potrage za kompromisom. U svakodnevnom životu, kada se energija konflikta pojačava, supružnici postaju sve agresivniji i tada se suprotnosti, lišene ljubavi, potpuno razdvajaju ili se međusobno uništavaju. To znači da može doći do razvoda, višegodišnjih svađa i afera koji će, pre ili kasnije, dovesti do bolesti, smrti jednog supružnika ili, pak, do razvoda. Bez ljubavi čovek razmišlja u krajnostima teturajući se čas na jednu čas na drugu stranu, a postaje agresivan zato što fanatično ide samo u jednom pravcu ili u suprotnom.

Jedna poznanica mi je nedavno pričala o svojoj sestri koja je, pročitavši moje knjige, pokušala da bude nežna prema suprugu. Međutim, on je prema njoj počeo bahato da se ophodi. Tada je ona postala gruba i histerična. Borila se s njim za svaku sitnicu i, zahvaljujući tome, odnosi su im se popravili. Rekao sam joj da ovakav stil ponašanja ne vodi ničem dobrom.

- To je tačno - zbumjeno mi je rekla. - On je počeo više da je poštuje, ali joj, istovremeno, preti i fizičkim nasiljem. Nekoliko puta je umalo nije ubio.

- Žena treba da bude žena, a muškarac - muškarac - odgovorio sam joj.

U hrišćanstvu postoji koncept poniznosti koji je neophodan kako muškarcima tako i ženama. Međutim, praktično ga svi doživljavaju kao pasivnost, neagresivnost, potiskivanje želja i ograničavanje u svemu. Međutim, smisao poniznosti je sasvim drugačiji: ne smemo se buniti protiv Boga, ne smemo mu ništa zamerati, niti smemo biti nezadovoljni svojom sudbinom. Protiv ljudi možemo da protestujemo, ali ne i protiv Boga. Budući da je duša nastala kad i Vasiona, mi se upravo posredstvom duše povezujemo s Tvorcem. Duša treba da bude ispunjena krotkošću, u potpunosti da prihvata Božju volju, dok duh i telo, koji su povezani sa

okruženjem, moraju da budu aktivni, da se nalaze u konfliktu i razvijaju veštinu sukobljavanja. Ako je duša neprestano ispunjena ljubavlju i poniznošću, tada će gruba duhovna i fizička dejstva imati vaspitni, a ne destruktivni karakter. Postoji jednostavan zakon: učitelj ne može da promeni učenika ako on sam ne želi da se promeni. Da bismo vaspitavali drugoga, potrebno je da krenemo od sebe. Ako je vaša duša spremna na promenu, biće spremna i duša onoga kog želite da vaspitate.

Ljubav je spoj suprotnosti: vezanosti i nevezanosti, bola i zadovoljstva, blagosti i strogosti. Da bi se muškarac i žena voleli mora da postoji razlika u potencijalima. Muškarac je obično sklon krutosti, beskompromisnosti, brzim rezultatima, spoljašnjem potčinjavanju, a žena nežnosti, bliskosti, postepenoj promeni. Kada su te suprotne tendencije u interakciji, one se međusobno obogaćuju. Muškarac je biološki sklon strateškom viđenju stvari, duhovnim aspektima, a žena - taktičkim oblicima razmišljanja. Za nju je materijalni aspekt važniji od duhovnog. Istovremeno, na planu osećanja muškarac se ponaša kao taktičar, a žena - kao strateg. U zdravoj porodici se obavlja podela dužnosti, što omogućava da se među njima razvijaju osećanja i sačuva ljubav. Dokle god supružnici teže ljubavi, oni u svim stvarima i odnosima deluju iz suprotnih pozicija međusobno se nadopunjajući. Na taj način se njihove suprotnosti razvijaju i oni postaju istinski srećni.

Nekada davno, kada sam na energetskom nivou dijagnostikovao muškarca i ženu, bio sam zapanjen činjenicom da među njima praktično nema razlike. Žena poseduje 52% ženske energije i 48% muške, a kod muškarca je situacija obrnuta. Samo četiri procenata razlike određuje da li je u pitanju muškarac ili žena. Međutim, petnaest godina kasnije sam pročitao tu informaciju kao naučno otkriće. To što širom sveta žene danas postaju muškobanjaste, a muškarci feminizirani, samo pokazuje da je sve manje ljubavi. Zaoštren konflikt može da se pretvori u uzajamno uništenje. Što manje ljubavi imamo u duši time će se aktivnije razvijati koncept uniseksa. Da bi žena bila žena, a muškarac - muškarac, u njihovoj duši moraju postojati suprotnosti. Nekada je to bilo urođeno: spoljašnje okolnosti prisiljavale su ženu da bude slaba, a muškarca da bude jak. Neprestani ratovi i teškoće primoravali su ljudе da veruju u Boga, da se osećaju potpuno bespomoćni pred Tvorcem. Ta unutrašnja bespomoćnost pred Svevišnjim rađala je ljubav koja je isticala suprotnosti između muškarca i žene. Čim je društvo putem tehnološkog

napretka postalo stabilno i prosperitetno, došlo je do gubitka ljubavi usled čega su suprotnosti sve više postajale nalik jedna drugoj pa su čak i međusobno srastale. Raspad porodice, neplodnost, homoseksualnost i mnogobrojne nastranosti - sve su to karike istog lanca.

Porodica, kao i čitava civilizacija, ima samo dve opcije: da dobrovoljno nauči da radi ono što je nekada bilo prinudno, ili da se raspade i izumre. Mnoge mlade osobe koje žele da zasnuju porodicu obraćaju se lekarima i psiholozima za pomoć. U protekloj deceniji broj stručnjaka za porodične odnose se enormno uvećao, ali se i pored toga raspad porodice ubrzao. Razlog je, čini mi se, u tome što se nauka nalazi na potpuno pogrešnom stanovištu kad je u pitanju čovek. Materijalizam veoma dobro funkcioniše kada je potrebno popraviti automobil ili lansirati raketu u svemir, međutim, čovek je prvenstveno duša, zatim svest, a tek potom telo. Porodične probleme je potrebno rešavati s polazišta interesa pre svega duše, a ne tela. Negirajući postojanje duše, a tvrdeći da je svest samo telesna funkcija, naučnici pokušavaju da ojačaju porodicu pomoću skladnih seksualnih odnosa i zdrave ishrane. Ovo gledište takođe smatra da će porodica biti jača ako ima veću stambenu površinu i platu, što će, samim tim, uticati i na povećanje broja dece. Međutim, život dokazuje suprotno: što su materijalni uslovi bolji, porodica se brže raspada. U porodicama gde oba bračna druga imaju visoko obrazovanje češće se rađaju deca sa mentalnim poremećajima. Visoko obrazovane žene ređe rađaju decu. Da biste postali kvalitetni roditelji, potrebno je da vaspitavate sebe na taj način, to jest da se brinete pre svega o sopstvenoj duši. Jer duša živi ako ima ljubavi. Tamo gde postoji ljubav uvek će postojati normalna porodica, napredna deca a biće i manje bolesti.

PITANJA I ODGOVORI

Dobar dan, Sergeju Nikolajeviću,

Pre nekoliko dana počela sam da čitam knjigu „Dijagnostika karme“. Nisam je još privela kraju, ali svedočila sam jednom čudu koje želim da podelim s Vama.

Knjiga je na mene delovala tako da se još uvek nalazim u stanju šoka. Tokom proteklih nekoliko dana proanalizirala sam brojne stvari u svom životu, pri čemu sam otkrila i spoznala uzrok bolesti koja mi je nedavno dijagnostikovana - fibroadenomi u dojci. Danas sam u bolničkoj čekaonici takođe čitala Vašu knjigu i molila se za sebe i svoje najmilije (koliko dugo to nisam činila s takvom iskrenošću!). Lekar me je primio i izjavio da tumora više nema. Pokazala sam mu citološke rezultate prema kojima mi je preporučena operacija. On se složio da operaciju treba obavezno uraditi kada se završi sa analizama iako je tumor bio malih dimenzija. Međutim, prethodni mamolog mi je otkrio tumor opipavši ga rukama. Ubeđena sam da se moja bolest povukla jer sam postala svesna svojih prestupa. Pripremam se za ponovne analize i nadam se najboljim rezultatima. Počela sam da čitam i drugu Vašu knjigu. Želim da Vam zahvalim što ste mi otkrili ove istine.

Godinama nisam mogao da shvatim jedan neobičan fenomen. Izvestan soj ljudi, pročitavši moju prvu knjigu, kardinalno promeni svoj pogled na svet, karakter i sudbinu. Zahvaljujući tome oni uspevaju da se izleče od neizlečivih bolesti, a njihova deca, pa čak i unuci, takođe se menjaju nabolje. Postoje i oni drugi, koji su pročitali sve moje knjige, posećuju moje nastupe i seminare - ali ne uspevaju nimalo da se promene.

Nedavno sam na seminaru govorio o situaciji koja me je veoma začudila. Jedna žena je posećivala sve moje seminare. Može se čak reći da je bila „fanatik“. Međutim, maja meseca 2008. godine, odjednom je počela da zove telefonom sve moje poznanike zbog svog unuka, koji je zapao u velike probleme. Neka politička stranka, ili komercijalna firma, da bi oprala novac, na njegovo ime je otvorila račun u banci i uplatila veliku sumu novca. On je, međutim, odlučio da taj novac zadrži pa se dao u bekstvo. Kada je mafija saznala za to i ona se dala u potragu za

njim. S jedne strane su ga progonili legalni, a s druge strane - nelegalni kriminalci. Pomenuta žena je zahtevala od mene da neodložno pomognem njenom unuku. Moji saradnici su joj objasnili da sam oputovao na seminar u Samaru i da će biti vrlo teško da se susretne sa mnom.

- Kako je mogao da ode? - vrištala je ogorčena žena preko telefona.
- Mi smo postali skoro kao rođaci. Mora da otkaže seminar. Zašto neće da mi pomogne?

Pozvali su me i pitali šta da rade. Počev od svoje prve knjige, govorio sam da je krađa greh. Krađom se bavi osoba kojoj ljubav nije na prvom mestu, kao i ona koja ne želi da se žrtvuje. Ako za ovih 15 godina baka nije uspela da ga promeni unuka, sada, za nekoliko dana, teško da će moći bilo šta da učini.

- Obavestite je da će joj pomoći da stupi u kontakt s dobrim advokatom, koji će je posavetovati šta da radi u ovoj situaciji. Da bar spreči da ne ubiju mladića.

Ona je to ljutito odbila. Otad više nije posećivala seminare.

U indijskoj filozofiji se kaže da je Vasiona nastala kao žrtva Bogu. Bez žrtve nema religije. Kad neko ne želi da se žrtvuje, već se bavi krađom, neophodne su mu prisilne žrtve - gubici, bolesti, problemi ili smrt - kako bi mogao da razume božanske zakone.

Ako je čovek, pročitavši moje knjige, shvatio da se sreća sastoji pre svega u ljubavi i žrtvi, u njemu će se rasplamsati uspavana energija. Upravo će mu ta energija ljubavi omogućiti da se dublje promeni. Mnogi su čuli da mogu ozdraviti i poboljšati svoju sudbinu ako čitaju moje knjige, ili posećuju seminare i nastupe. Međutim, oni žele prvenstveno da uzmu, da dobiju, pri čemu zaboravljaju na davanje. Iz tog razloga kod njih ne nastupaju apsolutno nikakve promene. Osim toga, informacije u knjigama ubrzavaju procese u čoveku - kako one pozitivne tako i negativne. Zbog toga pohlepnim i zavidnim osobama šteti zdravlju da čitaju moje knjige. Oni ih zapravo i ne čitaju, budući da svaki čovek poseduje intuiciju.

Nikakva znanja ne mogu da promene osobu koja na prvo mesto postavlja lični interes. Nikakve knjige neće pomoći onome koji se svesno odriče ljubavi, postavljajući na prvo mesto materijalna, duhovna ili čulna

blaga. Pre nego što dobijemo, potrebno je da nešto damo. Juda je tri godine živeo pored Isusa Hrista, ali zbog svoje gramzivosti i nesposobnosti da voli nije mogao da se promeni nabolje. Međutim, mi posedujemo daleko više znanja nego Juda, koji je, prema biblijskog legendi, bio najpametniji i najmudriji anđeo, s najjačom energijom. Zato je i bio nazvan Luciferom. Ali njegova dosledna gramzivost i odbacivanje ljubavi prema Bogu učinili su ga đavolom. Čim se u administrativnom aparatu religije pojavi interes, odnosno zvanje, vlast i novac, otpočinje proces degeneracije i prestanak težnje ka Bogu.

Ovaj proces je potpuno logičan jer svako želi da bude srećan, pri čemu je posedovanje materijalnih vrednosti samo jedna od njenih komponenti. Sreća koja prevazilazi pomenuta ograničenja je duhovna. Daleko iznad ove dve komponente nalazi se duševna sreća. Jer, naša osećanja su koren iz kog izrastaju um i telo, dok duša u svom jezgru obitava u jedinstvu s Tvorcem i obavlja čitavu Vasionu. Zbog toga je najveća sreća u životu - ljubav prema Bogu i jedinstvo s Njim. Apsolutno svi aspekti sreće, koji su mogući u Vasioni, prvenstveno se sadrže u onome što nazivamo ljubavlju prema Bogu.

Stoga, nije svaka informacija lek. Naš izbor je lek. A šta će odabratи - odlučuje sam čovek.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Želim da podelim s Vama svoje iskustvo, verovatno ne baš najsrećnije. U braku sam više od dvadeset godina i imam dvoje dece - 21 i 16 godina. Sa suprugom živim razdvojeno od prvog dana, tačnije - ostao je da živi sa svojom majkom. On ne može da mi oprosti jedan jedini slučaj prisnosti s mladićem koji sam imala pre našeg poznanstva.

U početku sam bila vrlo zabrinuta. Plakala sam jer to nisam mogla sebi da oprostим. Moj muž to pamti i kinji me zbog toga i danas. Ali shvatila sam da je tako moralo da se dogodi i u meni su zavladali mir i tišina. Jer se sve dešava u skladu s Višom voljom, a mi dosta toga precenjujemo u životu. Pokušavam da objasnim mužu da nam patnje nisu date tek tako, ali je on u poslednje vreme postao još agresivniji i još se više otuđio. Ponekad se među nama pojave iskre i plamičci ljubavi, ali

kratko traju. Uz sve to moj muž ima probleme i sa potencijom. Verovatno sa mnom nešto nije u redu te pokušavam da se molim.

Primarna energija kojom se hrani naša duša neprestano pritiče od Tvorca. Da bismo je primili, neophodno je da potreba za njom bude daleko veća nego bilo koji oblik zemaljske sreće. Smisao „žrtve“ je u spremnosti da se rastanemo sa zemaljskim vrednostima kako bismo stekli božanske. Jer prilikom žrtvovanja nije najvažniji sam čin davanja, već traganje za ljubavlju prema Bogu, kao i sposobnost da je pronađemo onda kada je izgubimo.

Dugo sam posmatrao svoje emocije i s čuđenjem sam primetio da se najveća agresivnost pojavljuje kada ne prihvatom prošlost - kad ne možemo i ne želimo da prihvatimo ono što se desilo. To je, u suštini, borba s božanskom voljom, njeni neprihvatanje. Neprihvatanje Više volje rađa zrno đavolizma. Dugo sam razmišljao o tome na koji način treba da prihvatom ono što se desilo i što mi uzrokuje bol. Odgovor mi se javio iznenada. Ako se nešto dogodilo i mi to ne možemo da promenimo, potrebno je da ga posmatramo kao žrtvu koju prinosimo Bogu. Istina, prisilnu, ali ipak žrtvu. Ako smo uspeli da sačuvamo ljubav u duši - znači da je žrtva prihvaćena. Ali ako nam je žao i ne prihvatom ono što se dogodilo, tad mrzimo i osuđujemo one ljudi posredstvom kojih su nam se dogodili gubici. To pak znači da žrtva nije prihvaćena i da ćemo biti osuđeni na nove žrtve.

Već mnogo hiljada godina ljudima je poznato kako se pojavio greh na Zemlji. Kain je iz zavisti ubio svog brata, Avelja. Ali zavist, pohlepa i ljubomora predstavljaju različite aspekte jedne iste emocije. Šta je ležalo u korenu Kainove pohlepe? Kakvo osećanje? Sve je počelo tako što je Bog prihvatio Aveljove darove, a Kainove ne. Zašto se to dogodilo? Odgovor može biti samo jedan: Kainovo duševno stanje je učinilo njegove poklone neprihvatljivim, a žrtvu - besmislenom. Dakle, Kain je žalio za bogatstvom koje je prineo kao žrtvu. Znači da nije mogao da se odvoji od njega, odnosno da je ono za njega bilo važnije od ljubavi prema Bogu. Kain nije mogao dobrovoljno da prinese žrtvu i zato je bio primoran na prisilne žrtve.

Zapitajmo se: od čega se čovek najteže rastaje? Kada razmislimo, shvatamo da je svaki gubitak materijalnih dobara bolan, ali je ipak

prolazan. Sa duhovnim bogatstvima je mnogo teže. Kada nam se raspadaju snovi i nade, kada nam se raspada slika sveta na koju smo navikli, kada nas izdaju oni kojima smo verovali - daleko je teže, ali se i to može izdržati. Najveći bol je krah naših uzvišenih osećanja, kada nam umire voljena osoba, ili kada nas prevari i okrene leđa našoj ljubavi. I što je veća, što je lepša čovekova ljubav, on doživljava veći bol. To može da podnese samo vernalik, osoba koja ne zna samo umom istinu da je ljubav najveća sreća, onaj koji svojim ponašanjem, načinom života i emocijama neprestano neguje potrebu za jedinstvom s Tvorcem. Na taj način on razvija osećaj da je ljubav prema Bogu mnogo veća sreća od jedinstva s voljenom osobom. Zato su uvek i postojali rituali uzdržavanja od seksualnog odnosa i komunikacije u vreme posta. Kako bismo osetili, a ne samo shvatili, da je ljubav prema Bogu sreća i naslada, potrebno je da se povremeno uzdržavamo od ustaljenih zadovoljstava: hrane, seksa, alkohola, itd.

Neumerenost, preterivanja i štetne navike čoveka neosetno pretvaraju u ateistu. Ateista nije onaj koji negira veru u Boga, već onaj koji se odriče ljubavi. To je onaj koji se klanja nasladama, koji žali zbog prošlosti, koji se mnogo lepše oseća kad uzima i dobija, nego kad daje.

Supružnici se spolja često drastično razlikuju, ali su iznutra vrlo slični. Muž i žena se dijalektički dopunjavaju kako vrlinama tako i manama. Ako je muž tvrdica, tada je žena rasipna, ali su na unutrašnjem planu oboje pohlepni. Međutim, za muža gomilanje novca predstavlja uvećanje njegove teritorije i jačanje kuće, dok za ženu rasipništvo predstavlja mogućnost ostvarenja lične sreće. Novac je za oboje u službi jačanja ega. Maske su različite, ali je suština ista. Ako se žena iznutra podsvesno klanja muškarcu kog voli i ljubav prema njemu stavlja na prvo mesto, zaboravljujući na Boga, tada on može biti ludački ljubomoran i sumnjičav, usled čega će je povremeno vredati bez ikakvog razloga. Zamislite nekoliko žena koje su na unutrašnjem planu identične - sve one podsvesno bezumno vole svog muža i klanjaju mu se, dok im u isto vreme slabi ljubav prema Bogu. Jedna će imati ludački ljubomornog muža, druga - velikog ženskaroša, treća - nasilnika i ubicu, četvrta - impotentnog, peta - homoseksualca, šesta - teško bolesnog, a sedma, vernalica, imaće za muža normalnu, srećnu i zdravu osobu.

Naravno, ne treba za sve kriviti žene. U svim vremenima je vera u Boga bila sudbinski predodređena muškarcima. Baš zato što su umirali,

žrtvovali se i trpeli najrazličitiji bol, bilo im je lakše da poveruju u Boga. Onaj koji je iznutra bio vernik uvek je imao mogućnosti da pravilno vaspitava ne samo sebe, već i da pomogne svojoj ženi da promeni karakter. Pritom, ona svojim unutrašnjim stanjem nije uništavala muškarca, već ga je podržavala i pomagala mu.

Današnji trend degeneracije muškaraca i emancipacije žena, koji postaje sve agresivniji, posledica je ateizma savremenog sveta. Žene nisu ostvarile pobedu, a muškarci su pretrpeli poraz. Ali ako muškarci izgube veru, a civilizacija počne da se degeneriše i kotrlja ka uništenju, tada verovatno žene kroz ljubav treba da ožive tu veru. Uostalom, sve nastaje iz ljubavi. Sledite taj put i pre ili kasnije će svet oko vas početi da se menja.

Konačno sam naučila da prihvatom situacije pomoću kojih me sa Višeg plana odvajaju od materijalnih vrednosti. I čim sam u tome uspela, novac je počeo praktično niotkuda da se pojavljuje. Zanimljivo je da sam postala potpuno spokojna kad je reč o mom materijalnom bogatstvu. Kada iznenada neko ili nešto želi da me izbaci iz ravnoteže, govorim sebi da situaciju prihvatom onakvom kakva jeste, s ljubavlju. I to savršeno funkcioniše. I još nešto: što više pokušavam da kontrolišem svoju šesnaestogodišnju čerku, ona postaje hirovitija i buntovnija. Ali kad sebi, kao i njoj, kažem da je sve dobro i da stvari treba pustiti da idu svojim tokom, da je ona odrasla i da se mogu osloniti na nju - kao čarobnim štapićem, dete, s krivicom na licu, hita ka meni u zagrljaj.

Postoji nekoliko nivoa kontrole.

Prvi nivo je kad, primera radi, čovek vodi konja na ularu. To je nivo roba, tj. potpuna spoljašnja kontrola.

Drugi nivo je kad čovek sedi u kočiji i upravlja uzdamama i prutom. Konj može da trči, odnosno da oslobađa veću količinu energije, tj. da ostvaruje sebe u većoj meri.

Treći nivo je kad čovek jaše na konju. Više nema jarma, taljiga i konjske opreme. Čovek na neki način sarađuje s konjem i stiće će do cilja

daleko brže nego onaj koji vodi konja na ularu.

Ako, pak, čovek jaše konja, koji zna put i koji takođe želi da se vrati kući što pre, tada jahač ne mora da ga goni, već se njihove želje podudaraju. Onaj koji to shvata uvek će na cilj stizati prvi.

Pre nekoliko godina sam boravio u Švedskoj gde sam čuo zanimljivu priču. Mnogi bogati ljudi imaju konje koji učestvuju na trkama i osvajaju nagrade. Moj prijatelj je imao čistokrvnog trkačeg konja koji je osvajao sve nagrade i uvek stizao prvi. Kada konj osvoji nagradu, svečano ga vode u krug a publika mu aplaudira. I na sledećoj trci je bio ispred ostalih, ali je pred samu završnicu počeo da ga prestiže protivnički konj. Na kraju su stigli istovremeno i sudije su morale da konsultuju foto-finiš. Ispostavilo se da je dosadašnji šampion stigao drugi. Tog dana je novi pobednik trčao krug oko stadiona a publika je njemu aplaudirala. Bivši šampion je te noći kopitama u paramparčad razbio svoj boks u štali. Nekoliko dana je besno rzao, ne želeteći nikoga da sluša. Više nije učestvovao ni u jednom takmičenju. Verovatno je osećao da su ga nepravedno oštetili. Da se neko setio da mu objasni kako je na cilj stigao drugi, to se ne bi desilo. Najzanimljivije od svega je što je postojala mogućnost da mu neko priđe i ovo mu saopšti. Setio sam se duhovite situacije koju mi je ispričala moja poznanica. Ujutro je prišla umivaoniku i videla u njemu bubašvabu koja nije mogla da izade. Nije želeta da je ubije, već je imala namjeru da je izbací kroz prozor. Nakon nekoliko minuta bezuspešnih pokušaja joj je dosadilo i ona se obratila bubašvabi:

- Ne želim da te ubijem, već samo da te uzmem i izbacim kroz prozor.

Buba se iznenada zaustavila, posmatrajući je. Potom ju je moja poznanica oprezno uzela i izbacila kroz prozor.

Čovek i ne sluti da postoji Viša kontrola koja se podudara s njegovim interesima. Bog upravlja nama iznutra, posredstvom ljubavi i osećanja. Ako počnemo da se koprcamo, tad ćemo osetiti uzdu u vidu problema, bolesti i gubitaka. Ako nastavimo da se uporno odupiremo, onda će nas još čvršće stezati uzdama, a to već znači da ćemo dobiti neizlečivu bolest. Navikli smo na to da kontrola znači sputavanje volje drugog čoveka. Što je više nasilja u upravljanju - to je ono neefikasnije. Što je viši nivo upravljanja, mora da bude veća energija onog koji upravlja. Ako naša kontrola pomaže drugoj osobi da se razvija, tj. da joj

se duša razvija tako da shvati božanske zakone, onda nam predstoji samo da usmeravamo njenu energiju koja će se vremenom uvećavati. Ako, pak, naša kontrola ima za cilj zadovoljenje sopstvenih želja, učvršćenje ličnog statusa, kao i očuvanje naše slike sveta, to će dovesti do pobune druge osobe i do naših odluka koje uključuju silu.

Dobar dan!

Verovatno neću napisati ništa novo, ali će možda biti i neke koristi od ovog pisma.

Moj otac se jedno vreme veoma mučio zbog išijasa. Vazda sam gledao kako mu majka utrljava krem u krsta, a ponekad sam i ja morao da se bavim ovim dosadnim poslom. Ubrzo se sve nenadano zaustavilo te su neprekidna utrljavanja, žalbe i stenjanja preko noći prestali. Gde je sve to nestalo? Bilo mi je neshvatljivo.

Nakon nekog vremena počeo sam da razmišljam o tome. Posmatrao sam i analizirao šta se još promenilo. Promenila se očeva reakcija na stvari koje su ga nekada činile jarkim u licu i čudovištem koje peni. Prema tim stvarima je počeo da se odnosi s humorom. Npr., hoda i sam sebi se izruguje: „Niko da se sažali na starca! Svi ga samo vređaju!“ i pritom se guši od smeha. To je bio neočekivani zaokret u drugu krajnost. Stekao sam utisak da je on sam, na neki neobjasniv način, empirijski otkrio ovaj model reagovanja, podsvesno osećajući da mu bes pričinjava još veću patnju. Međutim, poražavalo me je to kako se suzdržavao da ne eksplodira kad je moja sestra, ohrabrena njegovom promenom, dala sebi previše slobode...

Moj otac nije čitao Vaše knjige; nekako je sam došao sličnog modela ponašanja.

Ne mogu reći da je sada potpuno zdrav. I dalje boluje, ali ne od išijasa.

Moguće je da sam povezao neke stvari koje nisu ni u kakvoj vezi; ipak sve sam video baš tako.

Koristim priliku da Vam se zahvalim na knjigama.

U ovom slučaju se radi upravo o promeni nivoa upravljanja. Zamerke, osude i prekori samo su oblik upravljanja drugim ljudima. Najviši oblik upravljanja svetom je ljubav. I sve ono što je za dobrobit ljubavi prebacuje nas na više nivoe upravljanja. To su iskrenost, humor, kao i potraga za novim oblicima upravljanja, ali bez zamerki. Odnosno, ne treba ubijati drugoga ljutnjom ili osudom; ne smemo uništavati, već stvarati. Što je energija agresivnija, treba da je bude manje. Čim se preusmerimo na stvaralačku energiju, odmah se raspire plamen radosti, zadovoljstva i humora, što je dobar pokazatelj da smo naučili da gubimo. Pojavljuje se optimizam, odnosno multivarijantnost budućnosti. Ako je jedan pokušaj bio neuspešan - pokušajte iznova. Ako su drugi i treći bili neuspešni - pokušajte još desetine puta. Pre ili kasnije ćete uspeti. U vaspitanju, kao i u upravljanju, postoje samo dve pozicije: ili ubijamo ljutnjom, mržnjom i osudom, ili vaspitavamo kroz radost, strpljenje i mnogobrojne pokušaje. Obično se preusmeravamo na ljubav, energiju i radost onda kada nam smrt već stoji iza leđa i čekamo sledeću porciju ljutnji i zamerki.

Sergeju Nikolajeviću, molim vas da prokomentarišete sledeće:

Tajne dugovečnosti Kirka Daglasa:

Kad stvari postanu sasvim loše, zapamti - može biti još gore.

Nikada se nemoj predati i dići ruke, već, zapamti - profinjuj reči, jačaj telo i unapređuj život.

Nikada ne gubi smisao za humor. Smej se kad si sam, smej se i u društvu.

Odagnaj depresiju, bolje je da misliš o tome kako da pomogneš drugima.

Prema drugima se ophodi onako kako želiš da se oni ophode prema tebi.

Ne misli da si sve postigao - izaber i sledeći cilj i nastavi dalje.

Ne zatvaraj se u sebe. Prihvati pomoć i pomaži drugima.

Ne stidi se svojih slabosti i nedostataka - svi ih imaju. Razmisli o tome kako da ih prevaziđeš.

Nisu svima dati volja i snaga duha, ali će te i mala pobeda osnažiti na putu ka boljem.

Moli se, ali ne za to da te Bog izleči, već da te nauči kako da pomogneš sebi.

(„Kirk Daglas - patrijarh američke kinematografije; 90. godina. Glumio je bivšeg boksera kad je imao 86 godina, u filmu „Dijamanti“. Ulogu je igrao nakon što je preživeo moždani udar. Rehabilitacija je bila teška - od ponovnog učenja govora, do hoda“. Izvod iz novina „Nova ruska reč“, koja izlazi u Sjedinjenim Američkim Državama više od 90 godina i smatra se vodećom publikacijom, popularnom ne samo u ruskojezičnoj zajednici. Materijal datira od 26. januara 2003. godine)

Bez obzira koliko čovek bio srećan i izuzetan, to je ipak samo polovina sreće. Ako svoje iskustvo i sposobnost da budemo srećni možemo preneti drugome, tek tad se možemo nazvati istinski srećnim. Kod poznatog glumca, koji je igrao ulogu Spartaka, lepotana predivnog stasa i velike energije, neprimetno je otpočeo proces prinošenja žrtve. Taj proces gubitaka se postepeno pojačava, a naziva se starost. Kada nam se postepeno gase telo, sposobnosti i svest, kada počne da nam se hlađi duša i iščezava energija osećanja, taj zakonomerni proces raspada svaki čovek doživljava prilično bolno. Što je bio energičniji, lepši i snažniji, time bolnije doživljava svoju starost. Za nevernika, starost postaje najveća nesreća u životu.

Kirk Daglas je nakon neuspelog pokušaja samoubistva postao istinski vernik. Počeo je da pomaže drugim ljudima, da žrtvuje veliki novac u verske svrhe, potpuno pritom promenivši svoj pogled na svet. Mislim da pravila koja je napisao predstavljaju razumevanje zakona univerzuma, koja su nedostupna pohlepnim i zavidnim ljudima. Najbolja uloga u njegovom životu je čovek koji svojim savetima može da učini druge srećnim.

Dobar dan poštovani Sergeju Nikolajeviću!

Hvala što ste mi odgovorili na pitanja, ali, nažalost, ne mogu da sklopim sve kockice. Jasno mi je kako treba da vaspitavam sina, i sada je sve pitanje detalja - šta činiti u konkretnoj situaciji. Kada do nje dođe, osetim šta je ono što treba da uradim. Još jednom, primite moju zahvalnost. Želela bih da s Vama podelim jednu priču.

Živim u maloj zgradi sa osam stanova. Polovina stanara se uselila nedavno. Kako se to obično dešava, nastala je banalna situacija - niko ne održava higijenu i ne čisti sneg ispred zgrade, a domar nam nije dodeljen zbog male teritorije. Pola zime sam čistila sneg sama, kao i ulaz za automobile. Bilo je veoma naporno, ali sam radila besneći što niko osim mene to ne radi. Kako je moguće da ne vide da mi je teško? I da li je samo meni potrebno da bude čisto? Bila sam ogorčena na sebe, ali sam shvatila da ako mi je to već dato, znači da predstavlja pomoć, priliku za rad na sebi. Dakle, ako neću da čistim, mogu da prestanem, ali tada neće moći da prođu ni dečja kolica, niti automobil, a kad već voliš da se voziš - tad voli i vozi se. Dakle, bilo je potrebno porazgovarati s ljudima, organizovati sastanak, ali sve dok sam osećala bes, iz toga nije moglo da nastane ništa dobro, što je značilo da situaciju treba prihvati onakvom kakva jeste.

Pola zime sam je prihvatala. Postalo je veselije, zato što se punim energijom - svež vazduh, rad mišića, lepota. I situacija je počela da se menja. Prvo su komunalci, koji čiste put, počeli da uklanjaju sneg, krčeći mi put za automobil, a zatim sam osetila spremnost da razgovaram sa stanarima. Pozvala sam ih na sastanak. Odazvali su se skoro svi. Sada ulaz u zgradu, kao i dvorište, naizmenično čiste svi stanari. Odlično je što, zahvaljujući Vašim knjigama, shvatamo kako treba da se ponašamo.

Znate, nekada se ni u snovima nisam ponašala onako kako se sad ponašam u stvarnosti. U snu sam se, kao i nekada ranije na javi, ljutila, besnela, izdavala druge. A sada se čak i u snovima pojavila neka nevezanost, spokojstvo, osećaj da nema bezizlaznih situacija i da je sve što nam se dešava neophodno kako bismo postali bolji, blaži - kako bismo naučili da volimo i pružamo ljubav. Napokon sam kupila novu knjigu „Prvi korak u budućnost“. Čitam je iako još uvek nisam sve shvatila, ali već mnogo toga prihvatom.

Pre desetak godina kupio sam stan u Peterburgu, te smo se iz malog stana preselili u prostraniji. Stan se prodavao jeftinije nego što se moglo očekivati sudeći po stambenom prostoru. U toj komunalki (zgrada sa stambenim jedinicama koje imaju zajedničku kuhinju, kupatilo i hodnik - prim. prev.) živele su tri porodice. Kad je došao trenutak, sa zadovoljstvom su se preselile u zasebne stanove, te je stoga sve išlo brzo i lako. Ali postojao je još jedan razlog: zgrada se nalazila pored metroa. Kada je reč o javnim toaletima, vlast je na njih zaboravila. Međutim, to je odlika ruske vlasti - zaboravlja da narod treba da jede, pije i da ide u toalet. U ulazu su stalno bile lokve urina preko kojih je trebalo preskakati, kao i gomile izmeta. Uglavnom, u prizemlju. Na prvom spratu su se valjale prazne flaše od piva i votke, kao i špricevi za jednokratnu upotrebu. Na drugom spratu je bila baza za prodaju narkotika. Narkomani su u glavnom ulazu spaljivali sve što je moglo da gori, razbijali su u njemu flaše i koristili ga kao toalet. Moja žena je pokušala da utiče na situaciju tako što je otisla u policijsku stanicu koja se nalazila pored metroa. Policajac ju je iskreno upozorio: „Verovatno imate decu. Auto vam стоји u dvorištu i za sada je sve u redu? Zašto stvarate sebi nepotrebne probleme? Bolje se nemojte žaliti“. Moja supruga je ovaj savet ozbiljno shvatila. Postalo je jasno zašto sam stan kupio prilično jeftino. Neko vreme su susedi pričali da je moguće zaustaviti prodaju droge, ali se ništa nije promenilo. Verovatno su bile u pitanju samo glasine. Preskačući svako jutro preko bara urina, mislio sam da me to zauvek čeka.

Posle pet-šest godina sve se promenilo. Toalet još uvek nije izgrađen u blizini metroa. Vlasti još uvek nemaju vremena da o tome razmišljaju. Ali sada ulazim u čist ulaz koji je prekriven novim pločicama. Ulazim u čist, potpuno nov lift, koji je pre nekoliko godina zamenio stari i oronuo. Na ulazu u zgradu postavljena su vrata sa interfonom. Ljudi koji prolaze pored zgrade me pozdravljaju. Još uvek ne mogu da se naviknem na atmosferu udobnosti, čistoće i urednosti. Spolja, pored zgrade, nalazi se uređena poljana. Zašto se sve to promenilo? Zato što se u poslednjih 8-9 godina promenila atmosfera u zemlji. I ako su nekada svi živeli za jedno: zgrabiti, ukrasti, gurnuti i pobeci, sada je primitivni model egzistencije zamenjen višim. Moramo da vodimo računa ne samo o sebi, već i o drugima. Pljačkati i ubijati nije više stvar prestiža. Krasti je ipak

donekle sramotno. Kada je reč o moralu, koji sve u Rusiji objedinjuje sa istim ciljem, stvari su i dalje loše, ali je dinamika preporoda ipak zadržavajuća.

Kada čovek teži nečem novom, on isprva nema energiju. Ona mu se dodeljuje u malim porcijama, veličine zrna graška. Ali ako smo svesni ovog pravca i ako ga dosledno sledimo, pritiče nam sve više energije. Isprva nevidljiva, neprimetna i slaba ona odjednom postaje uočljiva i, malo po malo, menja svet. Onaj koji veruje u svoje snage i mogućnosti i ne predaje se - taj posle nekog vremena može da vidi rezultate tih npora.

Na suptilnom planu svi smo međusobno povezani i svi smo jedno. Zbog toga, ne samo naša dela i postupci, već i naša osećanja, naša percepcija sveta imaju uticaj na druge. Ljudi ne mogu odjednom da se promene. Zbog toga je pedagogija, kao nauka koja pomaže čoveku da se promeni, nemoguća bez ljubavi, strpljenja, mnogobrojnih pokušaja i bez vere u to da se svaki čovek može promeniti nabolje. Samo ga ne treba sputavati osudama, nezadovoljstvom i zamerkama. Vi ste svoju energiju usmerili u dobrom pravcu.

Dobar dan Sergeju Nikolajeviću!

„Kako sam pomogla suprugu da se promeni”, „Kako sam sama uspela da se promenim” za mene su neodeljive teme. Kada sam želela da razvijem neku novu osobinu kod mog muža, prvenstveno sam se menjala sama, tako da su se željena osobina ili ponašanje kod njega pojavljivali naizgled spontano.

Imam 34 godine, a u braku sam 15 godina. Istina, nemamo dece. Za sada u tome nemamo uspeha.

Moj muž je veoma inteligentan čovek, ali mu je karakter težak. Uopšte nema naviku da prašta drugim ljudima niti je u stanju da ih razume. U teškim okolnostima počinje da se nervira, više i prebacuje odgovornost na druge (to jest obično na mene). Čak me je i svekrva, na početku veze, opominjala da nijedna nevesta neće biti zadovoljna njenim sinom. Odnosno, on je grub, strog, svojeglav, lenj i neobuzdan. Sve sam na jedno uho čula, a na drugo propustila. Veoma sam cenila

svog muža, pa i sada, isto kao i ranije, imam visoko mišljenje o njemu. Istovremeno, bila sam veoma željna brige, nežnosti, topline i razumevanja. Da bi sve to počelo da mi se dešava, osmisnila sam sledeći metod:

1. Na početku moramo prihvati muža onakvim kakav jeste i ponašati se kao da je on oličenje dobrote, brižnosti, vaspitanja i smirenosti.
2. Ne smemo biti zakerala. Ako poseduje određene osobine, znači da su mu one potrebne. Mislim da je preterana agresivnost - samo metod samoodbrane. Jer, neka zaštita je čoveku potrebna.
3. Treba mu pružati mogućnost da bude sam. Izdržati distanciranost. Prečutati (što mi najteže pada).

Treba zamoliti muža da nešto uradi za nas: ode u prodavnicu, snimi film, potraži na Internetu, da probuši, očisti, itd. Ako ništa slično ne postoji, da nam bar donese čašu vode ili čaj (to je takođe veoma teško, jer na prvi pogled izgleda da se namećemo).

5. I, obavezno! Najvažnije je zahvaliti mu. Iskreno. Nakon nekog vremena opet se treba setiti njegovog dobrog dela i zahvaliti mu.

6. Takođe je neophodno priznati i pokazati svoju ranjivost, bespomoćnost i iskrenost. Obavezno treba pokazivati svoja osećanja i govoriti o njima. Ako nas boli, to reći. Ako nam je priyatno, takođe reći. Ako smo pogrešili, priznati. Ako je on pogrešio, onda mu odmah treba oprostiti i reći: „Sve je u redu“.

Neverovatno, ali ovo odlično funkcioniše. Kada smo prošle zime imali tešku krizu u odnosima (zbog toga što on ne radi, kao i zbog toga što nemamo dece, a on se ne leči. Oboje smo krivi. Imala sam mnogo zamerki koje sam mu upućivala, a pre toga sam ga i sama učinila opuštenim mogućnošću da dugo ništa ne radi), iz nje smo izašli samo zato što sam ga molila da mnogo toga uradi za mene. Svaki put kada mi je ispunjavao molbe, bilo je jasno da je postajao osećajniji.

Čini mi se da muškarci upravo na taj način i vole - čineći nešto za svoje žene.

U knjizi Džon Greja „Mars, Venera i odnosi“ pronašla sam interesantnu misao koja kaže da postoje reči koje se nijedna žena neće

zasiliti da sluša pa čak i ako se sto puta dnevno izgovore. To su reči „Velim te“. I za muškarce takođe postoje reči, ali one zvuče drugačije: „Tako sam ti zahvalna!“ Nijednom muškarcu neće dosaditi da sluša reči zahvalnosti zbog dobrih dela koje je učinio. Jednostavno je, a vrlo efikasno! Sve moje prijateljice, koje su zahvaljivale svojim muževima, potvrdile su mi isto. Ispostavilo se da na ovaj način dolazi do stimulacije pružanja energije, što generalno čini da se čovek oseća prijatno. Pogotovo kad zna da će njegov trud biti nagrađen.

Uzgred, ovaj metod je delotvoran kada je reč o bilo kom muškarcu: šefu, kolegi, komšiji, rođaku. Treba izdejstvovati okolnosti u kojima oni nešto mogu da učine (oni daju energiju) a da im se uzvratи visokom ocenom (mi dajemo energiju). Pritom i sami treba da živimo u režimu davanja. Ženama je lako da se o drugima požrtvovano brinu i to gotovo uvek protiče automatski. Međutim, muškarce je bolje podsećati - radi obostrane koristi.

Ponekad mi ljudi kažu: „Nije ti lako da živiš s takvim mužem“, na šta im odgovaram da samo posedujem veću sposobnost da uspostavim porodičnu sreću. Da sam izabrala običnog, dobrog muškarca, ne bih dobila priliku da razvijam svoje sposobnosti.

Nadam se da će ovo nekome biti od koristi. Uzgred, o distanciranju u bračnom životu sam naučila iz Vaših knjiga.

S poštovanjem i zahvalnošću.

Život se u Vasioni pojavio kao jedan organizam. Svidelo se to nama ili ne, ali na suptilnom planu smo svi jedno. Životinja je postala čovek upotrebom reči, komunikacije, pomoći i podrške. Istina, sve to poseduju i životinje. Čovek se od životinje razlikuje svojom religioznošću. Životinje nemaju religiju, niti veru. Zbog toga kod njih ne postoji taj nivo jedinstva, koji je svojstven čoveku i koji se učvršćuje komunikacijom i kolektivnom svešću. Ako nam se neko osmehne, mi mu uvek užvraćamo na isti način. Naše duševno stanje se prenosi na druge ljude. To nam je ugrađeno u refleks. Ako smo spremni da se menjamo, ta spremnost se postepeno prenosi na one koji žive pored nas. Osuđivanje drugog, agresivna kritika koja mu se upućuje i neprekidno nezadovoljstvo znači samo jedno: on je loš, što znači - ja sam dobar. Ako sam ja dobar, znači da ne treba da se menjam. Na tome se pedagogija završava. Stoga se šanse za promenu

kod oboje svode na nulu. Onaj koji optužuje ne može da bude vaspitač. Onaj koji se opravdava je loš vaspitanik.

Nedavno sam čuo zanimljivu priču. Žena koja je čitala moje knjige dala je savet svojoj rođaci: „Kada te muž napada i okrivilje zbog nečega, nemoj se raspravljati s njim, već mu odgovori: 'Dragi, izvini, nisam bila u pravu. Oprosti mi'. Ona je to pokušala i njen suprug je bio šokiran. Zbunjeno ju je pogledao ne znajući kako da reaguje. A smisao onoga što se dešava je vrlo jednostavan: ona je bila odlikašica u školi, a on trojkaš. Ona je od školske klupe imala usađen osećaj superiornosti nad dečacima koji su loše učili. Muž ju je vređao i kinjio, podsvesno osećajući njen prezir prema muškarcima. Ona nije branila svoju ispravnost, već osećaj svoje superiornosti nad njim. A kada je on video njenu drugačiju reakciju, to je izgledalo kao transparent na kome je pisalo: „Spremna sam da se promenim. Spremna sam da sa osude pređem na ljubav i razumevanje. Od ličnog osećaja ispravnosti i samouverenosti prelazim na kompromis i spremna sam da uskladim naše želje“.

Gde ima ljubavi, dolazi do naglog porasta energije, novih oblika komunikacije, pomoći i vaspitanja. S moje tačke gledišta, jedan od glavnih principa upravljanja je neprestano traganje za novim oblicima upravljanja. Kad osuđujemo drugog i kad smo nezadovoljni, koristimo krut kalup pomoću kog pokušavamo da trasiramo put u budućnost.

Što je manje ljubavi, manje je energije. Što je manje energije, manje je i opcija za rešenje sukoba, a time je i manje pokušaja vaspitavanja i mogućnosti za promenu situacije. Budućnost više nije multivariantna, već postoji jedan rigidan model budućnosti i agresivnost koja se povećava da bi se on zaštitio. „Svi putevi vode u Rim“ - govorili su stari narodi. Univerzalni zakoni razvoja duše isti su za svako živo biće. Ako u duši nema ljubavi i energije, čovek neće moći da oprosti, nego će osuđivati, mrzeti, biće grub, svojeglav i lenj. Besmisleno je osuđivati ga što nema energije. To je isto kao osuđivati hromog čoveka što neujednačeno hoda. Možemo da mu pomognemo, ali je besmisleno da ga osuđujemo. Vi ste to intuitivno shvatili, i ja vam čestitam.

P. S. U jednoj od svojih prvih knjiga govorio sam kako ne treba govoriti i misliti loše o onome s kim nam je nekada bilo lepo. Pre

nekoliko dana sam na Internetu pronašao zanimljiv članak. Citiraću jedan deo iz njega:

„Svaki deseti par se voli i posle dvadeset godina zajedničkog života. Do takvog zaključka su došli istraživači na Stoni Bruk Univerzitetu u Njujorku, tako što su pomoći magnetno-rezonantne tomografije upoređivali hemijske procese u mozgu koji se dešavaju kod mlađih parova sa onim parovima koji su u vezi duže od 20 godina.

Naučnici su otkrili da se kod određenih predstavnika starijih parova, prilikom pogleda na partnerovu fotografiju, u mozgu dešavaju iste hemijske reakcije kao i kod osoba koje se nalaze na početnim fazama zaljubljenosti“.

Usled gubitka ljubavi dolazi do ozbiljne deformacije karaktera i subbine. Često vidimo sledeću sliku: muškarac i žena se sretnu i među njima se dogodi ljubav. Veoma silno se zavole te su uvereni da će tako biti večno, ili, u svakom slučaju - dugo. Osećanja im se još nisu u potpunosti otvorila, a oni već odlaze u postelju, svesno ili nesvesno unižavajući svoja viša osećanja. Zatim otpočinju zajednički život, a s njim ide i neumerenost. Kako vreme prolazi, supružnici se ponekad ponašaju cinično, a ponekad podlo. Razmenjuju uvrede i optužbe i postepeno primećuju da njihova osećanja jenjavaju. Prijateljstvo je ljubav bez seksualnih odnosa. Prema tome, oni koji se vole uvek moraju da budu i prijatelji. Uzajamne prevare, nepoštovanje i nedostatak želje da brinu jedno o drugom - neprimetno uništavaju prijateljstvo i uzvišena osećanja. Na kraju priznaju da je ljubav prošla. Konflikti postaju žestoki i beskompromisni. Poniziti drugog i osvetiti mu se postaje gotovo potreba. Međutim, oni se i dalje vole, ali to i ne naslućuju. Spoljašnje ljušturi ljubavi su se raspale, ali unutrašnja ljubav nastavlja da traje.

Na jednom predavanju sam citirao izreku - „Ljubav prolazi s vremenom“ - i objasnio da ovaj izraz nije potpuno tačan. Mi smo ti koji prolazimo, a ljubav ostaje. Kada čovek, i ne sluteći da i dalje voli, počinje da osuđuje, prezire i ponižava voljenu osobu, nakon nekog vremena oboljeva od teške bolesti koju medicina ne može da izleči.

Uvek sam naglašavao da na nivou podsvesti ne postoji rok trajanja. Najsilnija ljutnja, mržnja ili uninije žive u našoj podsvesti decenijama, a ponekad i ceo život. Međutim, ljubav živi daleko duže od mržnje, a

božanska ljubav živi večno u našoj duši. Samo zahvaljujući tome mi možemo da se razvijamo. Prema tome, ljubav može da pobedi vezanost za nešto ili nekoga iz koje nastaju osuda i gnev.

Čitava Vasiona je nastala iz božanske ljubavi. Mi volimo Tvorca čak i ako poričemo Njegovo postojanje, čak i ako iskvarimo svoju dušu pogrešnim pogledom na svet i ponašanjem.

Zanemarivanje roditelja, koje uvek podsvesno volimo i koji su nam poklonili život, može u velikoj meri da skrati naš život. Zato je jedna od glavnih zapovesti: „Poštuj oca svoga i majku svoju“.

Zanemarivanje Boga dovodi do degeneracije i smrti potomstva. Stoga treća zapovest glasi: „Ne pominji uzalud ime Boga svoga“. Mnogi sveštenici, koji nas ubeđuju da Bog postoji, ne umeju da vaspitavaju poštovanje prema Njemu, nego pretvaraju veru u obične rituale i nadu u ostvarenje blagostanja. Stoga, da bi preživeo, čovek sebe intuitivno smatra ateistom. Bolje je misliti da Bog ne postoji, nego znati da postoji i zanemarivati Ga. U drevnom Izraelu su za ismevanje Tvorca primenjivali smrtnu kaznu. Time su spasavali dušu ne samo grešnika, nego i onih koji su ga okruživali. Time su spasavali i duše potomaka.

Žene se najčešće ne udaju iz ljubavi jer zbog svoje naivnosti ne znaju kako da postupaju s njom. Sve dok osećaju seksualno uzbuđenje i gaje snažna osećanja prema mužu, one su spremne da čine ustupke i da mu oprštaju. Postelja može da reši svaki problem. Ali čim se naslade prorede, žena misli da više ne voli muža i dopušta sebi da ga unižava mislima i rečima, da ga okrivljuje, osuđuje i vređa. A zatim se čudi što joj se razboljevaju i umiru deca. Setite se Melhole, Davidove žene, koja ga je volela, ali i osudila, kako joj se činilo, zbog nedoličnog ponašanja. Nakon toga više nije mogla da ima decu.

Žena koja može da sačuva ljubav i dobrodušnost ne može da bude pasivna. Ljubav je energija koja stalno mora da pronalazi sve novije i novije forme. Ono što nazivamo nesavršenstvom i grehom uzrokovano je gubitkom ljubavi i njenim nedostatkom. Ako je žena intuitivno prešla na nivo vaspitanja, znači da je ovaj proces verovatno otpočeo i kod drugih ljudi i tome se možemo radovati.

Veoma smo Vam zahvalni za znanje koje nam pružate.

Već odavno želimo da napišemo mnogo toga interesantnog što se dogodilo našoj porodici u poslednjih godinu dana. U ovom pismu ćemo izneti samo jednu priču.

Dogodilo se to 13. avgusta 2005. godine. Tog dana je naša čerka pala s prozora, sa četvrtog sprata zgrade (koja je vrlo visoka po konstrukciji) i preživela. Od povreda je zadobila prelom zgloba vilice i lakta leve ruke, veliku modricu na levoj strani lica i krvarenje iz oka.

Pomenutog dana smo bili u poseti našim najboljim prijateljima. Posle večere deca su (naša petogodišnja čerka i prijateljev trogodišnji sin) otišla da se igraju u dečjoj sobi. Bio je veoma topao dan. Naši prijatelji su nedavno promenili prozore i postavili PVC stolariju, ali još nisu uspeli da srede sve oko prozora (obično je na prozoru stajalo cveće, a pored njega - velika mašina za šivenje, tako da mu je pristup bio blokiran). Domaćica je ostavila širom otvoren prozor, a na njemu je bila mreža protiv komaraca za koju su svi mislili da je zaštitna barijera. Nakon 12-15 minuta iz sobe smo čuli dečakov krik. Domaćica je otišla u dečju sobu i nakon nekoliko trenutaka istrčala iz nje sa vešću da je Nastja pala kroz prozor.

(Treba napomenuti da sam par minuta pre toga poželeta da ustanem i odem negde s decom, ali objektivnih razloga za to nije bilo. Nisam poslušala intuiciju).

Odmah sam skočila s kauča i jurnula u dečju sobu. Pogledom sam preletela po njoj misleći da se Nastja možda sakrila, ali sam onda primetila otvoren prozor bez mreže na njemu. Pogledala sam kroz prozor i videla čerku koja je nepokretno ležala licem okrenutim ka zemlji. Prvo što mi je prostrujalo kroz glavu, a što je veoma strašno za jednu majku, bilo je: „Možda je tako bolje. Tako treba“. I pojavio mi se osećaj potpune nevezanosti. Muškarci su odmah otrčali dole.

Počela sam da se molim i pozvala „Hitnu pomoć“. Tačno sam znala da je bolje da ne silazim na ulicu. Spolja sam bila mirna. Molila sam se - pozivala sam u pomoć Anđela-čuvara.

Nastja je došla svesti i pokušala da se pridigne. Dovikivali smo joj kroz prozor da bismo je podržali. Nekoliko minuta kasnije sam se prenula iz šoka i sjurila dole. Kada sam pritrčala čerci, krv joj je liptala iz usta i

nosa. Znala sam da povraćanje može da blokira disajne kanale, pa sam joj prstom vadila izbljuvak iz usta, milovala je po glavi i molila je da ostane u životu. Počela je da ječi. Izgovarala sam molitvu „Oče naš“, te se ona umirila.

Bila sam veoma staložena jer sam znala da ako se budem nervirala i plakala, i ona će takođe. Hitna pomoć je pristigla nakon 12-15 minuta. Odvezli su nas u regionalnu bolnicu. Pogledali su Nastju i rekli da nema vidljivih povreda opasnih po život. Molili smo lekare da joj što pre ukažu medicinsku pomoć, ali su nam oni odgovorili da nema potrebe za žurbom, već treba sačekati 3-4 sata, da se želudac oslobodi hrane kako bi mogla da se obavi operacija. Operacija je morala da se izvede pod opštom narkozom, a s obzirom na to da je devojčica prilično krupna (27 kg), moglo se dogoditi da njeno srce ne izdrži takvu dozu. Na licu je imala veliki otok, a još od rođenja je imala hipertrofične krajnike, zbog čega su se lekari dugo savetovali da li da obave operaciju ili ne.

Stigla je policija i pozvala mog muža da dâ izjavu, a ja sam ostala s čerkom. Došle su medicinske sestre i odvezle je u operacionu salu, a ja sam pošla za njima. Stajala sam pored vrata operacione sale i čitala Bibliju, govoreći sebi: „Neka bude ono što mora da bude. Sve je na Božjoj volji. Poveravam lekarima svoju čerku“. Nakon nekoliko minuta su izašli. Sve se dobro završilo.

Tako sam dva puta u toku večeri preživila čerkinu smrt s verom u Boga i samo ju je ljubav spasila.

Hvala Vam još jednom.

S poštovanjem, mama i tata izuzetne i srećne Nastje.

Želeo bih da prvo porazgovaramo o intuiciji. Više puta sam govorio da naša podsvest sve zna - i prošlost i budućnost. Svako iskustvo usvajamo posredstvom mozga, koji je deo našeg tela. Istovremeno, iskustvo se percipira kroz svest, koja se nalazi ne samo u telu, već i van njegovih granica. Ono što nazivamo podsvešću zapravo je svest, koja izlazi van granica mozga i tela, a DNK samo duplicira polje našeg tela. Bazična informacija se usvaja dušom, koja predstavlja najdublje sfere podsvesti. Budući da se duša svojim besmrtnim delom spaja sa onim

slojevima gde se prošlost i budućnost sažimaju u tačku, ona zna sve što će se dogoditi u Vasioni, sve do završetka njenog ciklusa.

Pominjao sam da su francuski naučnici, vršeći istraživanje, zapazili da su ljudi koji su preživeli avionsku ili železničku nesreću često imali loš predosećaj. I broj putnika na dan katastrofe bio je, u proseku, za 14% manji nego obično. Stoga se nameće logično pitanje: ako nas intuicija može spasiti od smrti, zašto nam je unutrašnje znanje nedostupno?

Postoji nekoliko vrsta intuicije.

Prvi nivo: mi jednostavno nećemo kupiti kartu za avion kome je suđeno da doživi nesreću. To jest - mi ništa ne slutimo, ali nas podsvest udaljava od nesreće i smrti.

Drugi nivo: u nama se javlja ogromna odbojnost prema letu i osećaj da treba da vratimo kartu.

Treći nivo: već smo kupili kartu, ali smo odjednom, pre leta, slomili nogu. Ili su se pojavile neke druge, neodložne obaveze. Ili se pokvario taksi na putu do aerodroma. Ili nismo mogli da se probudimo na vreme, uprkos budilniku.

Četvrti nivo: događa se nesreća, ali mi uspevamo da preživimo.

Peti nivo: ne treba da putujemo avionom kome je suđena nesreća, ali osećamo neodoljivu želju da letimo njime. Kupujemo kartu i ginemo.

Odnosno, intuicija nas ciljano vodi ka sopstvenoj smrti. Zapitajmo se - zašto se tako dešava? Odgovor je jednostavan: ako stanje naše svesti, emocija i ponašanja počinje da nam uništava dušu, ili budućnost, tada, zarad njihovog spasenja, treba uništiti telo i svest. U petom slučaju, intuicija nas takođe spasava, samo je potrebno razumeti da smo „mi“ - božanska ljubav i duša i da je njihovo spasenje prioritetno.

Zašto umiru deca? Ako roditelji izaberu pogrešan put, postepeno uništavajući ljubav u duši, tad svoje potomke čine životno neodrživim.

Kako izgleda pogrešan put? Navešću dva slučaja, koja su mi se nedavno dogodila. Pred Novu godinu trebalo je da se sretнем s jednim čovekom kako bismo porazgovarali o organizacionim pitanjima koja su se ticala moje vikendice. Ušao sam u njegov automobil, koji je stajao na trotoaru u uskoj ulici, i počeo da mu iznosim postojeće probleme. Požalio sam mu se da mi krov prokišnjava i da građevinski radnici već

pola godine ne mogu da ga poprave, dok je majstor, koga mi je preporučio moj sagovornik, uzeo novac za radove i nestao. Zvao sam ga šest meseci, a on je uvek obećavao da će sledeće nedelje početi s radovima, da bi prošlog meseca prestao da se odaziva na pozive. Tema je bila neprijatna, ali je bilo neophodno da se problem reši.

I tako se naš razgovor privodio kraju. Odjednom mi je u svesti sevnula slika: otvaram vrata automobila, a u njih iz sve snage udara drugi automobil. Udaram glavom u metal, pred očima vidim bljesak i potom sve nestaje. „Treba biti oprezniji prilikom izlaska iz auta“ - pomislio sam. Dakle, hvatam se za bravu na vratima i osvrćem se iza sebe. Videvši praznu ulicu, polako otvaram vrata. U tom trenutku vozač mi odvlači pažnju, želeći još nešto da mi kaže. Držao sam otvorena vrata, što je značilo da ću odmah izaći. Svaki automobil, koji bi dolazio iza nas, zakočio bi ili signalizirao. Pošto smo se konačno dogovorili, ja sam otvorio vrata šire i krenuo da izlazim iz auta kad se začula bučna škripa kočnica.

U blizini se zaustavio automobil; za volanom je bila žena koja je izbezumljeno gledala u mene. Da sam malo više otvorio vrata, sve bi se dogodilo isto kao u mojoj slici. Žena je zaustavila auto 30 metara dalje da bi došla sebi. Pozdravio sam se s poznanikom, zatvorio vrata i krenuo kući. Hodao sam i razmišljao. Najgore što možemo da preduzmemo su polumere. Bilo je neophodno potpuno zatvoriti vrata - i tada bi kroz bočno ogledalo bio otvoren pregled, ili ih potpuno otvoriti - i tada automobil koji prolazi pored ne bi mogao da me udari. Izabrao sam najgoru opciju. „Izgleda da danas nisam u formi“, - pomislio sam.

Nekoliko dana kasnije dogovorio sam s prijateljem da igramo bilijar. U vreme prazničnih dana grad je bio skoro pust. Do bilijar kluba je bilo potrebno 15 minuta vožnje automobilom. Tim putem sam stalno išao. Međutim, tog dana sam vozio oko sat vremena zato što sam se izgubio. Teško je u to poverovati, ali je bilo tako. Ono što je najvažnije, shvatio sam zašto se to desilo. Kada sam krenuo, put mi je presekao neki bahati mladić. Vozio je levo-desno, pokušavajući da se probije napred. Prestrojio sam se u levu traku i video da se on zaglavio ispred nekog automobila. Zadovoljno sam se osmehnuo. Onaj koji žuri, uvek kasni. Lako sam pretekao trkača i odjurio napred. Pet minuta kasnije trebalo je da skrenem desno, u ulicu koja mi je bila poznata. Umesto da usporim i propustim automobil koji je išao iza mene, osećaj nadmoći prema

drugom nije mi dozvolio da to učinim. Pritisnuo sam papučicu za gas, jurnuo napred i, rizikujući vrlo opasnu situaciju, skrenuo desno. A zatim sam primetio da idem nepoznatim ulicama, da sam izgubio orientaciju u prostoru. Shvatio sam da ozbiljno kasnim, ali više nisam žurio. Setio sam se šta je bio uzrok te situacije. Osećaj nadmoći. Već sam ranije pričao o neobičnoj zakonomernosti: ako u toku vožnje dopustim sebi da osetim nadmoć, u narednih 10 do 15 minuta ću se naći u situaciji bliskoj nesreći. Ovaj put ju je zamenio gubitak kontrole, kašnjenje, neuspeh, odnosno uniženje srbine.

Setio sam se događaja sa otvorenim vratima i sve mi je postalo jasno.

Bio sam nezadovoljan građevinskim radnicima, zbog čega sam ih osuđivao. Setio sam se reči mog sagovornika:

- Ne bi trebalo da tako govorite o vođi ekipe. On je u principu dobar momak, vredan i odgovoran radnik, ali ponekad nešto zaboravi da uradi.

Samim tim mi je stavio do znanja da ne bi trebalo da se postavljam u centar dešavanja. On je bio angažovan na velikom broju objekata i na moje probleme je gledao iz svoje perspektive. Smisao njegove tirade bio je jednostavan: ne treba se ljutiti na ljudi i optuživati ih zbog nečega. Treba im dosađivati, kontrolisati ih i naterati da sve urade precizno. Upravo me je osećaj nadmoći („oni su loši, a ja sam dobar“) i odveo u situaciju koja je mogla da se završi tragično.

Prisećao sam se slučajeva kada je osećaj očigledne nadmoći kod muškaraca i žena uzrokovao tragične posledice. Ispostavilo se da kod muškaraca dugotrajan osećaj nadmoći donosi povrede, prelome, nesreće i smrt. Kod žena, on uglavnom nanosi udarce po deci. Ako se žena u toku trudnoće često ljutila na muža ili ga je osuđivala, tada osećaj nadmoći može dovesti do rođenja deteta-invalida, kao i čestih povreda ili smrти.

Poenta je u tome što je ljubav neraskidivo povezana sa osećajem jedinstva. U božanskoj ljubavi čitav svet predstavlja jednu absolutnu celinu. Osećaj nadmoći prema drugim ljudima ruši jedinstvo i istiskuje ljubav iz duše. Što nam duša dublje tone u osećaj nadmoći, time je on opasniji za nas, naše potomstvo i sva živa bića. Nadmoć se leči uniženjem. Muškarcima se događa propast srbine, pri čemu dospevaju

u zatvor, lome ruke i noge, ili ih gube. Žene uglavnom žrtvuju svoje potomstvo. Istina, ne može se strogo podeliti odgovornost među roditeljima. Unutrašnje stanje oca takođe snažno utiče na decu.

Kada je majka saznala da se detetu dogodila nesreća, umesto straha ili želje da nekoga okrivi, ona je ispravno postupila. To je detetu dalo energiju i spasilo mu život.

Uzgred da kažem, kada čovek optužuje sebe i loše misli o sebi - to takođe predstavlja osećaj nadmoći, ali prema sebi: prema svom telu, karakteru, emocijama, sudbini. Prema sebi se moramo odnositi kao prema detetu. Potrebno je da budemo svesni svojih nedostataka i da pritom volimo i vaspitavamo sebe. Nedavno sam bacio pogled na jednu devojku koja je bila na seminaru. U njenom polju se nalazilo mrtvo dete, rečeno mojom terminologijom. Razlog je bio u sledećem: nezadovoljstvo sobom, svojim izgledom, svojom visinom, situacijom u kojoj se nalazila. Ovaj osećaj nadmoći mogao je docnije da joj uzrokuje ne samo bolesnu decu, već i rak dojke, urogenitalne probleme.

Naše telo i um su jedna karika onoga što se naziva Više "ja". Ta karika traje samo jedan život, a zatim biva uništena. I dobijamo je u skladu sa onim kakvi smo u dubini duše, za šta smo predodređeni. Ako nam se ne dopada naša visina, težina ili izgled, ne bi trebalo da usmeravamo energiju na samouništenje, već na uvećanje harmonije u duši. To, kao prvo. Kao drugo, naša predstava o lepoti i harmoniji često ne proizilazi iz ljubavi, već iz opšteprihvaćenih stereotipa. Da bismo udovoljili tim stereotipima, počinjemo pogrešno da procenjujemo sebe i okolinu, a zatim se razboljevamo. Setite se Andersenove priče o ružnom pačetu. Da biste postali labud, prvo morate da budete ružno pače. Da bi nastao leptir ili vilin konjic, prvo treba da postoji gusenica. Kada bi se leptir gnušao gusenice, i da ta averzija i osećaj nadmoći prevladaju, gusenica se nikad ne bi pretvorila u leptira.

Čim pokušamo da fizičku ili duhovnu formu postavimo kao svoj cilj i počnemo da joj se klanjamo, odmah se pojavljuje gomila zamerki prema drugima ili prema sebi zato što forma nikada ne može da bude savršena. Savršeni su samo božanska ljubav i njen Tvorac. Kada se čovek okreće Bogu, osećajući prolaznost i iluzornost svog tela, uma i želja, tada on otkriva u duši večnu, božansku komponentu. Pritom kod njega nestaje osećaj nadmoći, on prestaje da osuđuje, oseća nezadovoljstvo i

uninije. Ako to budemo praktikovali, onda ćemo i pre nego što nastane kritična, po život opasna situacija, biti spremni da ispravno postupimo - pa ćemo izbeći opasnost. Tada će naša intuicija biti u stanju da nam ukaže kako da se ispravno ponašamo ako se nešto dogodi; verovaćemo našim osećanjima, koja nas upozoravaju na probleme; moći ćemo da prepoznamo prve signale predstojeće nesreće i imaćemo vremena da se promenimo, pomažući sebi i drugima.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću!

Zahvaljujući Vašem učenju, rodila sam dete. Posle devet godina braka i obilaska brojnih lekara, koji su govorili da je sve u redu i da nema nikakvih devijacija, ja i dalje nisam mogla da ostanem u drugom stanju. Nakon čitanja Vaših knjiga, počela sam da menjam svoj pogled na svet i dete se, posle dugog iščekivanja, pojavilo! Čak i u toku trudnoće nisam prestajala da radim na sebi. Trudila sam se da ni prema kome ne osećam ljutnju, naročito prema detetovom ocu. Dogodilo se da smo posle detetovog začeća morali da se rastanemo. Mislili smo da će to biti na kratko, ali se ispostavilo - zauvek. Ponekad, kada bih videla kako se nežno i brižno muškarci brinu o svojim trudnim suprugama (a ja sam sve vreme morala da budem sama i mukotrpno da radim), padala sam u iskušenje da osetim srdžbu. Ali NI U KOM SLUČAJU NISAM SEBI dopuštala da se ljutim na detetovog oca.

Ishod je bio: zdrava devojčica. Nećete poverovati. Dogodilo se čudo. Sada joj je već šest godina i zdrava je. Rodila se i odrasla je u južnoj zemlji - Emiratima. Od septembra prošle godine je u Čeljabinsku. Veoma sam brinula kako će podneti takvu naglu klimatsku promenu, međutim nikakvih problema nije bilo! I sve to - zahvaljujući Vašem učenju.

Ćerka danas pohađa sportsku školu „Olimpijske rezerve“. Ne, nisam vezana za rezultat, samo pratim svoj osećaj. Često umem da se šalim da mi je Bog poslao e-mail kako treba da postupim. Devojčicu sam nazvala Amira, što na arapskom znači - princeza.

Sergeju Nikolajeviću, hvala Vam puno! Zahvaljujući Vašem učenju i knjigama, moje dete je zdravo i srećno. Dete, koje sam iščekivala devet

godina.

Sećam se kako mi je jedna mlađa žena, sa suzama u očima, na konsultaciji priznala da osuđuje svog muža.

- On koristi drogu i zanemaruje svoju porodicu - jecajući mi je rekla. - Neizmerno sam ga volela, a sad se sve to ruši.

- Pre svega da vam kažem, ljubav nikada ne može da se razruši - rekao sam joj. - Kao drugo, dete dolazi na svet u skladu s Božjom voljom, i sve okolnosti koje se u tom trenutku sklapaju nisu slučajne. Vi imate podsvetu tendenciju da želite mnogo više da dobijete, nego da pružite. Spolja ste dobrodušna, odgovorna i brižna osoba, ali ste iznutra potpuno drugačiji. Vaš spoljašnji pravac nije uspeo da izmeni vaše dublje „ja“, a dete vam se prevashodno određuje u odnosu na dublje stanje vaše duše, koje možda i ne naslućujete. Dakle, droga i egoizam vašeg muža neutrališu vašu gordost i egoizam, u skladu sa izrekom „Klin se klinom izbjiga“. Ako ste u stanju da u svom mužu vidite dete koje treba vaspitavati, ako se budete preusmerili na ljubav i strpljenje, rodićete zdravu bebu.

Pogledao sam je i shvatio da me ne čuje i ne razume.

- Ali ja nekako moram da reagujem - rekla mi je kroz suze - njegovo ponašanje je odvratno.

- Spolja možemo da budemo grubi, ali iznutra mora da postoji ljubav i praštanje.

Video sam da joj se duša opire.

- Znate šta - iznenadno sam je zaustavio - sada ću vas dijagnostikovati i mogu vam reći sledeće: kada se dete rodi, radite šta god hoćete, ali dok se ne rodi, volite, oprštajte i prihvativite situaciju.

Klimnula je glavom brišući suze:

- U redu, pokušaću.

Nakon godinu dana je ponovo došla kod mene na konsultaciju.

- Rodila sam napredno i zdravo dete, ali bih želela da rasvetlim kakav odnos treba da zauzmem prema mužu. Dozvolili ste mi da posle

porođaja učnim sve što hoću.

- Slagao sam vas.

- Kako? - posmatrala me je iskolačenih očiju.

- Najvažnije je to što ste se u toku trudnoće uzdržali od osuđivanja muža i rodili zdravu bebu - i to se dogodilo. Rekao sam vam da možete da učinite sve što želite. Ali vi zapravo želite da volite i da budete voljeni. Samo što brkate ljubav sa zadovoljstvom i užitkom. Međutim, ljubav nije samo naslada, već i bol. Nije samo vezanost, već i nevezanost. Nije samo blagost, već i strogost. Zbog toga, nastavite da vaspitavate sebe i muža. Počeli ste dobro.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću, hvala Vam za dugogodišnji rad i pomoć.

Vaš odgovor mi je od velikog značaja, a moje pitanje je sledeće: imam veoma loše odnose s majkom iako volimo jedna drugu. Nekada je sve bilo u redu, ali zastoј se dogodio u vreme mog puberteta. Međutim, kada sam se udala, sve je postalo apsolutno neizdrživo. S rođenjem svakog deteta sve više se pogoršavalo. Kada se rodilo drugo dete, ona je optuživala mog muža za seksualni promiskuitet, a sledećeg dana je pala i povredila uho, pa je morala da se operiše. Kada se rodilo treće dete, ona je naprosto poludela i počela da se ponaša veoma čudno - proklinjala je, optuživala i osuđivala.

Moj muž je veoma dobroćudan i pošten čovek. Pročitao je sve Vaše knjige i prevazišao većinu problema koje je imao, a takođe je i meni pomogao da razumem informacije koje su napisane u Vašim knjigama (osmu knjigu iz serije „Dijagnostika karme“ nisam uspela da pročitam, jer čim je uzmem u ruke, zaspim nad njom, dok sam sve ostale, počev od devete, pročitala više puta). Dakle, moj muž joj je oprostio i prema njoj se odnosio kao prema detetu, dobrodušno i smirenno, dok ja to nisam u stanju. Oprاشtam joj, ali ne uspevam s njom mirno da razgovaram.

Jednostavno mi ne polazi za rukom, nego se sve završava galamom. Praktično sam prestala da razgovaram s njom, a isto sam zabranila i deci. Nakon toga je ona postala mekša i zatražila oproštaj. Ali čim sam prema njoj postala dobrodušna, ponovo je počela da me osuđuje i proklinje.

U našoj lozi je prisutna jaka gordost, zbog čega su muškarci umirali, zloupotrebjavali alkohol i muška deca se nisu rađala tokom mnogih generacija. Volim svog muža, u potpunosti mu verujem i sve mu opraštam. Možda sam zbog toga prva rodila muško dete. Moj muž uopšte ne pije. Robina me smatra glupom zato što ne shvata moj način života. Prema svemu se odnosim kao prema volji Božjoj i ne brinem jer znam da se On stara o meni. Ali ne znam kako da se ponašam s majkom.

Molim vas, posavetujte me kako da pomognem njenoj duši i ne naudim telu. Kako da prevaziđem porodičnu gordost (majka ima 69 godina, boluje od epilepsije skoro ceo život, a mene je rodila u 43. godini. Otac mi je poginuo kada sam imala šest meseci). Hvala Vam unapred.

S ljubavlju i poštovanjem.

Gordost i ljubomora uvek idu zajedno. Kada bledi ljubav prema Bogu kao najvišoj vrednosti, tada nam najveće dragocenosti postaju um i telo. A kada se poklonstvo umu, odnosno gordost i nadmoćnost približavaju smrtonosnoj granici, čovek srlja u drugu krajnost - ljubomoru. On žudi da sraste i bude jedno s voljenom osobom. Voljena osoba mora biti njegov produžetak koji mu pruža zadovoljstvo i pozitivne emocije.

Sve ono čemu se klanjamo mora da bude večno. Zbog toga ljubomorna osoba želi da odnose učini večnim. Roditelji menjaju odnos prema deci u periodu njihovog puberteta. Pređašnje potčinjavanje i zavisnost deteta od roditelja se raspadaju; porodica se iznenada cepa na roditelje i nezavisno dete. Na energetskom nivou kod deteta otpočinje sopstveni, lični život. Spoljašnji prekid jedinstva mora da ojačava unutrašnju ljubav i međusobno razumevanje, a za čoveka koji je izgubio ljubav prema Bogu sreća se krije baš u posedovanju spoljašnjih formi postojanja. Zbog toga se takav bol, kod osobe koja je sklona vezivanju, pretvara u agresivnost. Sledeći jaz se dešava kada dete stvara svoju porodicu. Naredna etapa je rođenje dece.

Osoba kod koje je oslabila ljubav teži ka zadovoljstvima i uživanjima. Neprimetno se pretvara u vampira, kome je potrebna energija i pozitivne emocije drugih ljudi. Kada dete preusmerava energiju na sebe, svoju sudbinu i svoju decu, roditelji mogu da budu

nesrećni i da osete gubitak. Pritom oni žele da zaštite svoju teritoriju i da sve vrate u pređašnje stanje, te se zbog toga javlja pomenuto neuobičajeno ponašanje. Ne treba ugađati niti se potčinjavati egoističnim ljudima, sklonim vezivanju. Povlađivanje grehu kvari ne samo grešnika, već i onoga koji mu povlađuje. Prema tome, s jedne strane majci treba pokazivati ljubav i oprati joj, a s druge strane treba oštro sasecati njen vampirizam. Verovatno bi vaša majka trebalo da poseti crkvu i da za početak pokuša da oprosti svim muškarcima, budući da zamerke upućene srodnicima uništavaju ljubav i pojačavaju vezanost. Epileptični napadi smanjuju negativnu energiju koja se pojavljuje usled prekomerne vezanosti.

Uzgred, jednom prilikom su me pitali zašto su mnogi velikani bolovali od epilepsije. Objašnjenje je vrlo jednostavno. U proseku, čovekovo obrazovanje i njegov religiozni pogled na svet predstavljuju temelj na kome se grade njegovi potencijali, sposobnosti, inteligencija i veština upravljanja sudbinom. Ako širina čovekove ličnosti, njegove emocije i svesti prevazilaze obim ljubavi u njegovoj duši, odnosno kada nisu opskrbljeni intenzivnom ljubavlju, tada višak čovekove sreće vodi ka gordosti, superiornosti. Da bi preživela, osoba natprosečnih sposobnosti mora da bude ljubomorna. To uzrokuje raspad porodice, probleme na ličnom planu. Neuspeh u toj sferi utiče na fizičko zdravlje.

Domet naših mogućnosti u proseku je strogo recipročan našem umeću da volimo, kao i količini unutrašnje energije koja je temelj naših sposobnosti i zemaljske sreće. Iz tog razloga, savremena zapadna civilizacija i kultura se nikada ne bi pojavile na svetu bez hrišćanstva. I zbog toga, kada je odlučila da hrišćanstvo zameni spoljašnjim formama, kanonima i dogmama, zapadna civilizacija je počela nezaustavljivo da propada. Problem je u tome što društvo ili pojedinac ne žele ili nisu u stanju da vide problem sve dok se ne nastupi nesreća.

Nekom prilikom jedna žena mi je ispričala da je, tokom trudnoće s drugim detetom, njen prvi sin slučajno sebe povredio na takav način da je ostao bez oka. U pitanju je bila ljubomora zbog drugog deteta, podsvesna, neprimetna. Može se ispoljiti i kroz povrede uha, upalu zglobova. Međutim, iza svega стоји samo ljubomora koju oseća majka, njena neumerenost u jelu, alkoholu ili seksu. Uninije, uzrokovano povređivanjem i odbacivanjem voljene osobe položilo je temelj budućoj nesreći.

Kada pomažemo svojoj duši da prevaziđe poklonstvo zadovoljstvima i uživanjima, time pomažemo ne samo svojoj deci, već i roditeljima.

Dobar dan Sergeju Nikolajeviću,

Želim nešto da kažem na temu koristi od humora.

Jednom prilikom sam bila na ljubavnom sastanku sa svojim „priateljem“. Zbog okolnosti smo bili prinuđeni da prikrivamo našu intimnu vezu. I, zamislite, kada se ljubavna igra završila, uhvatio ga je grč u predelu srca. Stvar nije za šalu. Šta da se radi? „Hitnu pomoć“ nismo smeli da zovemo, lekova nije bilo. A onda mi je sinulo!

- Umireš? Navuci bar pantalone. Kako da te sama obučem mrtvog? Doći će „Hitna pomoć“, a ti si bez gaća! Pa onda dokazujmo da smo samo prijatelji!

To je trebalo videti! Isprva je stenjanje zamrlo, a zatim je počeo da se smeje. Kako je vreme prolazilo, bilo je sve veselije. Više nije osećao grč. Kasnije sam često primenjivala ovaj metod i primetila da nepogrešivo deluje: od pomoći je, ali samo beznadežnim osobama, odnosno onima koji uopšte ne žele da se menjaju.

Moj otac, vrhunski hirurg, ceo život je primenjivao taj metod. Čak se i na operacijama trudio da ublaži napetost.

Reći ću i to da se ne šalim površno, odnosno činim to jednom moždanom hemisferom, dok druga u isto vreme brzo traži izlaz iz problemske situacije. Uvek se trudim da i u najsloženijoj situaciji pronađem humoristični trenutak, pa se tada i energija ne troši uzalud, a glava dobro funkcioniše.

S poštovanjem.

Humor je rasplamsavanje energije koja se pojavljuje u trenucima kad se sve ruši.

Ispričaće vam jednu drevnu priču:

Sultan je poslao svog slugu da od naroda naplati porez. Ovaj se vratio i doneo puno blaga.

- Kako su ljudi reagovali? - pitao ga je sultan.

- Bili su besni i nezadovoljni - odgovorio mu je sluga.

- Idi ponovo i prikupi još poreza - rekao mu je sultan.

Kada se sluga vratio, ponovo mu je bilo postavljeno isto pitanje:

- Kako su ljudi reagovali?

- Plakali su i tugovali - rekao je sluga.

- Znači da im je ostalo još nešto. Idi ponovo.

A kada se sluga vratio i treći put, rekao je:

- Ovaj put su se smejali i radovali.

- Više ne moraš da ideš - rekao je sultan. - Uzeo si im sve što su imali.

Humor poseduje samo čovek koji ume da gubi. U trenucima kada gubimo ono za šta smo vezani, oslobođa se ogromna energija i čovek oseća radost i ljubav. Sve ono prema čemu se ozbiljno postavljamo čini nas zavisnim.

U Rusiji je humor oduvek bio prisutan zato što su se povremeno kidali svi nivoi vezanosti. Humor i dobrodušnost idu zajedno.

Možemo se pridržavati posta, povlačiti se u pećinu, a možemo se i šaliti i biti otvoreni za humor. Rezultat će biti sličan.

Jedan od najjačih faktora koji nas vezuje za uživanje i slab naše jedinstvo s Tvorcem je seks. Zato je u Starom zavetu napisano da je oko 24 časa nakon koitusa čovek nečist. Takođe je ustanovljen običaj da se istušira ili opere vodom, jer voda spira emocije i pomaže u smanjenju vezanosti. Zbog toga je procedura pročišćenja vodom uvek bila prisutna u tradicijama mnogih naroda. Hiljadama godina se ova tradicija očuvala u Indiji u obliku uranjanja ne samo u svete izvore, već i u reku za koju veruju da je sveta - Gang.

Uzgred, 80% viceva je povezano upravo sa temom seksa. To nam pomaže da osetimo kako su relativne i prolazne forme ljudske sreće.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

S Vašim knjigama sam upoznata od 1995. godine i u njima sam pronašla mnogobrojne odgovore. Pomogle su mi da mnogo toga shvatim i preispitam u svom životu i da možda izbegnem neke greške. Ali trenutno mi se dešavaju takve stvari, da ne znam kako da se promenim, kako da radim na sebi, kako da sačuvam svoj život i ne povredim svoju porodicu.

Imam 47 godina i čerku od 23 godine koju beskrajno volim. Sa suprugom su mi se odnosi pogoršali pre tri godine praćeni konzumiranjem votke, histerijama i beskrajnim razjašnjavanjima odnosa.

Upoznala sam muškarca s kojim sam, kako mi se čini, u svojoj 47. godini spoznala šta je prava ljubav i strast. Shvatila sam da s njim želim dete, da želim svetu da poklonim dete od muškarca koga toliko volim. Već sam videla bebu i činilo mi se da sam u drugom stanju. Čak sam se malo ugojila i povremeno osećala slabost, istu kao onu što se javlja u toku trudnoće. Nismo koristili zaštitu, ali se ipak ništa nije dešavalo. Poslednji mesečni ciklus je bio godinu dana pre toga. Muškarac o kome govorim je oženjen. Kada smo se upoznali, imao je vrlo komplikovane porodične odnose. Za njega sam bila svetlost koja se promalja kroz prozor. Međutim, pre godinu dana je sreo svoju ljubav iz škole. Počeo je da pije. Sada je naizmenično s njom, sa mnom i svojom porodicom - njegova supruga takođe pokušava da očuva odnose s njim.

Ono čega se najviše plašim u životu je i sama pomisao da ostanem bez njega. Tad me obuzima panika, kreće mi bol u donjem delu stomaka, proradi mi urogenitalni sistem, čak i u situacijama kad uspem da sačuvam spokoj.

Majka, čerka i ja smo se krstile u januaru 2008. godine.

Da li biste mogli da mi objasnite kako da pomognem sebi i svojim najmilijima?

Čovek poseduje logiku minerala, biljke i životinje. Ono što je povezano s nagonima ispoljava se jednostavno - pobeći od bola i problema a stremiti zadovoljstvu. Čovek se razlikuje od životinje time što može da veruje u Boga. Religija mu omogućava razumevanje zagonetke da zadovoljstvo i problemi imaju zajedničko poreklo. Za paganina je kip kome se klanja sredstvo zaštite, ispunjenja želja i zadovoljstva. Odnosno, paganski način razmišljanja nije daleko odmakao od razmišljanja životinje. Čovek koji ispoveda monoteizam shvata da su zaštita i naslada dati od Boga u istoj meri kao bolesti i nesreće.

Organizam koji ne poseduje mehanizam povratne sprege umire. Za živo biće traganje za zadovoljstvima predstavlja jedan energetski tok, dok bol i problemi koje pritom može da doživi su energetski tok koji mu ide u susret. Da bi čovek mogao da oseti zadovoljstvo, potrebno je da uzme u obzir moguće probleme. Kada u njegovoј podsvesti istovremeno postoje užici i gubici, tada dolazi do aktivnog formiranja povratne informacije i on može da kontroliše zadovoljstvo.

Zamislite da neko konzumira veoma ukusnu hranu. Ona mu pričinjava zadovoljstvo, ali on zna da prejedanje može da uzrokuje vezivanje creva. Misli o neprijatnostima mu pomažu da kontroliše želje, što mu spasava život. Možda će vam se ovaj primer učiniti apstraktnim. Navešću vam stoga realnu priču koju mi je ispričao jedan poznanik.

Jedna mlada žena je kupila urme koje su bile neverovatno sočne i ukusne. Ubrzo je ponovo otišla u prodavnicu, kupila punu kutiju tog delikatesnog voća i pojela ga u velikim količinama. Dobila je jaku alergiju: koža joj se prekrila crvenilom. Uplašena, otišla je kod lekara a ispitivanja su pokazala da je u drugom stanju.

- Ni u kom slučaju ne smete da nastavite s trudnoćom pri takvoj alergiji - rekli su joj. - Sve se može preneti na dete tako da je najbolje da trudnoću prekinete.

Lekari su se najverovatnije uplašili odgovornosti. Uvek je lakše ubiti nego lečiti, vaspitavati i preuzimati odgovornost. Možda joj je trebalo reći šta je bio uzrok alergije. Uglavnom, ona je poverovala lekarima i prekinula svoju prvu trudnoću. Deset godina kasnije pokušavala je da dobije dete. Analize su pokazivale da je savršeno zdrava, ali nije mogla da rodi.

Vera paganina se razlikuje od vere monoteiste isto kao što se zadovoljstvo razlikuje od ljubavi. U ljubavi postoje zadovoljstvo, naslada, radost i sreća, ali postoji i bol, patnja, odricanje. Bez bola je naša promena nemoguća. Kada pokušavamo da živimo samo kroz zadovoljstva, obožavamo ih, unutrašnji razvoj nam se zaustavlja. Savremeni svet je zaglibljen u paganizam. Ljudi obožavaju zadovoljstva poput novca, hrane, seksa, alkohola, droge, i dr. Zbog toga se raspadaju porodice, ne rađaju se deca.

Često me pitaju zašto supružnici koji su živeli zajedno 10, 15, 25 godina iznenada počinju da se svađaju. Najčešće se muž ponaša agresivno. Neverstvo, ponižavanje i zamerke koje upućuje ženi se zagonetno pojavljuju niotkuda. Često sam objašnjavao i još jednom ču ponoviti s čim je to, po pravilu, povezano. U Bibliji je rečeno: „Postoji vreme kada se razbacuje kamenje, i vreme kada ga treba prikupiti“. Sve što smo bilo kada radili i osećali vraća nam se u jednakoj meri. Često se dešava da mlada žena ispoljava ljubomoru, osuđuje roditelje, nezadovoljna je životom, odriče se ljubavi, osuđuje muža i ljuti se na njega, pri čemu to smatra normalnim i pronalazi objektivne razloge za svoje ponašanje. Međutim, sve se to spušta u podsvest, a odatle se premešta u dušu deteta. Dete pojačava emocije roditelja, posebno majke, a zatim nastupa vreme kada se vraćaju počinjeni gresi. Prvo rasplamsavanje emocija nastupa u trenutku detetovog rođenja. Drugo je u periodu od njegove 3. do 5. godine, kada mu se formira ličnost. Nadalje sledi period puberteta od 10. do 14. godine; prve ljubavi - od 16. do 18. godine; priprema za osnivanje porodice, koja se danas događa između 20. i 25. godine života. Ako dete nije u stanju da prođe kroz buduća iskušenja na suptilnom planu, nego svojim unutrašnjim stanjem bude uništavalo svoje buduće potomstvo, da bi se spasilo, potrebna mu je energija ljubavi. Ako roditelji ne mogu tu energiju da mu pruže voljno, pomoći će se aktivirati prinudnim putem - posredstvom unižavanja odnosa, problema u porodici, preljuba, razvoda, itd. Ponekad su to bolesti, nesreće ili smrt.

Vaša čerka je na podsvesnom planu najverovatnije imala ozbiljne, nerazrešene probleme. Nekada je nerazumljivo, neobjasnjivo i nekorektno ponašanje muža samo pokušaj da se spasu deca, njihovo zdravlje, život i sudbina. Ako se majka bude trudila da u konfliktnoj situaciji promeni sebe, da preispita svoje mладалаčke dane, ako se bude

molila za decu i shvatila da njen muž nije ni za šta kriv, da iza svega zapravo stoji Bog koji je iz nekog razloga podstiče na promenu, bolan proces samovaspitanja i promene muža može da se okonča skladom. Ako se, pak, žena, suočena s problemima, odriče muža i traži sreću i zadovoljstvo s drugim muškarcem, tada neće moći da pomogne deci.

Kako u takvoj situaciji može da spasi čerku? Tako što će zavoleti drugog muškarca posredstvom kog će joj stići i jaka duševna nelagodnost. Da bi se to postiglo, potrebno je bilo da se zaljubi baš u oženjenog muškarca jer to samo po sebi nosi konstantnu i silovitu nelagodnost. Međutim, ona se još uvek nada da će on napustiti ženu i da će nakon toga moći s njim da zasnuje porodicu. Takvi snovi i nade u budućnost takođe moraju pretrpeti krah. I želja da ima decu, kao jedan od glavnih elemenata sreće za ženu, takođe mora biti osujećena. Ako nema uninija i zamerki prema drugima, tada, umesto ljudske sreće koja je doživela krah, čovek može da oseti ljubav prema Bogu kao najvišu utehu i da intuitivno prihvati istinu da bol i zadovoljstvo moraju ići zajedno, da ljubav podrazumeva popustljivost, oprاشtanje, strpljenje, vaspitanje sebe i drugih. I ako to pomogne čerki, tada će porodica možda moći da se oporavi, a ponašanje muža promeni.

Ako taj prisilni pokušaj ne donese rezultate, tada će ishod svih događaja biti samoča i bolesti. Stoga mislim da je potrebno početi od najvažnijeg - harmonizovati dušu. I spasavati ne samo nju, već i dušu dece i unuka. A traganje za srećom u obliku zadovoljstva često se pretvara u samouništenje.

Dobar dan, Sergeju Nikolajeviću,

„Ne odvajajte se od onih koje volite“ - za mene je oduvek bio moto. I sada, nakon sedam godina provedenih u ljubavnom trouglu, sa sigurnošću mogu da kažem: ustanovila sam da sam pogrešno shvatila Vaš sistem... Takođe, i savet koji ste mi dali na konsultaciji kao da je prošao mimo mene...

...Godine 2003. zakazala sam kod Vas telefonsku konsultaciju. Kasnije sam se stalno sa zahvalnošću prisećala kako ste pomogli mom sinu s kojima je sada sve u redu (imao je probleme u školi). Čak ste i

moje pitanje uvrstili u 10. knjigu. Još jednom Vam se zahvalujem. Međutim, kada sam Vam poverila da sam u ljubavnom trouglu s mladićem i da se pripremam da na to stavim tačku, Vi ste me upozorili: „Ako okončate - nastupiće bolesti“.

Zatim sam, na Vašim predavanjima i seminarima, pronalazila mnogo razloga zbog kojih to ne treba učiniti, slušajući i shvatajući da se sa voljenim osobama ne smemo rastajati. Stoga sam se ponovo mirila s njom i iznova sam trpela bol. A odnosi su sve više ličili na ropstvo. Naši susreti su bili jednom u 2-3 meseca, kada je njemu bilo zgodno i kada je imao 100% alibi. Sastanke smo zakazivali u 9 časova ujutro, pre posla. Takođe smo zajedno odlazili na ručak u pauzi posla i komunicirali preko Interneta. Moje molbe da mi pomogne u kući (da npr. negde ode ili nešto donese) uvek je odbijao pod izgovorom da će tad morati nešto da objašnjava svojoj ženi, da ne voli da se služi lažima i dr. Generalno, on je veoma čestit čovek. O njemu na poslu imaju vrlo pozitivno mišljenje, a i sam priznaje da to vrlo ceni, pa da zato ne želi nikoga da potresa odstupajući od te slike o sebi. Nema dece i kaže da ih za sad ne želi, jer njegova žena treba prvo da završi studije, pa zatim da zamene stan i kupe automobil. Odnosno, bilo je jasno da ni posle svega toga deca nisu u planu.

Sedam godina sam bila pored njega, od čega sam četiri godine bila ispunjena srećom. Bojala sam se da se ne posvađamo, da mi ne bi otkazao susret. Posle svađe je imao običaj da kaže: „Eto...a mogao sam da dođem kod tebe...“ I ja bih proplakala propušten susret. Jasno Vam je da sam se zbog četiri godišnja susreta trudila da oprštam i zaboravim na sva njegova vrdanja da mi pomogne, da me doveze, nešto učini za mene... Mnogobrojne nepravde koje sam doživljavala tumačila sam tako da mi je potrebno da radim na sebi kada je reč o pitanjima budućnosti, odnosa i voljene osobe.

Vreme je prolazilo a ja sam shvatila da nešto ne radim dobro, ili da nešto nisam dovršila, pa sam se trudila budem pomirljivija i da se više molim. Ove godine su mi potvrđene tri ginekološke dijagnoze: adneksitis, polipi i fibrom materice. Ginekolog, koja ništa nije znala o mom životu, rekla mi je: „Znate, ako se žena viđa sa oženjenim muškarcem, ona sve probleme njegove porodice preuzima na sebe, a zatim se razboljeva...“

To me je naterialo da se zamislim, da ponovo iščitavam Vaše knjige i gledam video-materijale, pokušavajući da pronađem odgovor. Odgovor sam pronašla u Vašoj novoj knjizi „Vaspitanje roditelja“, u kojoj piše da zbog ljubavi možemo da izgubimo odnos. Intuitivno mi je to bilo jasno, ali fraza koja mi se urezala u pamet „sa voljenim se ne treba rastajati“ ometala me je da načinim taj korak. Malo sam se distancirala i sa strane posmatrala naš odnos, ništa pritom ne očekujući, već prosto nastavljući da komuniciram s voljenom osobom. To me je još više uverilo da sam utrošila sedam godina života kako bih bila besplatni prilog njegovom sitom bračnom životu.

Sada osećam izuzetan priliv energije. Želim da živim, da se radujem i da se više ne vraćam tom odnosu.

Ginekološka operacija je otkazana, polipe sam izlečila narodnim sredstvima...ili mi je možda pomogao pogled na svet koji se promenio?

Molim Vas da prokomentarišete ovo pismo, jer se mnoge žene nalaze u sličnoj situaciji - muče se i plaše da prekinu odnose.

S poštovanjem.

Odnosi između muškarca i žene i ljubav koja se među njima rađa ne podležu jednostavnim i eksplicitnim objašnjenjima. Nikada neće postojati univerzalni ključ za rešavanje složene situacije.

Recimo, devojka se zabavlja s momkom i trpi njegova poniženja, ali ga i pored toga voli. Udaje se za njega i tad počinju njene učestale patnje. Recimo da takva žena dođe kod mene na konsultaciju i zamoli me za savet, kako da postupi. Jednoj bih rekao: „Razvedite se“, drugoj: „Nastavite da trpite“, a trećoj: „Sačekajte još malo, možda će se nešto promeniti“.

U kakvim okolnostima se treba razvesti? Ako žena ne može da sačuva ljubav u duši i da se promeni, tada ona neće moći da promeni decu i muža, nego će stresne situacije, kap po kap, uvećavati njenu mržnju prema mužu ili prema samoj sebi. U prvom slučaju joj može umreti muž, odnosno deca, dok će se u drugom slučaju razboleti i umreti ona. Stoga je jednostavnije da se razvede.

Ako joj muž nije krut već poseduje i najmanju spremnost da se promeni, tada je neophodno pokrenuti srećan i težak proces promene, kako sebe tako i muža. U tom slučaju će se svaki stres postepeno transformisati u energiju kreacije, a ne uništenja.

Ako je žena u prethodnom životu dokrajčila muža svojom vezanošću, ljubomorom i mržnjom, tada u ovom životu ona mora da ispašta svoju porciju uniženja i bola koju će dobiti od muža. Ona može da se rastane od njega i da oseti ogromno olakšanje i slobodu, ali time zadatak neće biti rešen. Pojaviće joj se bolest ili nesreća. Ako su uvrede i uniženja koje joj je nanosio muž podsvesno usmerene na spasenje ugrožene dece, tada bekstvo od problema i odvajanje od muža mogu dovesti do bolesti i smrti deteta. Velika je greška samo pokorno trpeti uvrede i uniženja. Bol podstiče na aktivna dejstva koja moraju da promene situaciju oko nas. Ali kada imamo u vidu da situacija nastaje našim unutrašnjim, podsvesnim stanjem, tada energija namenjena promeni spoljašnje situacije mora prvenstveno biti usmerena na promenu unutrašnjeg stanja.

Samo nas ljubav može primorati da pristanemo na patnje i gubitke, da se uzdižemo nad vezanostima i spasemo dušu. Da bismo osetili radost, moramo da ograničimo zadovoljstva, a da bismo osetili ljubav, potrebno je da ograničimo radost. Zadovoljstva podmiruju potrebe tela i uma.

Čovek ulazi u predivno uređen elitni stan i oseća zadovoljstvo zato što je konačno stan u njegovom vlasništvu. Ulazi u kupatilo i vodom puni džakuži, a zatim se naslađuje u toplim strujama vode i oseća novi talas zadovoljstva. Ali pritom u njegovoј duši nema radosti. Da bi dobio ovaj stan, morao je da opljačka i ubije drugog čoveka. Uprkos svemu, on ipak oseća užitak. Da bi, osim užitka, osetio i radost, stan je trebalo da stekne sopstvenim naporom, nikome ne zavideći, ne pljačkajući i ne ubijajući.

A sada zamislite drugog čoveka koji takođe ulazi u predivan stan. Zaradio ga je svojim neumornim radom i izvesnim ograničenjima - morao je da se odrekne mnogo čega radi njegove kupovine. On uživa i oseća radost, ali mu dušu probada bol - žena koju voli ga je napustila i otišla kod drugog. Uspeo je da zaradi za stan, a za to su mu bili potrebni intelekt, vredan rad i posvećenost. Ali žena nije stan i da bi dostigao taj cilj, nije dovoljno samo imati intelekt, energiju i posvećenost. Da bi se

zaradilo za stan, bilo je neophodno prevazići lenjost, zavist i pohlepu, a da bi se dobila ljubav žene, treba prevazići osećaj sopstvene važnosti, uvredljivost i ljubomoru. Potrebno je prevazići zavisnost ne samo od uživanja, već i od radosti. Zadovoljstvo čini srećnim telo i um, a radost čini srećnim telo i dušu. Ljubav je najveća sreća koja postoji i zato zahteva najveće žrtve.

Treći čovek takođe ulazi u stan o kome je maštao, i tom prilikom oseća zadovoljstvo i radost. Pored njega je žena koja ga voli, i prema kojoj on gaji ista osećanja. Dakle, on istovremeno oseća zadovoljstvo, radost i ljubav, što nazivamo apsolutnom srećom. No, kada se zamisli nad tim da li je zaista srećan u svim aspektima, odjednom shvata da je zapravo duboko nesrećan. Da, spolja je sve predivno, želje su mu se ispunile, ali on shvata da to neće dugo trajati. Duboko u sebi on već dugo strahuje da će izgubiti ženu koju voli. Šta ako ona pobegne kod drugoga ili nastrada? A takođe, vremenom će ostariti i više neće biti tako privlačna. I što jasnije shvata prolaznost svoje sreće, time mu veći strah opseda dušu. Na kraju shvata: ako ne želimo da nas zadovoljstvo, radost i ljubav prema drugoj osobi učine nesrećnim, oni ne smeju da budu naš krajnji cilj. To može da bude samo večnost, a sve ostalo je samo sredstvo. I kad nam se probudi osećaj da je ljubav prema Tvorcu najviša sreća, tada se u duši naslađujemo odnosom s voljenom osobom, ali ne postajemo rob sreće. Nećemo biti robovi svoje radosti i nećemo padati ničice pred zadovoljstvima.

Da bismo osetili ono što je primarno, potrebno je da se na neko vreme odrekнемo onog sporednog. Savremeni svet, sunovraćujući se u paganizam, klanja se zadovoljstvima. Mnoge žene žele da u odnosu s muškarcima dobijaju samo pozitivne emocije i zbog toga ne mogu da zasnuju porodicu.

Često dobijam pisma sa sledećim pitanjem: „Zašto nam se događa neuzvraćena ljubav?“ Navikli smo da svrstavamo stvari u fioke. Ljubav može biti srećna ili nesrećna, uzvraćena ili neuzvraćena, bogata i siromašna, crvena i zelena, gruba i nesebična... Ali epiteti su besmisleni. Ljubav sama po sebi predstavlja sreću. I samo je naša sebičnost boji u različite nijanse. Što je čovek sebičniji, više želi da uzima od ljubavi, a zauzvrat da ne daje ništa. I takvu ljubav potom naziva neuzvraćenom. Kada volimo onog koji nam ne uzvraca ljubav, onog koji ima mane, koji nas vreda i pričinjava nam bol, mi prolazimo školu čiste, nesebične i

velikodušne ljubavi. Zatim se ta ljubav uliva u zemaljske okvire i podrazumeva uzajamnost, radost, zadovoljstvo i rađanje dece. Kada se ljubav tek pomalja, ona nema boju, nijanse niti epitete. Ona jednostavno jeste, i već kao takva predstavlja sreću. Zatim dobija oblike i nijanse, može da se pretvori u strast, kao i u čisto životinjske emocije. Životinjska, seksualna čula potpuno su prirodna. Najvažnije je postaviti prioritete.

U Starom zavetu je rečeno da posle koitusa treba obaviti čišćenje jer je čovek zaprljan neko vreme nakon dobijenog užitka. Zbog toga su mnogi vernici zaključili da je seks grešan, odnosno da predstavlja zlo. Logično je da su se morali pojaviti i drugi tvrdeći kako je seks izvor radosti i sreće. Zapravo, čovek ima pravo da oseti seksualno zadovoljstvo, ali ne na štetu radosti i ljubavi. Zato je i bilo uvedeno obrezivanje - prvenstveno s ciljem da se umanje zadovoljstava. Energija prvo mora da bude okrenuta ka Bogu, a zatim ka duši, umu i telu. Zaokupljenost zadovoljstvima često navodi na odricanje od radosti i ljubavi. Zadovoljstvo samo po sebi nije greh, ali ako se prema njemu pogrešno postavimo, postoji opasnost da izgubimo najvažnije - božansku ljubav. Ako budemo živeli, brinuli se i razmišljali samo o formi, možemo neprimetno da izgubimo sadržaj.

Na kraju krajeva, šta da preduzme žena koja se nalazi u ljubavnom trouglu? Moj odgovor je: pre svega bi trebalo da brine o svojoj duši i radi na njenoj harmonizaciji. Sa gubitkom vere, kod mnogih žena se u podsvesti nagomilalo jako puno agresivnosti i problema, pa potpuna bračna sreća postaje za njih nemoguća.

Ako ne umemo da iskoristimo delić, nikada nećemo dobiti celinu. Ako je žena koja se nalazi u ljubavnom trouglu nezadovoljna sobom i situacijom, ako često oseća strah i tone u uninije, ako dopušta sebi da gomila zamerke prema voljenoj osobi, tada lek, koji joj je sudbina prepisala, prestaje da deluje, tj. ne dolazi do unutrašnjih promena. Međutim, sa istim unutrašnjim stanjem, iskobeljavši se iz jednog ljubavnog trougla, ona će najverovatnije upasti u sličnu situaciju.

Pa, ako ste već dospeli u takvu situaciju, iz nje je neophodno izaći časno. Ljubav nije poklonstvo, servilnost i uslovljenost. Voljena osoba ne bi trebalo da bude ni sluga, niti gospodar. Ona mora da se žrtvuje, brine, prašta, ali i da brani svoje interese. Ako žena neće da pomogne

muškarcu u promeni karaktera, već čutke ispunjava njegove zahteve, ona ne služi ljubavi, već uživanju i zadovoljstvu druge osobe. To će negativno uticati na njeno zdravlje, kao i na karakter voljene osobe. Ako, pak, muškarac oštro brani pravo na svoje zadovoljstvo, onda takvi odnosi, sasvim logično - nemaju perspektivu.

Hrišćanska religija pruža precizno razumevanje toga da su blud i preljuba gresi. Preljuba je veza sa udatom ženom. Kada se udata žena sastaje s ljubavnikom, njen osnovni cilj je telesno uživanje. Ona može sebe da opravda na jednostavan način: muž joj ne pruža dovoljno zadovoljstva. Ali obično se dešava da što je žena pohotnija na unutrašnjem planu, slabija je potencija njenog muža na spoljašnjem planu. To se dešava da bi se, pre svega, spasila duša njihove dece. Međutim, žena pokušava da prevari sudbinu i da dobije maksimalni užitak sa strane. Nakon toga mogu da joj obole deca, kojoj će se, kasnije u životu, raspasti porodice.

Blud je prekomerna opčinjenost seksualnim zadovoljstvima, promiskuitetnost. Dugo nisam mogao da shvatim zašto se u Starom zavetu kaže da su potomci bludnice prokleti do devetog kolena. A zatim sam, dijagnostikujući hiljade i hiljade osoba, svaki put video da prostitutke imaju decu koja su životno neodrživa, i to najmanje do trećeg-četvrtog kolena. Smatrao sam da je to podsvesno povezano sa agresivnošću prema muškarcima - budući da se oni iživljavaju na njima, ponižavaju ih, a često i ubijaju. A onda sam pogledao emisiju na televiziji u kojoj je intervuisana jedna devojka, glumica u porno-filmovima. Govorila je da joj je najteže padalo kada je istovremeno imala odnos sa četiri partnera.

- Da li ste pritom osećali zadovoljstvo? - pitao ju je novinar.
- Da - rekla je - i uzbuđenje i zadovoljstvo.

Kada sam je dijagnostikovao, ispostavilo se da je situacija kod nje bila daleko teža nego kod prostitutki koje su bile kod mene na konsultaciji. Ovoj ženi je pretilo izumiranje potomstva do sedmog kolena. Shvatio sam u čemu je stvar: sva njena unutrašnja energija se preusmerila na seksualno zadovoljstvo. Ova tendencija se prenosi na decu. Božanska energija će mimoći duše njene dece i u celosti će poteći ka telu, zadovoljstvu i uživanjima. Njenoj deci i unucima, ukoliko se pojave na svet, najveći smisao života će biti telesno zadovoljstvo zbog

čega će biti spremni da počine svaki zločin protiv duše i duha. Odnosno, pojmove ljubavi, žrtvovanja, morala i brige o drugima će odbaciti ukoliko budu u suprotnosti sa interesima tela.

Žena svojoj deci ne prenosi samo gene, već i tendenciju kretanja duše. Zaključio sam da je katastrofalna situacija u kojoj se našla porno glumica mogla biti izazvana ne samo njenom profesijom, već i činjenicom što ona nesvesno propagira uništenja duše. Odnosno, ne ubija samo svoje potomstvo, već i devojke, učenice, na koje je zaboravila država i koje ne mogu ni da zamisle u kojoj meri je za mladu ženu opasan nemoralan život.

U ljubavnom trouglu, po pravilu, nije reč o zadovoljstvu, već o izvesnim mukama i patnjama, svesnim ili podsvesnim - svih učesnika.

Krenimo od pravnog lista: mlada, lepa i dobrodušna žena želi da se uda. Ona je domaćica i nema loših sklonosti. Reklo bi se da joj za sreću ništa drugo nije potrebno. Zdrav razum kaže da ako bude želela, za godinu ili dve dana će se udati i sve će biti predivno. Pogledajmo sada njenu dušu. Ona se na unutrašnjem planu bezumno klanja voljenoj osobi. Ako joj se dozvoli da ima voljenu osobu, ona će je ubiti svojom ljubomorom, strahom ili uninijem. Postavlja se pitanje: zašto je ona takva? Zato što je u trećem životu zaboravila na Boga, u drugom životu se bezumno zaljubila i kada joj je zbog pročišćenja duše njen voljeni otišao kod druge žene, ili ju je prevario, ona je život okončala samoubistvom. I sada, u ovom životu, ona neće moći da podnese bol zbog gubitka voljene osobe i uskraćene naslade, pa patnju, koja će se javiti zbog kraha zadovoljstva, ona neće preziveti. Dakle, ona ne bi smela da ima porodicu, voljenu osobu i decu. To znači da muškarci moraju da je vredaju i ponižavaju kako bi se u njenoj podsvesti postepeno ukorenio osećaj: muškarac nije samo izvor naslade, već i bola. Dakle, ne treba mu se klanjati, niti se vezivati za njega, zato što odnos s njim ne može da bude cilj i smisao života.

Šta je za nju najbolja opcija? Ma kako to bilo čudno, to je ljubavni trougao, kada ona nema nikakvih prava na voljenu osobu, već je potrebno da stalno prevaziđa gordost, ljubomoru, strah i uninije.

Moguća je i druga varijanta - da se uda za lepog, pametnog i dobrog čoveka. Ali samo nakon godinu dana on će poginuti u saobraćajnoj nesreći.

Ili ovakva: muž je vernik, brižan i dobroćudan čovek. Ali nakon godinu dana ona može da oboli od raka dojke, ili frigidnosti, potom da dobije još jedan rak i podnese tešku operaciju. Nakon toga će uslediti 5-7 godina egzistiranja između života i smrti. I što njegova briga bude dirljivija, biće teže njen stanje. Na kraju će umreti.

Sledeća varijanta: muž je u osnovi dobar čovek, ali je veliki ženskaroš koji i sam zbog toga pati i muči se, ali ništa ne može da promeni. Žena je ljubomorna i počinje sve više da oboljeva. Kada se navikne na stalne preljube, život se naizgled stabilizuje. Muž donosi čvrstu odluku da će se promeniti i prestati da je vara. Iznenada, skoro iskorenjena ljubomora počinje da je guši i što se muž bolje ponaša prema njoj, ona je sve više ljubomorna i sumnjiči ga za preljubu. Na kraju se razvode.

Još jedna varijanta: muž je grubijan i sadista. Iživljava se na ženi i traži svaki mogući povod da bi joj zatrovao život. Ona sve pokorno trpi. Njena rodbina i prijatelji su revoltirani i pitaju se kako može da živi s takvim nitkovom, a ona ne samo što živi, već i rađa zdravu decu. U nekom trenutku muž počinje da se menja jer se i ona neprimetno promenila.

Možemo navesti na desetine i desetine varijanti sličnih slobodnih. Neophodno je da shvatimo najvažnije: ako nema unutrašnjeg napretka, na spoljašnjem planu možemo da menjamo loše stvari na veoma loše i obrnuto. Ako je poremećena prva karika u lancu: jedinstvo s Bogom i umeće ljubavi, harmoničnost ne može da se dostigne ni u sledećim karikama. Ako je pukao temelj i počinje da tone, ma kako bila veličanstvena arhitektura vaše zgrade, i ma kakvo bilo elitno uređenje enterijera, nijedna normalna osoba takvu zgradu neće nazvati kvalitetnom.

Još jednom želim da naglasim da je smrtno opasno rastati se od voljene osobe. Još je opasnije rastati se na unutrašnjem planu, tj. odricati se ljubavi prema njoj. Čak i ako vas je voljena osoba napustila, s ljubavlju se ne smemo rastati. Glavni problem je u tome što moramo razlikovati ljubav od zaljubljenosti, strasti i vezanosti. Ali realno može da oseti razliku samo onaj koji je osetio pravu ljubav. Takva osoba može da bude jedino vernik, i to ne na rečima, već na delima.

Onaj koji može sebe da obuzdava u užicima i zadovoljstvima, koji može da se žrtvuje, koji ume da bude ponizan, strpljiv, za koga su iskrenost i dobrodošnost prirodni - taj će služiti ljubavi, a ne voljenoj osobi. Prvo treba voleti božansko „ja“ u čoveku, pa tek onda njegove omotače. Neprijatne odnose i neuspehe u ličnom životu doživljava onaj čija duša nije harmonična. Zavidna, sebična, okrutna i samoljubiva osoba ne može da ostvari srećan lični život. Ona može da gazi drugu ili da joj se klanja zato što jedinstvo i ravnopravnost nastaju iz ljubavi. Uvredljivost je zapravo sebičnost. Ljubomora i zavist su takođe sebičnosti. Pljačkanje i ubijanje predstavljaju ekstremne oblike sebičnosti. Takvim ljudima je veoma teško da osete ljubav i radost, jer su oni uglavnom orijentisani na zadovoljstvo i uživanje. Da bi se osetila radost potrebno je ograničiti sebe u uživanju. Da bi se osetila ljubav, potrebno je ograničiti sebe u zadovoljstvu i radosti.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Juče ste govorili o ljubavnim trouglovima. U rodoslovu mog muža prisutni su izuzetno jaki ljubavni trouglovi. Deda mu je živeo zajedno sa ženom, dva sina i legitimnom ljubavnicom, a otac je istovremeno, uz zakonitu suprugu i dva sina, imao i drugu ženu i sina (vanbračnog). Moj muž se svakih osam godina ženio s drugom ženom i dobijao sina (ja sam mu treća žena). Ovaj ciklus se prekinuo tek vanrednim rođenjem četvrtog sina, nakon pet godina.

Međutim, evo mog pitanja: da li se taj porodični problem zaista rešio ili će i moji sinovi (18 i 13 godina) takođe morati da se s tim suoče?

U mnogim generacijama ove porodice rađaju se samo muška deca.

Zamislite čoveka koji je navikao da se prejeda. Postoje različiti načini borbe s tom štetnom navikom. Ako se razboli, imaće ozbiljne želudačne i crevne probleme pa će morati da pređe na dijetu. Potrebno je da manje jede, ili da se pridržava nekog sistema ishrane. Svaki čovek pronalazi sopstveni izlaz iz situacije.

Ako poštujemo zapovesti, ako oprاشтамо и prihvатамо бол koji nam dolazi od voljene osobe, ako se ispravno ponašamo i hranimo, tada božanska energija koja nam dolazi kroz dušu neće dopustiti vezivanje za zemaljsku sreću. I tada nije potrebno uravnotežavati ženu pomoću ljubavnice.

Po pravilu, muž i žena su na unutrašnjem planu veoma slični. Ljubavni trougao predstavlja zamenu za bolest ili razvod. Svaki čovek prolazi kroz cikluse pojačane vezanosti i to ne samo za porodicu. Duša se na svakih sedam do deset godina aktivnije spušta u zemaljsku sreću i tada otpočinju problemi, bolesti, nesreće, razvodi, kao i ljubavni trouglovi.

Zamislite udatu ženu kod koje, nakon 7-8 godina braka, podsvesno otpočinje jačanje vezanosti za uživanja, zadovoljstva i seks. Dolazi period iskušenja koji ona nije u stanju da pobedi. To može da nanese udarac zdravlju i sudbini njene dece. Naša duša podsvesno sve vidi i oseća, stoga se na podsvesnom planu kod njenog muža uključuje alarm koji signalizira opasnost. Kada žena zaboravi na ljubav i teži ka zadovoljstvima, to joj ne donosi samo bolesti i probleme, već i raspad njene porodice. I tu se uključuje intuitivni program namenjen spasenju. Jedan muž će početi da pije i ponižava svoju ženu, pokušavajući da je na taj način otrgne od sve veće vezanosti za zadovoljstva. Drugi će se svađati sa ženom i udaljavati se od nje, intuitivno režirajući situaciju budućeg razvoda; na taj način će joj davati preventivnu vakcinu protiv bolesti. Treći će pronaći ljubavnicu. Četvrti će se razvesti. Peti će podsticati seksualnost i strast kod žene i, posledično, uništiti kako nju tako i sebe.

Najinteresantnije od svega je što žena uopšte ne mora da primeti svoje unutrašnje stanje, ali će muškarci oko nje to odmah primetiti. Udvaranja i ponude će se sručiti na nju kao iz roga obilja. Ona će to pripisivati svojoj lepoti i šarmu, ali pravi uzrok će biti u neobuzданoj požudi.

Zaključak je jednostavan: postojana briga o duši, naročito u periodima prepuštanja zemaljskoj sreći, može da spasi porodicu i zdravlje. Prosečno, ta cikličnost počinje u periodu puberteta, u 10-14 godini, a svakih 7-10 godina se ponavlja. Odnosno, za tri godine, od sedme do desete, dolazi do snažnog porasta sklonosti ka vezivanju i

poklonstvu zadovoljstvima. Isti takvi ciklusi se pojavljuju svake godine. U severnim geografskim širinama, u kasnu jesen i zimu, dolazi do uobičajenog usporavanja čula. To se dešavalo milionima godina i energija nastavlja isti ciklus, bez obzira na izmenjene uslove života.

Dakle, u zimskom periodu nastupa smirenje, nevezanost. U rano proleće kreće aktiviranje suptilne energije koja svoj zenit dostiže u aprilu mesecu. Ako se čovek pravilno ponaša u proleće, tj. pridržava se posta i praktikuje nevezanost, tada u maju i junu, kada krenu životna zadovoljstva, on od njih više neće biti zavisan na unutrašnjem planu, odnosno zadovoljstva neće uništiti njegovu dušu. Do rasplamsavanja suptilne energije dolazi takođe početkom avgusta i decembra. Najveće iskušenje nastupa u proleće. U meri u kojoj ga čovek prođe na ispravan način sreća za njega neće biti opasna.

Muški princip je duhovni aspekt, budućnost, i on dovodi do gordosti. Ženski princip - materijalno i senzualno - dovodi do ljubomore. Ako je kod muškarca pojačana gordost, njegova muška deca mogu biti nesposobna za život. Ukoliko je pojačana ljubomora - to označava probleme s čerkama. Gordim osobama se rađaju ženska, a ljubomornim - muška deca. Ako je muškarac gord i ljubomoran, njegova loza može da izumre.

Da bismo prevazišli ljubomoru i gordost, neophodno je da prevaziđemo zavisnost od tela i duha. A da bi se to postiglo, moramo naučiti da prihvatamo bol duše. Ako je duševni bol nepodnošljiv, tada čovek tone u ljubomoru ili gordost. Ako ne može da bude jednobožac, on će neminovno skliznuti u paganizam i tada će mu najveća želja i smisao života biti vlast ili novac. Za jednobošca su vlast i novac isto, a oni nikada ne mogu da budu cilj.

Da muž ne bi napustio kuću, žena mora da prevaziđe poklonstvo telu i duhu. Da se duša ne bi vezala za drugu dušu, Bog mora da bude na prvom mestu. Tada će povremene cikluse privlačnosti životinjskog principa nagoni prevazilaziti brzo i neosetno.

P. S. Zašto muž nije napustio porodicu kad se rodilo dete?

1. Podsvesno rasplamsavanje ljubavi prilikom rođenja deteta smanjuje zavisnost od zemaljske sreće.

2. Kod muškaraca se posle rođenja deteta pojačava mehanizam brige, zaštite, spremnosti da žrtvuje sebe zarad spasenja drugih. To mu takođe omogućava da prevaziđe vezanost za zemaljsku sreću.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Molim Vas da me posavetujete kako da izađem iz ljubavnog trougla a da to bude dobro za sve. Oprashtam mu kada odlazi od mene, oprashtam mu i kada se vraća. I tako traje već dve godine.

Možda kvarim njegovu dušu popustljivošću? Mogu li, po Vašem mišljenju, da krenem da se viđam s drugim muškarcima?

Iz ljubavnog trougla možemo izaći tako što ćemo postati druga osoba. Nijedna situacija nam nije data slučajno. Zmija povremeno menja kožu i njen organizam se priprema na to. Ako bi odbacila kožu u neko druge doba, to bi je usmrtilo. Za čoveka koji je strastven i sebičan, prestanak vezanosti je ekvivalentan odbacivanju kože. To je neizdržljivo i zato je on spremn na sve prestupe samo da bi zadržao pređašnje stanje. Ljubavni trougao mu prvenstveno donosi duševni bol, a njegova glavna svrha je da ga nauči da prihvati patnju i sačuva ljubav.

Na spoljašnjem planu ljubavnica je u boljoj poziciji - nema konflikata, stalnog spremanja hrane, brige o deci, mužu i porodici. Sve probleme, zamerke i nezadovoljstva muž nosi ženi, a poklone, cveće i komplimente - ljubavnici. Verovatno ni to nije slučajno. Što je muškarac više orijentisan na uživanje i zadovoljstvo s ljubavnicom, biće nezadovoljniji i agresivniji prema ženi. Takva situacija će biti štetna po sve. Ako ljubavnica želi samo praznike, cveće, pažnju i vernošć, tada trougao gubi smisao. Ljubav može biti zamenjena zadovoljstvom, ali to neće dovesti ni do čega dobrog.

Ako žena pokuša da se boriti s ljubavlju i počne da se viđa s drugim muškarcem, to će joj doneti uništenje duše i premeštanje težišta s duše na telo i um. Ova degradacija će se odraziti na potomstvo. Ne smemo se boriti protiv ljubavi. Naprotiv, moramo joj pomagati, prevladavajući zavisnost od zemaljske sreće. Tada će se situacija rešiti sama od sebe.

Vaša ljubav prema dotičnom muškarcu će se pretvoriti u familijarna osećanja, a nužan rastanak neće sputati i povrediti vašu ljubav.

Dobar dan!

Stalno gledam Vaše video-materijale u kojima objašnjavate kako treba da se ponašaju muž i žena u ljubavnom trouglu. Molim vas, objasnite mi kako treba da se ponaša ljubavnica da bi se raspetljala novonastala situacija.

Volim oženjenog muškarca i osećam da me nešto vuče ka njemu ma kako on postupao prema meni. Ali ja veoma želim dete. Da li ću počiniti prestup ako pokušam da izgradim odnos i rodim dete s muškarcem prema kome gajim topla, prijateljska osećanja?

Hvala Vam puno!

Smisao svakog odnosa između muškarca i žene je u razvoju duše i uvećanju ljubavi. Stoga je neophodno da njihovo ponašanje doprinosi uvećanju, a ne umanjenju ljubavi prema Bogu. Dakle, nije dovoljno da postoji samo zadovoljstvo, već treba zahtevati žrtvovanje, nanositi bol, učiti o ispravnom prihvatanju gubitaka, zahtevati brigu i pažnju. Da bi čovek bio srećan, mora više da daje, nego da prima.

Pogledajmo kako se u nekim situacijama odvijaju događaji. Muškarac se zaljubljuje i obitava u najuzvišenijim osećanjima da prosto leti od sreće. Zatim se ženi, zbog čega je takođe radostan i srećan. Na kraju mu se osećanja postepeno hlade i od odnosa sa svojom ženom očekuje samo nasladu i zadovoljstva. Ako uz to ima neumerenosti i vulgarizacije uzvišenih osećanja, sve se na kraju svede na životinjske odnose. Porodica počinje da se raspada u osnovi iako spolja i dalje postoji. Ostati u ovakovom stanju štetno je kako po muškarca tako i po ženu. Preljube kreću kao vid protesta protiv te degradacije. Muškarac pronalazi ljubavnicu samo zbog njene seksualne privlačnosti. Zatim naslada prerasta u radost, a radost u ljubav. Nakon toga kreću patnje i muke. „Šta li ljubavnica sada radi?“, „Šta ako me je prevarila?“ - ove patnje pročišćavaju dušu i pomažu muškarcu da obnovi svoju porodicu.

Stoga, na ljubavni trougao ne smemo gledati samo kao na nesreću, ali ni samo kao na korist.

Nedavno sam čuo priču o jednoj ženi koja se izričito protivila braku. „Mog ljubavnika supruga pere, pegla, čisti mu i sprema kuću, brine o deci. Ja nemam nikakvih obaveza, već samo uživam. Kad me je pitao da se udam za njega, odgovorila sam mu: „Da li si poludeo? Nikada u životu. Potpuno sam zadovoljna svojim položajem“.

Odsustvo kulture porodičnog života, nepravilno rešavanja sukoba, gomilanje zamerki jedno prema drugom često dovode do uništenja lepih osećanja i gubitka radosti u komunikaciji, a supružnici pokušavaju da se iz porodične krize iskobeljaju pribegavajući preljubi. Iza potrage za seksualnim partnerom često se krije elementarna želja da se oseti duševna radost, ili duševni bol, to jest da se probudi izgubljeni osećaj ljubavi.

Ako volite oženjenog muškarca, pri čemu osećate veliku privlačnost ka njemu, tog osećanja ne smete da se odričete. Ali često se ono dobija s ciljem da se unize seksualnost i zadovoljstvo, a pročisti ljubav. Žene se, u ne malom broju slučajeva, ne udaju iz ljubavi, već je često brkaju sa strašću. Takve porodice se brzo raspadaju zato što je uživanje njihov osnovni cilj. A porodica u kojoj se supružnici poštuju i prijateljski se međusobno odnose može biti daleka jača i, zahvaljujući toj okolnosti, u njoj se mogu rađati zdravija deca. Prijateljstvo je ljubav bez seksa. Ali još jednom želim da naglasim da nam naš um i misli nikada neće dati tačan odgovor u svim situacijama. Osećanja su mudrija od misli.

Ponekad dete, van svake logike i zdravog smisla, mora da se rodi od određenog muškarca. Ljubav budi želje u nama i ako ih budemo potiskivali da bismo udovoljili telu ili umu, tada u naše potomstvo sejemo seme uništenja ljubavi.

Osećanja su naše lično bogatstvo i sreća, dok naš um predstavlja prikupljeno iskustvo drugih ljudi i, stoga, kada pokušavamo da živimo kroz um, prestajemo da živimo svoj život pa, samim tim, gubimo priliku za samoostvarenje. Zato je bolje osloniti se na razum, ali ipak se, pre svega, treba orijentisati na osećanja. Pritom, ne ona koja nas vraćaju u životinjsko stanje ili vezuju za zemaljske vrednosti, već na ona koja čine dušu istinski srećnom.

Dobar dan Sergeju Nikolajeviču,

Shvatam da smo Vam već dosadili sa svojim „trouglovima“, ali morate priznati da oni ne nastaju iz dosade, već ima i onih koji su nam dati „odozgo“.

Posle trideset godina srećnog i idealnog braka upoznala sam muškara od čijeg dodira kao da mi je prolazila struja kroz telo. U 53. godini sam mu postala ljubavnica i ni zbog čega se ne kajem. Oboje imamo odraslu decu, ali ne planiramo da bilo šta menjamo u životu, niti da uništavamo svoje porodice.

Moja čerka (28 godina) se nalazi u istoj situaciji. Udalala se jer nije mogla da odbije ponudu. Naime, takve su bile okolnosti. Ona nema decu. Šest godina je u braku i isto toliko joj traje veza s muškarcem kog voli i koji je takođe oženjen (vrlo je strog, a pored supruge i moje čerke ima još mnogo ljubavnica). Ona mu ništa ne prigovara, već prihvata svaku situaciju i jednostavno ga voli.

Nekom prilikom mi je na konsultaciji bila jedna žena.

- Znate - rekla je - pročitala sam Vaše knjige i one su me oduševile. Zapamtila sam Vaše reči: „Treba pratiti ljubav“. Bila sam udata, ali sam upoznala muškarca u koga sam se strasno zaljubila. Odlučila sam da pratim ljubav. Razvela sam se i udala za čoveka kog volim, a onda su sve više počeli da me bole bubrezi. Osetila sam da umirem. Zatim sam se rastala od njega i zdravlje mi se vrlo brzo popravilo. Sada živim sama i u prijateljskim odnosima sa svojim bivšim muževima. Razmišljam gde sam pogrešila?

Bilo je veoma teško objasniti ovoj ženi šta se desilo zato što ni sam nisam shvatio u čemu je problem. Za mene su ljubav prema Bogu i prema voljenoj osobi bili identični. I tek kasnije sam shvatio da se udatoj ženi ljubav prema drugom muškarcu daje s Višeg plana s ciljem da pročisti božansku ljubav u sebi, a to se događa kad su joj unižene želje i mogućnost uživanja, kao i njeno stremljenje ka radosti i jedinstvu sa čovekom koji joj se dopada.

Žena obično ide iz krajnosti u krajnost. Prvo pokušava da prevaziđe ili potisne ljubav i ostane verna mužu (međutim, potiskivanje ljubavi može dovesti do bolesti), ili ide u drugu krajnost: prepušta se osećanjima koja se pretvaraju u strast. Ona oseća radost i zadovoljstvo, ali neprimetno gubi božansku ljubav, što takođe može dovesti do zdravstvenih problema ne samo kod nje, već i kod njenog potomstva. Međutim, smisao takve zaljubljenosti često se krije u pronalaženju zlatne sredine, po kojoj treba sačuvati osećanje ljubavi, ali mu ne treba dopustiti da se pretvori u uživanje, odnosno ne treba mu dopustiti da se pretvori u strast. Tada će, s jedne strane ljubav, a s druge strane bol i obuzdavanje podsvesno pretvarati ljudsku ljubav u božansku.

Zašto dobijamo ljubav? Da bismo se, uživajući u zadovoljstvu, a potom osetivši bol zbog njihovog gubitka, uzdigli nad njima i shvatili da su oni sredstvo, tj. da je sam život sredstvo da otkrijemo večnost u sebi. Tu večnost možemo osetiti u ljubavi prema Bogu.

Za pčelu je let do cveta i prikupljanje nektara - zadovoljstvo, ali ako ga ona učini ciljem, zauvek će ostati na cvetu i umreti na njemu. Kakvo god zadovoljstvo dobijala od cveta, ona mora da se rastane s njim da bi odnela med i ostavila ga u košnici. Cveće i med su neraskidivo međusobno povezani, ali pčela će živeti samo ako bude pravilno odredila sistem prioriteta.

Sa čovekom je ista situacija. Nije ni čudo što sve religije sveta pozivaju na bračnu vernost koja ima za cilj da ljudsku ljubav pretvori u božansku.

Ispričali ste divnu priču o ljubavi. Ali u njoj postoji i nešto neobično. Kada je brak zaista skladan, on pomaže duši da bude srećnija i da razotkrije božansku ljubav. Energija duše mora u nečemu da se ovaploćuje što znači da u porodici mora da bude mnogo dece, a potom i unuka. Međutim, vaša čerka ima blizu 30 godina, a nema dece. Znači da njen primarni kurs kretanja nije ka Bogu i ljubavi, već ka zadovoljstvima i uživanjima.

Recimo da vaša čerka ipak dobije priliku da rodi dete. Kako joj s višeg plana mogu pomoći u ovoj situaciji? Neophodno je da se kroz majku ispravi njen duboko pogrešna orientacija. Potrebno je da se, pre detetovog začeća, u njenoj majci rasplamsa ljubav prema drugom

muškarcu. Ako ona, iz verskih i moralnih razloga pokuša da obuzda životinjski, odnosno ljudski princip, sva njena energija će se usmeriti ka Bogu. Podsvest čerke će neprimetno uspostaviti sistem prioriteta koji će razviti harmoničan pravac - i tada će dete moći da se rodi jer će biti harmonično. Međutim, baka prati svoja osećanja. Postala je srećna i to možda zato što je uštedela na račun rođenja svojih unuka i opstanku svoje loze. Takav pokušaj povratka ka božanskoj ljubavi nije bio sasvim uspešan.

Ako ne možemo dobrovoljno da se vratimo Bogu, pomoć će nam stići kroz prinudne šeme. Mislim da nije potrebno opisivati kako one izgledaju. Ali ako nam nije uspeo čak ni pokušaj da spasemo i pročistimo dušu, ne treba upadati u uninije i žaliti. Najvažnije je - osetiti pravi put i ići napred. Pre ili kasnije će se desiti uspeh.

P. S. Hteo bih da popričamo o još jednom uzroku pojavljivanja ljubavnog trougla i raspada porodice. Zašto religija monoteizma, za razliku od paganizma, teži da sačuva porodicu? Zašto je u judaizmu strogo ograničena seksualna želja prema rodbini, čak i onoj koja nam nije krvna? Zašto ta ograničenja u zadovoljstvima pomažu da se životinska osećanja transformišu u božansku ljubav? Bog je jedan. To znači da se u Njemu objedinjuju sve suprotnosti. U božanskoj energiji postoje muški i ženski princip. Voleći svoje roditelje, dete doživljava oca i majku kao jednu celinu i orijentiše se na ono što povezuje očevide suprotnosti, odnosno - na ljubav. U tom slučaju je njemu lakše da veruje u jednog Boga. U porodici gde su roditelji preljubnici, zbog čega se svađaju i razvode, dete ne može da ih vidi kao celinu. Često je primorano da bira stranu: oca ili majku - a zatim pada u poklonstvo: materijalno ili duhovno. Na kraju sledi paganska tendencija agresivnosti sa svim posledicama koje ona nosi u sebi.

Na istom ovom iskušenju pali su i Hristovi poklonici, budući da nisu uspeli da se održe na nivou ljubavi na koji je on pozivao, već usvojivši samo deo njegovog učenja. Neshvatljivu frazu „Čovekovi neprijatelji su njegovi najbliži“ nisu uspeli da povežu sa izrazom: „Ljubi bližnjeg svog kao samog sebe“ nego su zadržali samo drugu. Odnosno, iz Hristovog učenja su izbacili bol i ostavili samo zadovoljstvo. To je dovelo do podele dijalektičkih suprotnosti. Seksualna želja je tad postala samo zlo, a

kasnije ono što je dobro i što predstavlja lek. Novac je jednoznačno bio zlo, a kasnije su se pojavili protestanti koji su propovedali da je novac - dobro i da Bog voli bogate ljude samim tim što im dozvoljava da imaju novac. Takođe, da su za veru i duhovnost potrebne crkve, a da one ne mogu da se sagrade bez novca. Verovali su da dobrota i bogatstvo dolaze od Boga, a zlo i problemi od đavola. Dakle, po njima je ljubav prema Bogu bila - ljubav prema užicima, zadovoljstvu i radosti.

Čovek se iskreno molio Bogu očekujući od njega sreću i zdravlje, a umesto toga je dobijao probleme i patnje. Na početku je negodovao: „Zašto me Bog ne izbavi od patnje?! Zašto mi šalje bolesti? Zar Mu ja ne služim?“ Potom je rasuđivao potpuno logično: ako bol, patnja i problemi stižu od đavola a služenje Bogu ne može da ih spreči - znači da je đavo jači od Boga. Ovde se već bližimo nastanku satanističkih sekti.

Niko se nije upitao zašto se u hrišćanskom svetu pojavilo toliko satanističkih sekti koje su u poslednje vreme počele sve više da se razmnožavaju. I zašto satanistički rituali jako liče na pagansko prinošenje žrtve. Čini mi se da je objašnjenje jednostavno: satanisti u suštini i jesu pagani koji su odbili da se klanjaju slabom i dobrodušnom Bogu, a klanjaju se jakom i zlom. Nevešto i površno tumačenje istina o kojima je govorio Hristos dovelo je do toga da su sledbenici izgubili ne samo hrišćanstvo, već i judaizam, te su se pretvorili u pagane.

Religiozni pogled na svet se nalazi u osnovi svake kulture i civilizacije. Iskrivljen religiozni pogled na svet će neminovno uništavati kulturu, a civilizacija će uključiti program samouništenja.

Čovekova ljubav poseduje u sebi božansku i životinjsku energiju. Ako u njoj postoji zadovoljstvo, bol i samokontrola, ona će težiti ka božanskoj ljubavi. Ako se na prvo mesto postavi zadovoljstvo, udobnost i odsustvo sukoba, tada će ona naginjati ka životinjskoj. Hristovi sledbenici, ignorajući sudbinu i reči osnivača, izabrali su da je ljubav prema Bogu - samo naslada. Svaki konflikt osućeće zadovoljstvo i zato su se pojavili ideali o „nekonfliktnoj“ sreći, u kojoj postoje samo zadovoljstva. Međutim, odsustvo sukoba je odsustvo ljubavi, jer u ljubavi uvek postoje suprotnosti. A najveći konflikt Vasione se skriva u božanskoj ljubavi.

Katolicizam, koji je spojio ljubav i nasladu, prilično brzo je počeo da gubi svoju bit i sa božanske logike je prešao na svetovnu. U

pravoslavlju se taj proces sporije odvijao. Ako se katolicizam više fokusirao na radost i nasladu, pravoslavlje se orijentisalo na tugu i proces samoponižavanja. Ali ideja o nekonfliktnoj sreći skriveno je bila prisutna i u katolicizmu. U pravoslavlju je uvek predstavljala moćnu polugu koja je podsticala na paganizam, a zatim - na uništavanje porodice i slabljenje same religije. Pogrešan odnos prema Bogu i neshvatanje da zlo i dobro dolaze od Tvorca, kao i podela sveta na dobro i zlo pre ili kasnije dovode do raspada porodice, što je posledica raspada duše.

Jedan okrutni vladar je načinio sledeći eksperiment: medicinske sestre su brinule o novorođenoj deci, ali ih nisu milovale niti su razgovarale s njima. Bez ljubavi, nežnosti i komunikacije deca su umirala. Čovek ne može da padne na životinjski nivo bez posledica, nego će iz toga uslediti propast i smrt. Monoteista ne može da padne na paganski nivo a da sačuva zdravlje i sreću - desiće mu se propast i smrt. U Tori je to dobro i jasno izloženo.

Pre nekoliko dana u jednoj televizijskoj emisiji sam saznao neverovatan podatak. Oduvek mi je bilo poznato da su papagaji vrlo pametne ptice koje vole komunikaciju, ali se ispostavilo da im je intelekt na nivou trogodišnjeg deteta. Takođe, ako prestanemo da komuniciramo s njima, oni će uginuti. Ptica tada jednostavno poludi.

Jedna moja poznanica ima malog papagaja koji besni ako ga ona zanemari na duže vreme. Njegov bes mi je bio smešan i neshvatljiv, ali tek nedavno sam razumeo da svako živo biće želi da sačuva ljubav i da pati ako to ne uspe da učini. A ljubav se ispoljava u komunikaciji, kontaktu, brizi i konfliktu.

Žena upada u ljubavni trougao, ili ne može da se uda, zato što u braku želi da dobije samo zadovoljstvo, to jest smatra da u njemu ne treba da postoji sukobi. Što je više fokusirana na zadovoljstvo, time će joj biti teže da podnese patnju, te će se agresivnije odnositi prema bilo kom bolu. Iz tog razloga neće moći da oseti ljubav, bez koje, pak, ne mogu da nastanu kvalitetna porodica i zdrava deca. Žena i ne naslućuje da se ljubav daleko češće ispoljava kao strpljenje, briga, priateljstvo i požrtvovanost, nego kao stabilnost, sreća i zadovoljstvo.

Dobar dan, Sergeju Nikolajeviču,

Hvala Vam na pomoći!

Tri puta sam raskidao vezu s devojkom koju volim. Svaki put sam bio siguran da je više ne volim i svaki put su mi se osećanja prema njoj vraćala, ali tek uz bol usled gubitka. Drugi put je bilo veoma teško obnoviti odnose - govorila je kako to više neće preživeti, ali mi je ipak oprostila. Poslednji put se sve ponovilo, ali je bilo nekoliko puta teže.

Mnogo sam razmišljao o tome zašto se ovo dešava i tražio sam uzrok u sebi. Shvatio sam da mi ljubav nije bila na prvom mestu. Bol se tad u velikoj meri stišao, a zatim sam osetio da je volim neovisno od toga da li je sa mnom ili ne. Sve moje pokušaje da se pomirimo ona je odbijala. Odlučio sam da sve ostavim tako kako jeste, ali sam se osećao vrlo loše. Stoga sam odlučio da, bez obzira na male šanse, pokušam nešto da promenim. Sada samo komuniciramo; osećam da ona ne može da mi oprosti. Nada da ćemo ponovo biti zajedno postaje sve manja. Koliko je poznajem, za nju je uninije „normalno“ stanje. Dok smo bili zajedno, s tim sam živeo dve godine ne uspevajući da bilo šta promenim. Još uvek nisam siguran da li ispravno postupam. Isto tako, ne mogu u potpunosti da razumem ovo što se događa.

Molim Vas, pomozite mi da shvatim šta se dešava i šta u toj situaciji treba činiti, tj. kako se ponašati.

Oprostite ako nešto nije razumljivo, trudio sam se da maksimalno sažmem pismo.

Hvala Vam!

Zašto zaljubljene osobe liče jedna na drugu? Zato što im ta sličnost omogućava da se usavršavaju. Ako jedna prevaziđe svoj problem, tada je i drugoj lakše da učini isto. I obrnuto. Međusobno bliski ljudi se kreću kao planinari povezani konopcem. Možemo da spasemo voljenu osobu, ali možemo i da je pogubimo.

Uninije je svesno ili podsvesno neprihvatanje situacije u kojoj smo se našli, nezadovoljstvo sadašnjošću i budućnošću. Kajanje zbog prošlih događaja prelazi u uninije koje postaje „normalno stanje“ i tada nam glavni cilj i smisao života nisu ljubav i briga o duši, već materijalne i

duhovne vrednosti. Upravo poklonstvo duhovnim vrednostima, uključujući sposobnosti i budućnost, stvaraju jaku zavisnost od sigurnosti, blagostanja, prosperiteta i statusa. Pritom nastaje ono što nazivamo gordošću i tada čovek oseća sopstvenu nadmoć ili uninije. Odnosno, uninije svedoči da se oslonac sa duše preneo na um.

Kada čovek gubi duševnu i orijentiše se na spoljašnju sreću? Onda kada mu status, autoritet, vlast i blagostanje postanu najvažniji, kao i onda kada čini prestup protiv ljubavi, kada svojim osećanjima, mislima i ponašanjem nanosi štetu duši. Odricanjem od ljubavi prema voljenoj osobi u korist materijalnog blagostanja takođe nanosimo štetu duši. Isto se dešava i kada se odričemo ljubavi zbog idealja i pravde. Duša biva povređena i kada se ljubav potiskuje kroz neprestano prejedanje, seksualni život i seksualna preterivanja.

Duša živi ljubavlju i bez tog osećanja ona ne može normalno da funkcioniše. Stoga, duhovna osoba mora o nekome da se stara, da mu pruža toplinu, da nešto žrtvuje. Ako duša prestane aktivno da pulsira, tada čovek prelazi na duhovni i materijalni nivo, pri čemu osnovnu sreću ne crpi iz ljubavi, već od zadovoljenja dva potrošačka nagona, te stoga ne živi ljubavlju, već strašcu i željama. Čovek je tad ubedjen da voli ženu dokle god prema njoj oseća seksualnu privlačnost, kao i dok je ona lepa, dok ima lepu figuru, dok u njoj uživa. Zatim se jednog dana probudi sa osećajem da mu devojka koju voli više nije seksualno privlačna, te ga napušta osećaj zaljubljenosti koji je bio vezan za telo. On smatra da je više ne voli i da treba da se razidu. A ljubav, prekrivena strašcu i željama - čuti. Kada usledi rastanak i konzumerizam, traganje za zadovoljstvima se završava i čovek iznenada shvata da je u njegovoj duši bila ljubav i da ona nigde nije nestala. Najgore što može da učini u toj situaciji je da pokuša da diskredituje osećanje ljubavi, da ga zgazi, iščupa iz svoje duše. Takvi pokušaji se uvek tragično završavaju.

Susretao sam se sa neverovatnim situacijama koje su pokazivale koliko je manjkava ljudska logika i u kojoj meri može da se ispostavi samoubilačkim ono što nazivamo zdravim smislom. Mladić se zaljubio u devojku, zatim su mu osećanja prema njoj naizgled zahladnela, uprkos tome što je ona pristala da ostanu u vezi. Ipak, posle nekog vremena on je osetio da je zaljubljen. Međutim, pokušaji da obnovi vezu završavali su se neuspehom i kod njega su otpočele patnje. Na konsultaciji sam mu objasnio da patnje oživljavaju dušu. Ako nas duša boli, znači da je živa.

Duševni bol je nepodnošljiv samo ako u čoveku nema ljubavi prema Bogu. Zato nas duševne patnje primoravaju da se vratimo Tvorcu.

- Ništa tako dobro ne pročišćava potomke kao duševne patnje - objasnio sam mu. - Neophodno je sačuvati ljubav, moliti se i prihvati patnju. Takođe, raditi na obnavljanju odnosa.

Međutim, posle nekog vremena saznao je da je njegova bivša našla drugog momka.

- Prva ljubav mora da bude nesrećna - tešili su ga prijatelji. - Pljuni na nju i zaboravi je. Pronađi novu devojku.

Čini se da je sve potpuno logično i razborito. Ali na sledećoj konsultaciji sam video jezivu sliku - uništenje buduće dece i samouništenje. I opet sam mu objasnio kako treba da se ponaša:

- Bez obzira na to kako je postupila voljena osoba ili šta je uradila, to ne sme da utiče na ljubav. Zaljubljenost na početku zavisi od mnogo faktora: karaktera, spoljašnjeg izgleda, socijalnog statusa, okolnosti u kojima se čovek nalazi, te kako se druga osoba ponaša prema nama, itd. Ali ako se ljubav razbuktala, ona ne sme ni od čega da zavisi. Bog ne može da bude u zavisnom odnosu. Celina ne može da zavisi od jednog dela. Dokle god volimo, ne smemo gubiti nadu da ćemo se sresti s voljenom osobom. Možda će se nakon mesec, dva ili tri ona rastati od momka u koga se zaljubila. Možda će je on odbaciti. Nikada ne smemo stavljati krst na svoja osećanja, opravdavajući to nastalom situacijom. Možda vam je suđeno da se sretnete u sledećem životu a ova situacija je bila samo uvod.

Ako se ljubav stopi sa zadovoljstvima, ona umire. Stoga prave ljubavi ne može da bude bez bola. A onaj koji želi da pobegne, da se sakrije od duševnih patnji, rizikuje da izgubi ljubav i da mu se duša okameni.

Zašto na svadbama u Rusiji mладencima viču: „Gorko!“? Zato što su se nekada mладenci prvi put poljubili tek na svadbi. Ta eksplozija zadovoljstva i radosti morala je da se uravnoteži bar verbalnim iskazivanjem gorčine; reč je o tradiciji intuitivne dijalektike. Reč ljubav (na ruskom: “любовь” - prim. prev.) se sastoji iz dva sloga. „Lju“ predstavlja uživanje, zadovoljstvo, a „bov“ - bol i razaranje.

Nikada ne možemo zauvek da izbrišemo voljenu osobu iz sećanja. Sve dok postoje osećanja, ne smemo gubiti nadu na obnavljanje odnosa, ne smemo sedeti skrštenih ruku. Ljubav je energija, a energija neprestano zahteva nove oblike da bi se realizovala. Ljubav je sama po sebi sreća. Drugo je pitanje da li je ona uzvraćena ili neuzvraćena. Većina momaka i devojaka prolaze kroz fazu neuzvraćene ili neostvarene ljubavi. To je neophodno za formiranje duše; posredi je prisilna žrtva bez koje nema ljubavi i vere. Što je veći čovekov egoizam, veću patnju mu pričinjava neuzvraćena ljubav. Zato je stepen patnje kod neuzvraćene ljubavi - pokazatelj unutrašnjeg čovekovog egoizma, nesposobnosti da se žrtvuje, njegove sklonosti ka konzumerizmu. Da bismo bili srećni, potrebno je da oživimo svoju dušu.

Kako postupa zaljubljena osoba? Gubi apetit i gotovo ništa ne jede, što predstavlja podsvetu želju da smanji zavisnost od nagona. Mladići su često zbunjeni: nekada su bez problema odlazili u postelju s bilo kojom devojkom, a onda se zaljube i plaše se da devojku taknu prstom. Zašto se ovo dešava? Zato što ljubav otvara podsvest te stoga pogrešno ponašanje postaje samoubilačko. Voleti, a biti opsednutost seksom znači uništiti dušu i potomstvo. Čini mi se da Francuzi imaju poslovicu koja kaže: ljubav se najlakše ubija u postelji. Često mladi ljudi ne osećaju one Više zakone koji štete njihovoj duši, pa prekidaju odnose, ne znajući da će im na obnavljanje biti potrebno više vremena i energije nego na uništenje.

Zaljubljena osoba nije u stanju da se podsmeva i govori prostakluke. Za nju se vrednost duše višestruko uvećava. Zaljubljena osoba s radošću daruje poklone, spremna je da se žrtvuje. U njoj se budi potreba da sve oko sebe učini srećnim, te postaje nežnija i poniznija kako prema voljenoj osobi tako i prema okruženju. Konačno, ljubav može da promeni njene navike, karakter i sudbinu. Stoga, što naše ponašanje više odiše zaljubljeničcu, toliko više možemo oživeti svoju dušu i biti u stanju da promenimo sebe i svet oko sebe. A samim tim možemo obnoviti i predašnje odnose.

Ranije sam pisao o fenomenu koji nauka nije u stanju da objasni. Na primer: žena koja ne može da ima decu prihvata se hraniteljske uloge, a zatim i sama počinje da rađa. Zašto? Zato što preuzima ulogu majke i počinje kroz nju da živi. Njena unutrašnja energija, pritisnuta uninijem, ljutnjama, pogrešnim ponašanjem i načinom života počinje da

oživljava i da se oslobađa, te rađanje dece postaje za nju moguće. Ipak, deca koja se rode mogu biti neharmonična. Ali ako žena i pored toga sledi put promene i uvećava ljubav u duši, tada i duše ljudi koji je okružuju takođe postaju harmonične.

Ispravno ponašanje ima za cilj oživljavanje i razvoj duše i ono se izgrađuje kroz ljubav prema Tvorcu, poštovanje zapovesti, periodična suzdržavanja, umeće žrtvovanja i brige, zatim i pomoću veštine da budemo ne samo popustljivi, već i strogi u neophodnoj situaciji. Ako čovek prati božanski osećaj, s njim treba postupati blago, a ako se srozava na životinjski nivo, treba biti strog. Budući da ljubav predstavlja energiju, kreativnost i samorealizacija podržavaju taj uzvišeni osećaj. Onaj koji odustaje od svojih snova i potiskuje uzvišene želje neosetno ubija ljubav u duši. Onaj koji gubi veru i nadu, može da ostane bez ljubavi.

Priča Isusa Hrista o talentu, zakopanom u zemlju, pruža razumevanje toga koliko je opasno potiskivati ljubav, snove i želje. Onaj koji ne razvija svoje kapacitete davanja energije biće kažnjen „odozgo“. Odnosno, stići će ga problemi, oboleće i umreti. Zato je Hristos govorio: „Tražite i naći ćete. Pokucajte i otvoriće vam se“.

Čovek koji sumnja u svoje sposobnosti i koji ne veruje u sebe, odriče se ljubavi. Što je veći naš san, potrebno je više energije ljubavi da bi se ostvario. Kada je reč o snovima, nije najvažnije postizanje rezultata, već sopstveni razvoj, razotkrivanje svojih sposobnosti i sve veća potreba za ljubavlju da bi se oni ostvarili. Duša koja živi ljubavlju ne može da potone u uninije, jer je uninije odricanje od ljubavi, sumnja u sebe i svoje snove.

Često nas ljudi, koji se zateknu u teškoj situaciji, mole da im pomognemo. I veoma često je bilo kakva pomoć neefikasna. Tajna je jednostavna. Kada je čovek spremjan da se menja i žrtvuje, kada su mu molitve usmerene isključivo na cilj da se iskobelja iz opasne situacije, a zatim nastavlja da živi kao i ranije, na unutrašnjem planu kod njega sve stagnira, tj. ne dolazi do energetskih promena. Naša podsvest besprekorno zna da su naše molitve, suze i obećanja prolazni i da nemamo nameru da se menjamo. I zato ona ne udaljava bolesti i nesreće koje su potrebne za pročišćenje duše. Ukoliko ste se našli u teškoj, pa čak i bezizlaznoj situaciji, potrebno je da zajedno sa situacijom

napustite i sebe kakvi ste bili. Potrebno je da u trenutku postanete druga osoba - sa drugačijim navikama, drugačijim pogledom na život, drugačijom energijom. Tada će se pojaviti novi život, novi odnosi i nova sADBina.

Naučnici kažu da se svakih sedam godina ćelije u organizmu obnavljaju, zamenjuju novim, odnosno da čovekovo telo egzistira kroz cikluse. Svakih sedam do devet godina jedno telo se zamenjuje drugim, što je neophodno za naš dalji opstanak. Ali se pritom ne raspada čovekova ličnost jer duhovna struktura živi duže od fizičke. Iz tog razloga su hromozomi, pokidani usled dejstva radijacije, oživljavali i sjedinjavali se u uništenim ćelijama kada je iscelitelj delovao rukama na njih; ćelije su ponovo postajale sposobne za stvaranje potomstva.

Naša Viša ličnost je božanska, ona je ljubav. Što je intenzivnije osećamo, lakše nam je da promenimo svoje navike, misli i osećanja. Ako se ne odričemo ljubavi, tada je i u nesavršenoj, agresivnoj osobi moguće da se pojave novi kvaliteti. Ona može da postane osoba koja voli, koja je ponizna, brižna, energična, sklona praštanju. Potrebno je samo učiniti napor da ne izgubimo ljubav.

Ne osećam ljubav prema svom drugom (sadašnjem) mužu. Možda još volim prvog muža jer ga često sanjam. Prvi muž mi je bio vrlo strog čovek: mrzeo je moje roditelje, zabranjivao mi je da s njima kontaktiram; govorio je da mu je moja vera u Boga „odvratna“. Volela sam ga, otklanjala sve zamerke prema njemu te sam stoga dobro podnela rastanak pre dve i po godine. Ni sada ne uništavam unutrašnju ljubav koju osećam prema njemu.

Moje pitanje glasi: da li bi bilo dobro da sa sadašnjim mužem imam dete? Ja to ne želim jer prema njemu ne osećam ljubav, ali uskoro ću napuniti 31 godinu. Takođe osećam krivicu jer u odnosu s mužem glumim - potrebno je da sve vreme razmišljam o tome kako bi postupala i govorila osoba koja voli, i da se svesno pretvaram iako osećam da je to lažno.

Ili možda ipak volim svog drugog muža, ali mi nije dato da to osetim? Naši odnosi su prijateljski.

Ako bih video samo tekst pisma, bez dijagnostikovanja rukopisa, rekao bih sledeće: izreka „Brak se zaključuje na nebesima“ - nije slučajna. Smisao ove fraze je da se duše ljudi susreću mnogo godina pre njihovog fizičkog susreta. Supružnici su, po pravilu, veoma slični. Istina, ova sličnost je indirektna: unutrašnje stanje jednog odgovara stanju drugog.

Mržnja prema ženinim roditeljima je potrebna mužu da bi uspostavio absolutnu vlast nad voljenom osobom. Ako je nekome „odvratna“ vera u Boga, znači da su za njega moć, gordost i blagostanje mnogo važniji od ljubavi. Takođe se može pretpostaviti da vam je pojačana gordost. Osetiće ljubav prema onoj osobi koja će vam pročistiti dušu, odnosno koja će vam uniziti osećaj sopstvene važnosti, moći i statusa.

Voleli ste ga, i to vam je omogućavalo da se neprimetno menjate, da harmonizujete sebe. Ljubav i neupućivanje zamerki moraju biti od pomoći u postavljanju prioriteta. Šta znači promeniti se iznutra? To znači promeniti svoju dublju energiju koja je povezana sa sistemom prioriteta, tj. sa osnovnim ciljevima. Ako ljubav prema Bogu podsvesno postavite na prvo mesto, onda će vaša energija početi da se transformiše, a sa njom i vaš karakter i telo. Očigledno, vaše promene nisu bile dovoljne. Vaša navika da se klanjate voljenoj osobi, zaboravljujući na Boga, još uvek je prilično jaka.

Drugi muž se prema vama odnosi s toplinom zbog čega se mogućnost vaše promene time nehotično blokira. Mislim na prinudnu mogućnost. Dobrovoljno možemo da rešimo svaki zadatak, ali dobivojna težnja ka Bogu mnogima nedostaje. Izgleda da s drugim mužem, budući za to postoje podesni i skladni uslovi, može na svet doći zdravo dete. Ali žena obično ne želi da ima decu ako oseti da će ona biti nesrećna. Priroda ne odobrava da se takva deca pojave na svet te stoga umanjuje ženinu želju. Dakle, dete spolja može biti zdravo, ali iznutra će biti veoma nesrećno.

Generalno gledano, zdrava deca se rađaju kada su supružnici prvenstveno prijatelji, a ne ljubavnici. Tada strast ne blokira ljubav. Stoga, bez dijagnostikovanja mogu reći da s drugim mužem imate daleko

veće šanse da rodite zdravo dete. Pogotovo ako ništa ne zamerate svom prvom mužu.

A sada, nakon sprovedene dijagnostike rukopisa, mogu reći sledeće: u vašem polju je moguća smrt deteta. Odnosno, u polju su prisutne izuzetne nepogodnosti kada je reč o deci. Razlog je u tome što ste više puta poželeti smrt prvom mužu jer vam je unižavao gordost i blagostanje i ta agresivnost je sedam puta prevazilazila opasan nivo. Pritom, ona čuči duboko u vašoj podsvesti. Ta ogromna, podsvesna gordost, a samim tim i agresivnost prema muškarcima postojali su čak i pre poznanstva s prvim mužem. Odnosno, na unutrašnjem planu ste potpuno isti kao što je bio on. Vaša podsvest je još u detinjstvu mogla da alarmira na probleme - da ste nesposobni da podnosite bol, uniženje, gubitke, a osim toga ste uvek tražili krivce za svoje probleme, gajili ste loše misli, osuđivali druge i sebe, a bili ste i okrutni prema životinjama. Kada se ovo nije ispoljavalo u ponašanju, tad je bilo prisutno u osećanjima. Pritom, ta osećanja su starija od vas, tačnije od vašeg tela, preneli ste ih iz prošlog života, kada ste bili spremni da ubijete muža posredstvom koga su vam dolazili sudbinski problemi.

Vasiona je jedna u vremenu i prostoru i u njoj nema jednokratnih procesa. Svaki proces, modifikujući se, ponavlja se uvek iznova. Ako pogledamo na čovekovo telo, videćemo potpuno različita tela: u mladosti, odrasloj dobi i starosti. Telo se ciklično obnavlja i neprestano transformiše u toj cikličnosti. Ali ono što nazivamo čovekovom ličnošću se ne menja. Povećava se životno iskustvo, razvijaju sposobnosti, nešto gubimo, a nešto stičemo, ali primarna čovekova komponenta ostaje praktično nepromenjena. Prebivanje u fizičkom telu ne može biti jednokratno. Isto kao što su deca povezana s roditeljima i nasleđuju njihov karakter i emocije, kao što gresi roditelja padaju na decu, unuke i praunuke - isto tako se nepravilni čovekovi postupci koje je načinio u jednom životu prenose u njegovu sledeću inkarnaciju. Deca prvo na sebe uzimaju grehe roditelja, razboljevaju se i umiru, a zatim, nakon izvesnog vremena, roditelji postaju odgovorni za karakter, sudbinu i zdravlje dece. Posredstvom suptilne povezanosti, koja potvrđuje jedinstvo roditelja, dece i porodice, ljudi spoznaju jedinstvo Vasione. Konačno, niz inkarnacija duše namenjen je njenom razvoju, obogaćivanju, proširivanju do razmara Vasione i povratku u Tvorca.

Zašto ne osećate ljubav prema drugom mužu? Zato što je potrebno biti slobodan, zato što je potrebno prevazići ropsku zavisnost od tela, duha i duše da bismo mogli da volimo. Dakle, da bismo osetili ljubav potrebno je da prvo prinesemo žrtvu. Bez žrtve nema religije, ali nema ni ljubavi. Gorda osoba ne ume da se žrtvuje, a ako to i bude činila, najverovatnije će to činiti sa osećajem žaljenja i unutrašnjim nezadovoljstvom.

Odnos sa prvim mužem je za vas predstavljao svojevrsnu žrtvu. Ali zašto onda niste uspeli da harmonizujete svoju dušu? Ovde vidim uobičajenu grešku koja je svojstvena mnogim ženama: one zamerke i nezadovoljstvo prema mužu manje-više uspešno prevaziđu, ali nezadovoljstvo sobom i situacijom - ne uspevaju nikako. Nezadovoljstvo sobom ubija ljubav jače od mržnje prema drugima. Zbog toga i ne osećate ljubav prema drugom mužu.

Kada se ženi dopada muškarac? Kad ona podsvesno oseti da s njim može da dobije skladno dete. Ljubav prema muškarcu je dokaz da na svet može da dođe strateški skladno dete. Šarm muškarca se krije u njegovoj sposobnosti da bude dobar otac.

Jedna glumica je promućurno primetila: „Na ženinom licu se jasno vidi da li ona puši, pije i psuje“. Unutrašnji poroci se pre ili kasnije pokažu na čovekovom spoljašnjem izgledu. Ponekad se to ispolji tek kod potomaka ili u sledećem životu. Danas se unutrašnja neharmoničnost i nedostatak ljubavi mnogo brže pokažu na spoljašnjem izgledu, zdravlju i sudbini.

Zamislite dve ženske osobe: jedna se udaje za bogatog muškarca, a druga - za muškarca kog voli. U čemu je razlika? Sa stanovišta suptilnih planova, ona se sastoji u sledećem: udati se za bogatog muškarca znači obezbediti svoju decu u sadašnjosti. To znači da deca mogu lepo da napreduju u školi, steknu obrazovanje, da će biti obuvena i odevena, ali zato na unutrašnjem planu mogu biti slaba i prazna. Njima može da bude zatvorena budućnost, ali će zato imati situ sadašnjost. Udati se za osobu koju volimo je samo polovina sreće. Ljubav se prečesto pretvara u strast, a zatim u ljubomoru, ljunju, uninije i mržnju. Ako žena bude uspela da prihvati bol i sačuva ljubav, rodiće potomstvo koje je sposobljeno za život i koje će opstati u budućnosti.

Kada je kralj David ugledao Vitsaveju, osetio je ljubav koja se razbuktala u jaku strast. Zbog te strasti, zbog kratkotrajnog izobilja, odnosno posedovanja lepe žene, počinio je zločin tako što je poslao u smrt njenog muža. Zbog toga su njegovi potomci bili osuđeni na izumiranje. Kada mu je sin-prvenac zaista preminuo, David je shvatio da ga je stigla kazna s Višeg plana. Počeo je da se moli, da se okreće Bogu i traži oproštaj. Ako bi se ponovo našao u toj situaciji, ne bi počinio sličan zločin. Budući da se David promenio i postao druga osoba, sledeće dete mu je preživelo. Nazvan je Solomon i bio je jedan od najpametnijih ljudi na zemlji. Njegov um je bio kruna neprestanih očevih molitvi i nastojanja da pobedi svoju grešnost. Međutim, tamna strana se pojavila i u Solomonovoj duši. Kada se prepustio seksualnim užicima sa svojim mnogobrojnim suprugama, obuzelo ga je ludilo. Njegova duša se okrenula novim zločinima i da bi se spasila počeli su da mu se raspadaju um i telo.

U Jevanđelju se nalazi priča o dva sina. Jedan je spremno pristao da ispuni očevu molbu, ali je zaboravio da to učini. Drugi je odbio da ispuni molbu, ali je zatim ipak to učinio. Ko je od njih dvojice bliži Bogu? Svakako ne onaj koji je na rečima, već onaj koji je na delima ispunio očevu volju. Mnogi koji sebe nazivaju vernicima takvi su samo na rečima. Oni kradu, osuđuju druge, zavide, upadaju u uninije, žale zbog prošlosti, nisu sposobni da se žrtvuju, ali istovremeno izvršavaju sve rituale, mole se i računaju na to da će ih Bog zaštititi i dati im bogatstvo. Svaka njihova molitva se pretvara u prosjačenje nekog boljšitka. Međutim, prava molitva počinje od nevezanosti za blagostanje, od želje da se uznesemo nad svim vezanostima i od spremnosti da sve izgubimo.

Vi niste uspeli da kroz sebe promenite prvog muža. Pokušajte da prizovete u sećanje ceo svoj život i da iznova prođete kroz njega. Pokušajte da osetite da su vaše unutrašnje i njegovo spoljašnje stanje - bili identični.

Često čujemo da neko glasno izjavljuje kako ne veruje u Boga zato što površna i formalna vera dovodi do uništenja ljubavi u duši, a treba da bude - obrnuto. Nijedan razuman čovek na svetu ne može da kaže da je ljubav odvratno osećanje, da ga se odriče, da nikada ne želi da ga iskusi, te da mu se čak i pomen te reči gadi. Jer, Bog je ljubav. To bi značilo da ta osoba nije imala priliku da upozna pravu veru u Boga. Možda njen dotadašnje iskustvo komunikacije s vernicima ili sveštenstvom nije

govorilo u korist poslednjih. Uopšte uzev, tamo gde se radi o novcu i vlasti teško je govoriti o veri. Tamo gde su interesi tela i duha primarni, teško je govoriti o duševnoj čistoti.

Dakle, vratimo se vašem prvom mužu. Prođite iznova kroz ceo svoj život i prihvatile svako uniženje vaše sreće kao spasenje koje vam je Bog dao da biste pročistili ljubav prema Njemu. Kroz pokajanje otklonite sve zamerke prema svom nesavršenom mužu. Odbacite sve trenutke kada ste bili nezadovoljni sobom i svojom sudbinom. Tražite oproštaj i za najmanji nedostatak ljubavi prema sebi. Promene u vašoj duši će otpočeti tek kada osetite da nijedna prethodna situacija u životu u vama više ne izaziva razočaranje, žaljenje ili ljutnju, već ljubav i sreću.

Možda će vas tad drugi muž uvrediti, i vi ćete ga zavoleti? A možda uopšte neće biti uvreda?

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Hvala Vam puno za istraživanja koja obavljate!

Imam 21 godinu a u braku sam godinu dana. Veoma bih želela da se venčam u crkvi, ali moj muž nije na to spreman, tj. on je protiv toga.

Molim Vas da mi objasnite: na koji način se menja energija posle venčanja?

S poštovanjem.

P. S. Pročitala sam sve Vaše knjige. Pogledala sam više od 50 video-materijala.

Prvo ću vam citirati deo jednog interesantnog članka sa Interneta:

„Kockica čokolada neće uticati samo na broj farmerki koje nosite. Novo istraživanje, sprovedeno u Australiji, otkrilo je da hrana ostavlja dugotrajne posledice na naše gene.

Melburnški genetičari već dugo pokušavaju da razjasne na koji način funkcioniše tzv. ćelijska memorija. Otkrili su da će ćelija, nakon što dobije jednokratnu dozu šećera, nekoliko nedelja očuvati odgovarajući hemijski marker.

„Poznato nam je da kockica čokolade za doručak može ostaviti vrlo ozbiljne posledice koje mogu da traju čak i dve nedelje - rekao je profesor Sem El Osta, mlađi naučni saradnik Instituta za srce i dijabetes - „Bejker“. - Zbog hrane koju unosimo, ove promene mogu da utiču na prirodne metaboličke reakcije“.

Istraživanje se vršilo na tkivu ljudske aorte, a isti rezultati su dobijeni i prilikom eksperimenta na miševima.

Prema rečima dr El-Osta, istraživanje je otkrilo da ćelije mogu da pamte i reprodukuju posledice delovanja loše ishrane na organizam.

Takođe, istraživanje je prezentovalo nov pogled na probleme gojaznosti i dijabetesa: oni mogu da se prenose pokolenjima. Razlog se krije u epigenomu, koji čuva ćelijsku memoriju i prenosi se naslednjim putem.

El-Osta je dodao da problem nije u genima koje deca nasleđuju od roditelja, već u epigenomu, u kome se talože efekti nepravilne ishrane“.

Na predavanjima sam govorio o tome da je osnovna komponenta bilo koje hrane informacija, potom - suptilna životna energija, a tek na kraju - vitamini, kalorije i dr. Citirao sam jogine koji već nekoliko hiljada godina uveravaju da nas sačinjava hrana koju jedemo. Molitva pre obroka nam omogućava da ograničimo, odnosno blokiramo negativnu energiju koja se nalazi u hrani. Štaviše, energija može da promeni sastav hrane i ublaži njenu štetnost. Savremena fizika razmatra materiju i supstancu kao strukturirani prostor, odnosno polje. Dakle, prauzrok i osnova svakog materijalnog objekta je struktura polja, a ona, sa svoje strane, vodi poreklo od informacione strukture. Molitva utiče na informacione strukture polja i u stanju je da promeni suptilnu energiju objekta. Na taj način je Isus Hristos pretvarao vodu u vino. Ovaj mehanizam se nalazi u osnovi teleportacije gde se duh pretvara u materiju.

Po svemu sudeći, običaj da se hrana nudi Bogu i da se obavlja molitva pre jela proširio se iz Indije u druge religije. Ćelije ne pamte samo informaciju o namirnici koju smo uneli, već i raspoloženje u kome smo se nalazili dok smo konzumirali hranu. One pamte i naš odnos prema hrani koji je povezan s navikama i načinom života. Iz tog razloga su pohlepa za hranom i sklonost ka prejedanju takođe nasledni.

Bazični nosilac informacije nije fizička struktura, već struktura polja. To je potpuno logično jer je ona starija od fizičke strukture i nalazi se u njenoj osnovi. Naše bazične emocije, pogled na svet, odnos prema okruženju, bližnjima i prema sebi takođe se prenose kroz strukturu polja. Novorođenče u svojoj podsvesti već ima izgrađen odnos prema svetu, a sposobno je i da rešava konflikte, zna svoje primarne ciljeve, teži ka njima, zna koji su od njih prioritetni i dr. Sve emocije i postupke roditelja, koji su se dogodili pre njegovog rođenja, ono će iskoristiti i realizovati.

A sada se vratimo temi venčanja. Smisao braka sastoji se u zasnivanju porodice i rođenju dece. Svaki ritual, bila to svadba ili venčanje, simbolizuje početak novog života. Podsvest oslobođa ogroman paket energije namenjen adaptaciji, odnosno navikavanju na nove uslove. Zašto mladencima u ranijim epohama nije bilo dozvoljeno da idu u krevet pre braka? Zato što bi osnovni smer tog oslobođenog energetskog toka ogromne snage tad bio samo naslada i seksualno zadovoljstvo. To bi se uskladištalo u podsvesti, i na taj način uticalo na porodične odnose. Energija koja treba da bude kanalisana na obezbeđivanje dece i njihove budućnosti, kao i na razvoj porodičnih odnosa - mehanički bi se odlivala u postelju. Iz tog razloga porodica može da bude nefunkcionalna, a deca - bolesna.

Ako su, pak, mladenci bili čedni, tada će se energija koju su sakupili realizovati posle venčanja. To znači da energija prvo mora da bude usmerena na porodicu, decu, a tek potom na seksualno zadovoljstvo. Ukoliko su se mladi venčali u crkvi, to znači da ljubav i bazična energija moraju prvo da budu upućeni Bogu, zatim porodici, rađanju dece, a tek potom usmereni na seksualno zadovoljstvo. To je uticalo da se u čovekovoj podsvesti učvrsti sistem prioriteta. Viši cilj i više zadovoljstvo je ljubav prema Bogu. Na drugom mestu je ono što nazivamo srećom, a to je porodica, uzajamna briga, rođenje dece, realizacija ljubavi i briga o potomstvu. Odnosno, na prvo mesto je postavljena božanska sreća, na drugo mesto ljudska, a životinjska sreća je bila na trećem mestu. Nije nimalo slučajno što su se ljudi prvo venčavali, a tek potom priređivali svadbu. Podsvest jasno pamti najvažnije rituale u životu i zatim prenosi potomcima naš odnos prema njima.

Savremena naučno-paganska civilizacija je životinjsko načelo postavila na prvo mesto. Lekari savetuju mlađim osobama da prvo provere svoju seksualnu kompatibilnost - da žive zajedno šest meseci, a tek potom odluče da li će stupiti u brak. I, eto, mlađi ljudi se međusobno usklađuju i usklađuju, a pritom im želja za zasnivanjem porodice iz nekog razloga sve više splašnjava. Procenat razvoda u razvijenim zemljama je već premašio 80%. Zašto baš u razvijenim? Zato što one, kada pominju razvoj, imaju u vidu samo nauku, odnosno telo i um. O tome da duša može da degradira ne govore ništa, zato što nauka ni danas ne zna šta je duša i da li ona postoji.

Zbog toga venčanje može da pomogne čoveku u stvaranju skladne porodice. Ali to je samo ritual, osnova. Nije najvažniji ritual, već odnos prema njemu. Ritual samo pomaže u učvršćenju pravog puta.

Prema Bibliji, prvi čovek se zvao Adam. U prevodu to znači „nalik Bogu“. Ali gotovo isto zvuči i reč koja se prevodi kao „nalik zemlji“, „koji je nastao iz zemlje“. Odnosno, posredstvom imena datog prvom čoveku, biblijska legenda označava dve tendencije koje postoje u čoveku: božansku i zemaljsku. Od njegovih ličnih težnji zavisi šta će postati: životinja ili više biće koje je nalik Bogu.

Kod Jevreja je takav ritual bio obrezivanje. Odstranjnjem prepucijuma kod čoveka se smanjuju mogućnosti fizičkog zadovoljstva. Na taj način on je nasladu prinosio kao žrtvu Bogu. Odbio je da se klanja svojoj životinjskoj prirodi zarad ljubavi prema Bogu i to mu je pomoglo da u sebi otkrije novog čoveka. Međutim, nijedan ritual nema dejstvo ako čovek prestane da teži Bogu. Tada i obrezivanje i venčanje mogu biti samo mrtva slova na papiru.

Zašto su hrišćani ukinuli obrezivanje? Da bi prvobitni greh i želju da se sunovrate u životinjsko stanje svesno prevazilazili težnjom ka Bogu. U tome se krije jedan od principa hrišćanstva. Neprestana težnja ka Tvorcu umanjuje važnost rituala i smanjuje zavisnost od njih. Ali ritual sam po sebi, kao svečani događaj koji nam većim delom oblikuje podsvest i menja navike, svejedno će biti prisutan u našem životu. Najvažnije od svega je da rituali ne budu zamena za ljubav i veru. Ritual mora da pridržava čoveka odozdo, ali da ga istovremeno ne vuče napred. Na razmatranom planu mnogo toga zavisi od nas.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Ovo pitanje Vam postavljam već četvrti put, ali se i dalje se nadam da ćete mi odgovoriti.

Moje dve ćerke nemaju dece, kao ni dva moja sestrića. Pa čak i mačka, koja se u više navrata parila, nije mogla da začne. Ovog leta smo je sterilisali iz medicinskih razloga.

Za petnaest godina komunikacije s Vama (posredstvom knjiga, video-materijala, predavanja i seminara), postala sam potpuno druga osoba. Hvala Vam. Međutim, nešto kod mene nije kako treba, i samo Vi možete da kažete šta je tačno u pitanju. Molim vas, recite mi.

Sa zahvalnošću, N. (56 godina)

Čuo sam priču o jednoj ženi koja nije imala porodicu i decu. Ako bi nabavila mačku, kod životinje ne samo što je prestajala reproduktivna funkcija, već i želja za tim. U proleće, kada sve mačke arlauču i traže kavaljere, njeni mački je bila potpuno ravnodušna i nije pokazivala nikakvo interesovanje za mužjake. Duševno stanje vlasnika, kako sam ranije već isticao, utiče na sve: na domaće životinje, biljke, pa čak i na stanje u kome mu se nalazi kuća ili stan.

Sećam se kako su mi pre nekoliko godina iz dubine duše, ili odnekud drugde, izvirale ljutnja i zamerke prema ženama. Bilo mi je veoma teško da prevaziđem ovo stanje. A zatim mi se u kupatilu pojавila voda. Pomislio sam da voda curi na mestu gde su spojene cevi pa sam pozvao vodoinstalatera. On je dugo tražio uzrok, proveravao svaku cev a zatim me je iznenađeno pitao: „Kada ste instalirali dovodnu cev?“ „Rekao bih, pre tri godine“ - odgovorio sam mu. Pogledao me je zabrinuto, a zatim se počešao po glavi i rekao: „Pa, brajko, biće da ste mnogo nagrešili čim je u cevi nastala rupa 3 mm debljine, nagrižena rđom. To se obično dešava tek nakon 20-30 godina“.

Docnije sam dugo razmišljao o tome kako unutrašnje čovekovo stanje može da utiče na neživu prirodu. Setio sam se zaključaka do kojih sam došao. Živo i neživo se razlikuju samo na spoljašnjem planu. Kada se pređe određeni nivo, razlike se potiru i tada su problemi u čovekovoj

duši u stanju da veoma brzo unište sve oko njega. Takođe i majku Zemlju. Agresivnost prema suprotnom polu aktivira program samouništenja koji razara živu i neživu prirodu.

Šest meseci pre nego što su se desili problemi s vodovodnim cevima, dok sam se vozio automobilom, iznenada sam osetio potres i strašno škrgutanje. Ispostavilo se da mi je otpao auspuh. Pomislio sam da verovatno imam problem sa urogenitalnim sistemom jer nisam prevazišao sklonost da se ljutim i osuđujem žene. Kasniji problemi sa sanitarnim čvorom su to i potvrdili.

Dakle, vaše čerke nemaju decu zato što verovatno niste mogli da im prenesete sposobnost da vole i da se pravilno odnose prema svetu. Obično, pre nego što nam nešto da, Bog nam prvo uzme. Pre nego što nam stigne ljudska sreća, moramo da dokažemo da smo toga vredni. Stoga, velikoj sreći prethode trenuci bola i gubitaka.

Da bi se rodilo dete, potrebno je da najmanje nekoliko godina pre začeća prolazimo kroz uniženja tela, duha i duše. Kada je reč o dijagnostici vašeg rukopisa, vidim da još uvek ne možete da prihvate pročišćenje duše. Zato se u vašoj auri mogu opaziti dva problematična deteta. Smisao ove muke je zbog toga što niste u stanju sačuvate ljubav prema Bogu u trenutku bola i gubitka. To se ispoljava kao nedostatak volje za životom, nezadovoljstvo sobom i svojom sudbinom. Verovatno je neka žena u vašoj porodici izvršila samoubistvo ili je pokušala da to učini. Možda, pak, nije mogla da prihvati smrt deteta ili muža i mnoge godine je provela u žalosti, tj. osećala je uninije ne želeći da prihvati ono što se dogodilo.

Jedan od najvećih problema kod mnogih žena koje su čitale moje knjige jeste to što su ubeđene da se najveća agresivnost prema ljubavi ispoljava kroz ljutnju i mržnju prema muškarцу. Međutim, daleko opasnije od toga je nedostatak ljubavi prema sebi i svojoj slobodnosti, kao i odsustvo volje za životom. Ovaj program je neprimetan, te ga je zato teško uočiti i na pravi način proceniti. On može da se ispolji kao gubitak smisla u životu, krah vere i nade, razočaranje u voljenu osobu i sebe, unutrašnja pasivnost i odsustvo želje za bilo kakvom aktivnošću, te odricanje od snova i uzvišenih želja. Ako čovek loše misli o svojoj budućnosti, to već predstavlja latentno samoubistvo.

Ovaj mehanizam su uočili mnogi psiholozi i zdušno su počeli da savetuju klijente da rade suprotno. O budućnosti treba misliti i pričati samo dobro. Potrebno je sanjati o lepoj budućnosti, stalno ponavljati da će sve biti dobro i da će se naše želje ispuniti. Ali kada su mi dolazili pacijenti i pitali da li tako treba da rade, odgovarao sam im, šireći ruke, da i dalje vidim uništenje budućnosti. A zatim sam shvatio da se ljubav ne sme presecati na dve polovine. Onaj koji se nada da će u budućnosti postojati samo dobro, a to mu se ne ostvari, videće u njoj samo loše. Radi se o tome da ne treba težiti budućnosti, već ljubavi, a ona se sastoji iz bola i radosti istovremeno. Zato moramo da verujemo našim osećanjima koja nas podstiču da sanjamo i da težimo nečemu, ali moramo da budemo svesni da će u budućnosti biti ne samo radost, već i bola. I to je potpuno prirodno. Ako se čovek klanja samo pozitivnim emocijama, ako se moli za svoju sreću i zadovoljstvo, tada će se njegova duša vezati za objekat poklonjenja i želeće da ga učini večnim. Ono čemu se klanjamo mora biti večno. Kada se dogodi krah naših iluzija, tada se gubi smisao života, a pojavljuje se razočaranost u sve, otpor prema svim aktivnostima i pokušajima, odnosno lagano umiranje.

Voljenu osobu treba voleti, ali joj se ne treba klanjati niti na unutrašnjem planu zavisiti od nje. Klanjati se možemo samo Bogu. Najveći bol može da nam pričini onaj koga najviše volimo. Gubeći težnju ka Bogu, mi zapadamo u stanje kada nam bol zbog voljene osobe postaje nepodnošljiv. Jer tad ne shvatamo da bol može imati značenje pročišćenja duše i povratak božanskoj ljubavi. Ne želeći da prihvativmo bol kao spasenje, osećamo ljubomoru, ljuntru, osudu, a zatim upadamo u uninije i gubimo volju za životom. Potom ovo unutrašnje stanje prenosimo na potomke.

Kada nas neko uvredi i nanese nam bol, osećamo gnev, ogorčenost i mržnju. Ovaj bol možemo, takoreći, da napipamo. On je realan i zato ga je lako prevazići oprštajući onome koji nas je uvredio time što energiju nećemo usmeriti ka želji za osvetom, već u želju da promenimo i njega i sebe. Odnosno, to ćemo učiniti preusmeravajući nivo na kome vaspitavamo - sa životinjskog na ljudski. Međutim, daleko je teže izboriti se sa nedostatkom volje za životom, razočaranjem i uninijem. I što više istrajavamo u odricanju od ljubavi, ovaj proces poprima teže i zapuštenije forme. Kada se proces odricanja od ljubavi dešava ubrzano i

kada ga podsvest više ne blokira, šanse da se pojave deca postaju ravne nuli. Da bi duša opet oživela potrebno je sve početi iznova.

Da bi energija ljubavi potekla, potrebno ju je trošiti, davati i žrtvovati. Potrebno je kontrolisati u sebi životinjski princip a pomoći božanskom u razotkrivanju. Ovaj proces može da se pokrene s mrtve tačke tako što ćemo u pozadini negovati ljubav, a istovremeno se ograničavati u hrani i seksu, posvetiti stvaralaštvu, brizi i požrtvovanosti. Potrebno je proći kroz pokajanje i otkloniti sva odricanja od ljubavi koja su nastupala putem uninija, nezadovoljstva sobom i sudbinom. Na bolnu situaciju treba gledati kao na priliku da se duša harmonizuje.

Spremnost da dajemo mora nekoliko puta da prevazilazi spremnost da konzumiramo. U tome i jeste smisao svake žrtve. Šta predstavlja rođenje deteta? To je žrtva, ogromno oslobođanje suptilne energije koja omogućava razvoj ploda, u smislu da se formira i dođe na свет. To je podsvesna spremnost da brinemo o detetu lišavajući sebe, da ne spavamo noćima, da dete volimo sa svim njegovim manama, vaspitavamo, štitimo i ako je potrebno, umremo za njega.

Zašto u siromašnim porodicama ima mnogo dece, a u bogatim malo? Zato što je spremnost za žrtvovanje i gubitke u siromašnim porodicama mnogo veća. Ako ste radeći na sebi postali druga osoba, to je prvi korak. U pitanju je promena vašeg površinskog „ja“. A kad kreće da vas prati i vaša duša i otpočnu realne promene u vašoj podsvesti, to će uticati i na vašu decu i unuke. Ako ste se uputili ka ljubavi i Bogu, nemojte brojati metre koje ste prešli i ne gledajte na sat. Sam proces promene već predstavlja sreću. I on će, pre ili kasnije, doneti plodove i rezultate. Naš zadatak je da ulažemo maksimalan napor, a glavna odluka je uvek na Svevišnjem.

Pojedini psiholozi predlažu izlaz iz depresije na sledeći način: u nekoj osobi treba pronaći deset osobina koje nam se ne dopadaju i usredsrediti se na njih neko vreme - tada će se sve negativno rastvoriti i više neće biti primetno.

Možda se i agresivnost prema muškarcima može lečiti na isti način?

Ovo je odličan savet koji smatram korisnim. Stvar je u tome što se prilikom komunikacije među ljudima sve vreme oslobađa energija. Informacija, kao i energija, ima svoju boju i svoj vektor. Energija može biti agresivna i stvaralačka. Ako se fokusiramo na nečije negativne osobine, prema njemu sve više usmeravamo energiju uništenja, koja će potom uništiti i nas.

Negativno želimo da uništimo a pozitivno da ojačamo. Zato, ako uočimo pozitivne osobine u drugoj osobi, oslobađaćemo stvaralačku energiju.

Međutim, ovde se može pojaviti sledeći problem: ako se drugi negativno odnosi prema nama zbog našeg unutrašnjeg stanja, možemo mu oprostiti i lepo misliti o njemu, ali će on nastaviti da se ponaša podlo. Zbog toga smatram da je potrebno otkriti dobre osobine u sebi i razvijati ih. Naš osnovni kvalitet je u tome što nalikujemo Bogu i što je naša duša u svom primarnom aspektu božanska i večna. To je naša najpozitivnija osobina. Kada naučimo da volimo Boga u sebi, taj pozitivan kvalitet možemo da vidimo u svakom čoveku. Zahvaljujući tome, čak i ako u drugome uočimo loše osobine koje ne mogu da se rastvore, pomoći ćemo mu da se promeni. Kada u duši postoji ljubav, mane više ne mogu da nas zastraše jer shvatamo da čovek ne mora biti savršen, ali mora neprestano da se razvija i poboljšava. Ako se potrudimo da ne opažamo loše stvari u životu, već samo dobre, tada to poklonjenje pozitivnosti može da se preokrene u svoju suprotnost. Svakog čoveka treba gledati kao na manifestaciju Boga i pomagati mu da prevaziđe svoju animalnu prirodu. Dete treba pohvaliti za dobre stvari i manje ga grditi za loše - to je osnovni princip pedagogije. U Bibliji je rečeno da Bog kažnjava do četvrtog kolena, a nagrađuje do hiljaditog. Moramo, svakako, naučiti da opažamo i valjano procenjujemo loše stvari, ali ne kao izvor zla i cilj uništenja, već kao element nesavršenstva koji iščezava kad prevladamo svoju životinjsku prirodu. Ako pokušavamo da isključimo pozitivne i negativne utiske tokom duže vremena, nestaće i jedni i drugi.

Sergeju Nikolajeviću, hvala za Vaš trud.

Omladina koristi sledeći izraz: „Samo opušteno“.

Kako ga Vi doživljavate? Čini mi se da nešto u njemu nije sasvim u redu, ali ponekad zaista pomaže da se oslobođimo problema.

Hvala Vam!

Ova fraza znači: „Ne uzimaj previše k srcu, ne brini“. Kada brinemo, tada oslobađamo energiju koja je potrebna za rešenje problema. Ako čovek ima ispravnu sliku sveta, on je zabrinut zbog krupnih problema ali ostaje smiren kada su u pitanju sitnice. Čovek sa iskrivljenom slikom sveta će sve svoje snage trošiti na rešavanje kratkotrajnih problema, ali će doživljavati poraz kada je reč o glavnim. Na primer, moderna civilizacija je sve snage usmerila na rešavanje ekonomskih problema. Koncepti kao što su vera, moral i vaspitanje dece su na zadnjem mestu. Pogubnost takvog odnosa u poslednje vreme primećuje sve više misaonih ljudi.

Ko se saživljava sa sitnicama, a ne primećuje ono što je primarno? Onaj koji nema jasan i osmišljen životni cilj. Samim tim, on ne može pravilno da odredi prioritete. Takva osoba nema pravilnu procenu situacije. Za nju je komad hleba pred nosom mnogo važniji od obezbeđivanja hrane za hladnu zimu. Društvo sa razorenim strateškim modelima životno je neodrživo i istorija je više puta to dokazivala. Izreka Isusa Hrista „Ne živi čovek samo o hlebu“ upravo predstavlja oživljavanje ispravnih prioriteta. Danas je ta fraza još aktuelnija nego pre dve hiljade godina. Ako čovek svodi smisao života na materijalno blagostanje, tada će ga i najmanji sudbinski problemi gurnuti u depresiju. Komad hleba za njega postaje najbitnije vrednovanje svih njegovih dela i merilo svih stvari. Dakle, kada današnja omladina kaže „Samo opušteno“, to znači da ne želi da klizne u provaliju zajedno sa starijim generacijama.

Istina, neki ovu fazu mogu da dožive bukvalno i da batale ne samo sitnice, već i ono što je glavno. I tad ova fraza može biti opasna.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

1. Da li stalne preljube koje čini voljena osoba mogu da se svrstaju u pročišćenje duše ako su za mene postale već normalne? Ili je to pokazatelj mog pogrešnog odnosa i ponašanja apropo preljuba?

2. Da li je duševni bol pokazatelj vezanosti za ljudsku sreću ili je posledica pogrešnih postupaka u stresnim situacijama?

P. S. Primetila sam da kada tri-četiri dana sve vreme ponavljam: „Gospode! Sve se dešava prema volji Tvojoj i ja to prihvatom s ljubavlju!“, duševni bol postaje podnošljiv, a voljena osoba mi se vraća.

S poštovanjem.

Neverstvo predstavlja gubitak i uništenje, odnosno prinudnu žrtvu. Sama žrtva nije pročišćenje duše, već ona pročišćava spremnost da se žrtvujemo, da ljubav prema Bogu stavimo na prvo mesto. Ako je čovek s višeg plana primoran da se stalno žrtvuje, onda on verovatno još nije naučio da voli. Naš stav i naše ponašanje u nekoj situaciji posledica je stanja naše duše, naše podsvesti i tog tereta se ne možemo oslobođiti odmah.

Nemogućnost podnošenja duševnog bola je pokazatelj slabe ljubavi prema Bogu. Kada čovek skoro izgubi osećaj ljubavi i zahvalnosti prema Tvorcu, duševni bol mu postaje nepodnošljivo mučenje. Ako ljubav počne da oživljava, pretvara se u bol sa zracima svetlosti. Ako je ima još više, tada duševni bol postaje podsticaj za njeno izlivanje a traumatična situacija se pretvara u igru. U principu, ceo život je igra s jednim glavnim pravilom: nauči da voliš, osnažuj ljubav i davanje. Ako s ljubavlju prihvatamo ne samo duševni, već i fizički bol, tada će se on na prirodan način smanjivati, naprosto zato što je glavna svrha bola - podsticanje na ljubav.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Pomozite mi, molim Vas, da razjasnim situaciju u kojoj se nalazim. U februaru ove godine prvi put sam se zaljubila, u 42. godini života, u muškarca s kojim zajedno radim. Simpatija je, po mom mišljenju, bila obostrana. Ali iznenada je počela noćna mora: on je obnovio vezu s prethodnom ljubavnicom i postao je nepodnošljivo grub i prezriv. Kada je dalje trpljenje za mene postalo apsolutno nepodnošljivo, odlučila sam da mi on više nije potreban. Dva dana sam letela kao na krilima -

„slobodna sam“! Ali trećeg dana mi je otkazalo desno koleno: od bola samo što se nisam onesvestila, a nisam mogla ni da hodam. Molila sam se, tražila oproštaj od Boga zbog loših misli koje sam imala. Čim sam zamolila oproštaj zbog toga što sam se odrekla ljubavi prema njemu, u kolenu mi se pojavio osećaj toplove pa sam mogla da zaspim. Kada sam se probudila, bila sam potpuno zdrava. Pomirila sam se sa situacijom. Činilo mi se da su se odnosi s momkom malo popravili te mi se pojavila i nada. Tako je trajalo do septembra. Ali odjednom se odnekud pojavio osećaj potpunog beznađa. Ponovo su me pohodili teški snovi (moji snovi se ostvaruju) u kojima sam dobila poruku: „zaboravi ga“.

Trenutno sam u stanju potpunog očaja. Pomozite mi molim Vas da sve ovo dokučim.

S poštovanjem, N.

Da bismo sagledali situaciju, potrebno je da sebi postavimo nekoliko pitanja i pokušamo da odgovorimo na njih:

1. Zašto ste se prvi put u životu zaljubili tek u 42. godini?
2. Zašto se to desilo na poslu?
3. Zašto je posle izvesnog vremena on raskinuo s vama?
4. Zašto je postao agresivan?
5. Zašto se u jesen sve ponovo „prekrilo lišćem“?

I poslednje: zašto ste u stanju potpunog očaja?

A sada zamislite da sa strane posmatrate ženu, koja se spolja, po inerciji, oseća dobro, ali je u duši gotovo izgubila jedinstvo s Bogom. Dakle, šanse da preživi nema ni ona, niti njeno potomstvo. Kako se može spasiti? Pre svega joj treba dati ljubav, a zatim postepeno ukidati ono što je prirasio za ljubav i što je počelo da je uništava.

Osim svog božanskog „ja“, čovek poseduje tri bazične funkcije, a to su duša, duh i telo. Potrebno je početi od najlakšeg. Ljubav mora da se sačuva, a površni slojevi, odnosno telo - moraju biti ograničeni. U mladosti žena ne bi mogla da izdrži pročišćenje ljubavi kroz uskraćivanje

zadovoljstva te je stoga ljubav potrebno pojačati kada nastupi telesno uništenje. Ono se dešava tako što se menjaju i snižavaju funkcije. Klimaks se kod žene dešava u periodu između 40-50 godina. Zbog toga, zaljubljenost u 42. godini pomaže u sprečavanju vezivanja ljubavi za telo i užitke. Ako žena ne želi da prihvati patnju koja nastaje kao posledica deobe ljubavi i tela, znači da joj praktično nisu ostale šanse da preživi. Ne samo ona, već ni njena deca. Pritom se pogrešnim ponašanjem mogu uništiti čak i nerođena deca.

Desna strana tela je povezana s budućnošću, a leva - s prošlošću. Kolena, pupak i ključna kost su povezani s decom. Bol u desnom kolenu znači da je otpočelo uništenje budućnosti dece i njihovo uništenje koje može da se pojavi ne samo u ovom, već i u sledećem životu. Naše emocije mogu da razore i buduće živote.

Dakle, posle bola, koji joj je spasao ljubav, žena je naučila da postavi ljubav iznad tela i užitka. Potrebno joj je dati mali predah - na učvršćenje refleksa u proseku je potrebno pola godine. A zatim je potrebno odvojiti od ljubavi ne samo telo već i duh. Kada nastupi to razdvajanje i ograničenje duha, najčešće nam dolaze loše misli o budućnosti, jer je ona povezana sa svešću. Što se jače razara budućnost, time je potrebno da postoji jača težnja ka ljubavi. Ako je nema u dovoljnoj meri, pojavljuje se razočaranje, beznađe, mogu se sanjati košmari, budući da u snovima možemo da vidimo svoju budućnost. Ovo stanje potpunog očaja samo svedoči o započetom prolasku druge faze. Ako se žena prepusti očaju i gubitku smisla života, nakon nekog vremena može da oboli od raka. Lekar će tad, razmatrajući tumor, zavrteti glavom: „Za operaciju je prekasno - vaše telo je potpuno zahvaćeno metastazama“. Tada će žena shvatiti da je izgubila budućnost. Ostaće joj samo ljubav i počeće da živi kroz ljubav prema Bogu. Operisaće je, ali joj to neće biti od pomoći, ali će ona nastaviti da živi s ljubavlju koje se više neće odricati. Tada će se ispostaviti da su joj odredili pogrešnu dijagnozu i da metastaza nije ni bilo. Lekari će širiti ruke i izvinjavati se, ali ona neće nikoga osuđivati. Na taj način će spasiti svoju ljubav.

Uzgred, nedavno sam čuo zanimljivu priču o jednom Norvežaninu. Priča je svakodnevna: rak, metastaze, smrtna presuda. Šta je on uradio u ovoj situaciji? Nije se ljutio na ceo svet i tražio krivce. Nije upao u uninije i depresiju, kao ni u beznađe. „Ako sam ja nesrećan“, razmišljaо je, „potrudiću se da druge učinim srećnim“. Svojim poznanicima i

prijateljima je počeo da poklanja novac, a novca je imao u znatnim količinama. Ipak, uspeo je da ga sveg ispoklanja. A kada je ostao bez njega, odjednom je počeo izuzetno dobro da se oseća. Prošao je ispitivanja na kojima nisu otkriveni ni tumor, niti metastaze. Njegova dijagnoza je bila: potpuno zdrav. Sada tuži lekare zbog pričinjene materijalne i moralne štete. Ako se bude mnogo zaneo, sve može da krene ispočetka.

Vratimo se na problem žene kojoj sudbina pomaže da pročisti dušu. Jednog dana se probudila potpuno zdrava. To se dogodilo zato što je naučila da voli muškarca bez obzira na to da li on ima ili nema ljubavnicu, bez obzira na to što može da bude grub i prepun mana, bez obzira na to što su višemesečna očekivanja sreće, nade i snova o stabilnim odnosima srušeni. Ona je naučila da voli čak i kada joj budućnost nije obećavala nikakve pozitivne momente. Njena ljubav više nije zavisila od budućnosti i ona se osetila istinski srećnom. Njena ljubav je postala jača. Voljeni joj se vratio, a zatim predložio brak. Venčali su se i bili srećni, a on joj je mnogo puta rekao da je voli.

Potom je saznala da je on i dalje u vezi s ljubavnicom koja mu je nedavno rodila dete. Ona, međutim, nije mogla da zatrudni s njim. Tada ju je preplatio treći talas očajanja. Te muke su bile mnogo teže i prvi put je osetila potpuno beznađe i očaj. Pojavile su joj se misli o samoubistvu. Shvatila je da ne može da ga zaboravi niti da ga ostavi. Videla je samo jedan put: okončati sa životom. Samo je to bio način da se oslobodi neprestanih muka. Ponovo je pokušala da se moli okrećući se Bogu, ponavlјajući da Ga voli više od voljene osobe, da neguje ljubav prema Njemu ma kakvu patnju osećala njena duša.

U jednom trenutku je iznenada spoznala da je molitva posvećivanje ljubavi Bogu, da je to pre svega želja da mi pružimo svoju ljubav i energiju Tvorcu, a ne da od Njega nešto dobijemo. Posle nekog vremena primetila je da joj je postalo lakše. Jednom za svagda je načinila izbor da je na prvom mestu ljubav prema Bogu, a potom - voljena osoba. Shvatila je zašto se Evin greh naziva prvobitnim. A zatim ju je muškarac kog voli napustio zbog ljubavnice i rekao da joj se više nikada neće vratiti. Ali ona je već naučila da bezuslovno voli. Za nju je najvažnije bilo to što voli, što je srećna, što joj je voljena osoba živa i što će živeti. Ljubav više niko nije mogao da joj oduzme.

Čitalac verovatno očekuje srećan kraj: da joj se on ponovo vratio ili da je ona upoznala drugog muškarca, udala se za njega i rodila dete. Ali ne, neću govoriti o „happy end“ detaljima zato što se srećan kraj već dogodio: ona je naučila da voli.

Stoga, poštovana N, vi ste upravo prošli kroz prvu etapu. Preostala je sitnica - da prevaziđete drugu i treću te da shvatite kuda težite i zašto. Dobro ste počeli. Pripremite se stoga za veliku budućnost, neće vam biti dosadno. Najvažnije je da ne izgubite sistem prioriteta. Voljena osoba nikada ne sme da bude na prvom mestu.

Na nekom od ranijih predavanja sam govorio o otkrićima jedne svoje poznanice. Kada je počela da gnjavi svog voljenog u vezi braka i svojih prava i očekivanja (ljutila se što je s njom provodio malo vremena), on joj je odgovorio: „Zapamti: na prvom mestu mi je majka, na drugom je posao, na trećem je vikendica, četvrto mesto je upražnjeno, a na petom si ti“. Naravno, to je bilo pogrešno, ali kada je reč o samovaspitanju i dobrodušnosti, to je za nju bilo od velike pomoći. A očaj i razočaranje - samo su pokazatelji gubitka osnovne perspektive. To su indikatori nesposobnosti da se voli, kao i gubitka jedinstva s Tvorcem.

Kada se duša sjedinjuje s Bogom, u njoj se razotkriva večnost koju je nemoguće izgubiti. Kada se duša vezuje za spoljašnju sreću, ona počinje da propada zajedno s njom. U tom trenutku se pojavljuje osećaj beznađa.

Priču o imaginarnoj ženi mogao bih da ispričam na desetine i stotine drugih varijanti. Ali suština svih priča bila bi jedna ista: otkrivamo Boga u sebi i postajemo istinski srećni, ili ga neprimetno gubimo, i tada nastaje sve veća provalija između zadovoljstva i tuge. Tada se u svakom trenutku zadobijene sreće panično plašimo da je ne izgubimo zbog čega nas ispunjava strah, a u trenutku kada je izgubimo, ispunjava nas mržnja, žaljenje i uninije.

Dakle, izbor je na vama.

Dobar dan Sergeju Nikolajeviču,

Imam 33. godine. U braku sam pet godina, ali nemam dece. Verujem da će se jednom pojaviti, a spremna sam i da ih usvojim. Međutim, trenutno imam sledeći problem: sukobljavam se s mužem zato što ne idem na lečenje. Trudim se da sledim Vaš sistem, međutim moj muž insistira na lečenju jer želi decu što pre. On generalno nije konfliktna osoba, ali je u ovom nepokolebljiv.

Ja i dalje odugovlačim i pokušavam da zatrudnim spontano. Kako da ubedim muža? Zar nije bolje da rodim prirodnim putem, pa čak i kasnije, nego odmah, putem veštačke oplodnje?

Čini mi se da je 1906. godine Jankovski došao do otkrića da su materija, prostor i vreme neraskidivo povezani. Kategorija vremena sadrži prostor i materiju koji su nevidljivi. Ali ipak, sudeći po naučnim istraživanjima, vreme je nastalo prvo, zatim prostor a na kraju se pojavila materija.

Svaki proces u Vasioni kopira Vasionu u vremenu i prostoru. Duša, duh i čovekovo telo predstavljaju model Vassione. Na početku se pojavila duša, zatim svest, a potom telo. Ako ozdravi duša, tada će biti zdravi svest i telo. Ali budući da je sve jedno, telo i duša se mogu lečiti istovremeno. Moderna medicina koristi sve veće mogućnosti za lečenje tela na račun duše. Ako vi, pak, nastavite da se menjate, tada će, ukoliko bude negativnog efekta od veštačke oplodnje, on biti relativno mali. Zdravlje dece se komponuje iz nasleđa, aspiracija i ponašanja roditelja. Ako nekoliko godina pre začeća pogled na svet, težnje i ponašanje majke budu usmereni na ljubav, tada i pri najtežem naslednom faktoru dete može da bude normalno i zdravo.

Danas se u svetu dešava veliko ubrzanje svih procesa. Ako je nekada najvažniji faktor bio nasleđe, sada su to pogled na svet i težnje roditelja. Stoga, možete da popustite mužu. Ako duša nije savršena, tada ni veštačka oplodnja neće dati rezultat.

Suprug i ja živimo vrlo skladno, a deca nam rastu. Međutim, u našim odnosima postoji nešto neobično: kad muž pokaže i najmanju želju za intimnom bliskošću (kad me zagrli ili privije uz sebe), ja osećam odbojnost i fizički bol na tom mestu gde me dotakne, bilo da je u pitanju rame, ruka ili leđa. Ne mislim da sam hladna žena, ali intimnost se među nama dešava vrlo retko i uz velike teškoće. Ko je autor? Oboje smo trenutno u sali, prisustvujemo Vašem seminaru.

Pre nekoliko godina sam bila kod Vas na ličnoj konsultaciji i mnogo toga se promenilo u mojim pogledima i karakteru. Ali osećam da kod moje dece nisu nastupile promene. Ništa mi nije jasno.

Za žene je seks verovatno jedan od najjačih faktora vezivanja za zadovoljstvo. Ljubav prema seksu može neprimetno da istisne, kao suparničku, ljubav prema Bogu. Zato ženi, koja je ponesena seksom, priroda uništava potomstvo, degenerišu im se duša, duh i telo. Ako je neko u porodici bio neumeren u seksualnim užicima, hrani, ubijao u sebi ljubav neuzdržanostima, ljubomorom, uninijem - tada se zarad spasenja sopstvene dece kod žene uključuje mehanizam blokade seksualne želje. Danas se to najčešće ispoljava kroz frigidnost žene ili sniženu potenciju muškarca. Takvo spasenje mogu da predstavljaju i stalne infekcije, koje se, iz nekog razloga, ne mogu izlečiti.

Da ne bi uništavao svoju decu ili naudio ženi, muž podsvesno može da stremi pronalaženju ljubavnice. Varijante spasenja mogu biti mnogobrojne. Bitno je shvatiti sledeće: ono što vi smatrate patologijom predstavlja normu i spasenje. Ne osećate da ste hladna žena zato što vam je dopušteno da imate osećanja, ali božanska osećanja ne smeju odmah da se pretvaraju u životinjska.

Jednom sam pratio šta se dešava sa suptilnom energijom kod ljudi koji su opsednuti seksom. Ponekad se to dešava zbog izmeštanja vrednosnih orientira. Ako je nekoj osobi najvažnije u životu - pagansko poklonjenje zadovoljstvu, novcu i telu, ona će neizbežno doći do klanjanja seksualnom zadovoljstvu. Ova patologija može da se pojavi ne samo zbog pogleda na svet, već zbog pogrešne emocionalne reakcije. Recimo, ako su roditelji imali pogrešan pogled na svet i seks je za njih bio glavni izvor zadovoljstva, deca će biti jako ljubomorna, neće moći da podnesu bol koji nastaje zbog neverstva. Kasnije će se dešavati i jake

ljutnje na bližnje koji ih osujećuju u zadovoljstvu, pa će se pojaviti i želja za ubistvom voljene osobe ili za samoubistvom.

Nakon ovakvih emocija u predelu pupka se formira jaka blokada. Božanska energija se transformiše u seksualnu, životinjsku. Nadalje, ona mora da se iz genitalne oblasti podigne u oblast grudnog koša i pretvorи u osećaj toplote i prijateljstva. Potom se seksualni, životinjski osećaj, prolazeći kroz fazu transformacije u ljudski, mora pretvoriti u božansku ljubav. Tada je moguće da se pojavi harmonično potomstvo. Ako se, pak, zbog pogrešnog pogleda na svet, neumerenosti i emocionalne agresivnosti pojavi energetska blokada, životinjska energija protiče uz velike teškoće, pretvarajući se u ljudsku.

Zamislite cev s presekom koji je desetostruko manji. Ako dođe do jakog potiska, ona će se raspasti. U današnjem svetu frigidnost kod žena, slaba potencija kod muškaraca, sve češća averzija prema seksu predstavljaju podsvesni pokušaj da se spasi potomstvo. Na slabom temelju se može sagraditi jedan ili dva sprata. Na emocionalnom planu, epoha nebodera se okončava jer je temelj skoro razrušen.

Šta je moguće preuzeti na spoljašnjem planu? Najopasniji, ali i najkorisniji period kad naše ponašanje utiče na potomke - to je doba od februara do aprila. Tada je krajnje nepreporučljivo da stupate u fizičku bliskost. Na suptilnom planu seks i hrana su jedno te isto. Dakle, poželjno je da se pridržavate posta. Generalno, prejedanje je loše za potenciju i seksualnost jer uništava suptilnu energiju, a s njom i ljubav. Bolje je spavati odvojeno od muža. Pre seksa se treba moliti, uveravati svoju dušu da je najveća sreća - ljubav prema Bogu. Sve ljutnje na oca i muža, uninije, odricanje od ljubavi zbog preljube - sve je to potrebno ukloniti kroz pokajanje.

Što se više generacija naših predaka pogrešno ponašalo, time je više napora za promenu duše i podsvesti potrebno njihovim potomcima. Bog ne daje iskušenja koja ne mogu da se izdrže.

Uzgred rečeno, Indija je danas na prvom mestu po rastu broja stanovnika. Takođe je na prvom mestu u svetu kada je reč o strateškom razvoju. U toj zemlji je potpuno prirodno da supružnici imaju pogled na svet po kome su seksualni odnosi neophodni samo za rođenje dece, dok su najvažniji ljubav, komunikacija i međusobna briga. Pritom se oni

osećaju mnogo srećnijim od zapadnih porodica u kojima sve češće nema dece.

Kod dece će otpočeti promene, ali da bi se to dogodilo, ljubav mora biti postojana. Potrebno je prevazići ne samo ljutnje i zamerke, već i uninije.

Navikli smo da verujemo da žrtva podrazumeva bol, ono s čim se zauvek rastajemo, što nas čini nesrećnim. Zapravo, žrtva je sreća jer zauzvrat dobijamo božansku ljubav. Suzdržavanje je takođe žrtva. Mnogi smatraju da je žrtva uvek samouništenje, a zapravo je to ograničenje ljudske sreće zarad potpunijeg osećaja božanske ljubavi. Nekada su se ograničenja u hrani, seksu i trci za materijalnim bogatstvima doživljavali kao blagoslov.

Danas to mnogi doživljavaju kao nesreću i hendikep. Međutim, ne smemo zauvek da idemo protiv fiziologije tela i protiv duše. Ako se konstantno budemo prejedali, želudac više neće moći da vari hranu, pa će nastupiti gojaznost i dijabetes. Hranom se može ubiti suptilna energija. Spoljašnja energija istiskuje suptilnu kao svog konkurenta. Prvo pravilo dugovečnih ljudi je da treba ustati od stola s blagim osećajem gladi. Tada se nedostatak spoljašnje energije kompenzuje aktivnim razvojem unutrašnje.

U poslednje vreme veliki deo čovečanstva se davi u seksu, hrani i težnji ka bogaćenju. To utiče na svakog čoveka. Moralni raspad današnje civilizacije dobija ubrzanje što dovodi do raspada porodice, bolesne dece i deformacije emocionalne sfere. Nekada je ljudima bilo teško da fizički prežive, a danas je teško preživeti moralno. Ljudski rod se izborio s prvim problemom i mislim da će uspeti da reši i drugi.

1. Svakih nekoliko godina obavezno doživljavam napade od muškaraca. U mladosti, da bi me silovali, a danas, hvala Bogu, samo da bi me opljačkali. Da li mi je duša postala čistija ili sam samo ostarila (imam 33 godine)?

2. Ne želim da komunicira s majkom (ona ima 56 godina). Da li ispravno postupam?

3. Kod mog mačka ne prolazi cistitis i ima bolove u jetri.

Ako žena ne može da sačuva ljubav prema Bogu prilikom uniženja duše, ako je duševni bol nepodnošljiv, tada se oslonac sa duše prebacuje na um i žena živi za blagostanje, principe, ideale, odnosno duhom. Onaj koji ne može da oseti duševnu sreću, njegova sreća postaju novac, moć i telesna zadovoljstva što pospešuje gordost i ljubomoru. Do tridesete godine čovek poseduje visoku energiju, ali ako nije razvijao ljubav prema Bogu, ona odlazi na um - pojačavajući gordost, i u telo - pojačavajući seksualnost. Višak seksualne energije privlači svakog muškarca. Ako se ona ne transformiše u božansku, kod muškaraca će pobuđivati isključivo životinjsku reakciju. Silovanje je ponašanje životinje koja želi da zadovolji svoje potrebe.

Pre nekoliko godina bio sam svedok interesantne situacije. Putovao sam brodom Sredozemnim morem a uokolo je bilo stenje. Odjednom sam na jednom obronku, koji se završavao liticom, primetio par koza. Za zaprepašćenjem sam posmatrao prizor kako jedna koza pokušava drugu da gurne u ambis. Nikada nisam čuo da se to dešava u životinjskom svetu. Sa ogromnim interesovanjem sam posmatrao razvoj događaja i u jednom trenutku mi je sve postalo jasno: agresivna strana nije bila koza, već jarac. On se udvarao ženki, a ona mu nije uzvraćala istom merom. Tada je jarac počeo da joj stavlja do znanja da će je gurnuti s litice ako mu se ne potčini. I na kraju je podlac postigao ono što je želeo.

Dakle, ono što je za životinju prirodno, za visokorazvijenu osobu je zločin. Ono što je dozvoljeno biku, nije dozvoljeno Jupiteru.

Ali ponašanje drugih prema nama u značajnoj meri je određeno sistemom naših podsvesnih vrednosti. Ako se naš sistem prioriteta prenosi na životinjski plan, u skladu s tim će se prema nama odnositi i okruženje. Sećate li se poznate izreke: „Aristokratkinja se ne prepoznaće prema odeći koju nosi, već po tome kako se prema njoj ophode muškarci“?

Na osnovu dijagnostike, kod vas se ne radi o procesu starenja, nego je vaša duša postala čistija. Zbog toga vam više ne pristižu uniženja tela, već ste prešli na novu etapu - uniženje idealja i pravednosti, stabilnosti i blagostanja. Kada prevaziđete nivo gordosti, tada će se pred

vama otvoriti najzanimljivije. Najvažnije je da se prema tome odnosite s humorom, koji već posedujete. Šta predstavlja humor? To znači sačuvati radost u trenucima kada se sve raspada i nestaje.

Poštovanje roditelja je odsustvo osuda i ljutnji, spremnost da im pomognemo i brinemo o njima. Ako iz roditelja izvire negativna energija, ako on ne želi da se menja, da preispita svoj odnos prema životu, čini mi se da je potpuno prirodno ograničiti komunikaciju s njim.

Cistitis predstavlja blokadu programa samouništenja. To je posledica problema u ličnom životu - ne želite da muškarcima oprostite uvrede koje su vam naneli, ili ste nezadovoljni sobom. Čim mačka boli jetra, najverovatnije se radi o vašim osudama muškaraca. Znači da imate naviku da osuđujete, kritikujete i da to još niste prevazišli. Ne sumnjam da ćete se i s tim izboriti.

Sergeju Nikolajeviču,

Hvala Vam na naporima, od velike su mi koristi. Međutim, kada je moja rođaka pročitala nekoliko stranica iz Vaše knjige, nastupili su određeni mentalni lomovi. Plaši se da ostane sama, muče je opsativne misli, veruje da je u stanju da ubije dete.

Knjigu sam joj ja dala budući da je imala velike probleme s mužem. Satima mi je pričala o tome. Pokušala sam da joj pomognem, ali ona me je samo vampirisala ne želeći da se menja.

Shvatam da bi se ta situacija svakako dogodila, ali možda kasnije. Sad ne znam kako da joj pomognem. Ne sluša me, a Vaše knjige izbegava. Ne kaže to direktno, ali smatra da sam ja za sve kriva zato što sam uvek za nju predstavljala autoritet. Smatra me ludom jer sve vreme radim na sebi.

U mojoj porodici postoje veliki problemi. Plašim se da svojom promenom neću uspeti da pomognem njoj. Kod mene promene protiču suviše sporo, a porodica mi je karmički veoma opterećena.

Posavetujte me šta da radim?

Kao prvo, ne treba preuzimati previše obaveza na sebe niti se preterano plašiti. Ako je potrebno da oljuštite pola kilograma krompira da biste napravili boršč (ruska vrsta čorbe - prim. prev.), onda ste za to odgovorni i planirate koje sve poslove treba da obavite u tom smislu. Ali kada se radi o sudbini i životu druge osobe, vaša pomoć može da bude isključivo savetodavna. Svako ima svoju volju i svoju sudbinu. Kada dajete savete i preuzimate na sebe odgovornost, tad vi treba da obolite i umrete umesto te osobe. Zbog toga nije korektno preterano se uplitati u sudbinu drugog čoveka. Na kraju krajeva tu je i božanska volja, koja upravlja svima nama, te dilema da li se može pomoći čoveku ili ne - prvenstveno se rešava na Višem planu.

Pišete kako neprestano radite na sebi. Da li ste razmislili šta to znači? Da li to znači „očistiti karmu“, kao što danas nude mnogi iscelitelji, ili znači da treba da oprostite svima? Smisao ovog rada sastoji se u otkrivanju božanskog „ja“ u sebi. To ne znači samo kako ćete naučiti da oprštate. Jer oprostiti znači oslobođiti se ljutnje, mržnje i osude. Ali mržnja, ljutnja i osuda su primitivni oblici vaspitanja drugih ljudi, pokušaj da ih kontrolišemo kroz bol. Oprostiti znači prevazići primitivni nivo vaspitanja i preći na viši, koji podrazumeva da je vaspitanje druge osobe - istovremeno i samovaspitanje. Taj nivo izgleda kao neprestana ljubav, kao mnogobrojni pokušaji usađivanja novih navika i refleksa. On se može nazvati strpljenjem. Kada shvatimo da se sve mane mogu pobediti pomoću ljubavi i upornosti, prema njima ćemo biti popustljiviji. Odnosno, nećemo zatvarati oči pred manama, ali nećemo ni žigosati čoveka na stubu srama, kao u poslovici: „Grbavca može da ispravi samo grob“.

Ljubav nam pomaže da prepoznamo čovekove mogućnosti i pravo na promenu. Rad na sebi je prilika da osetimo ljubav kako u sreći tako i u gubicima, da u svemu vidimo božansku volju, da shvatimo kako je svaka situacija prilika za ispoljavanje ljubavi i jedinstva s Tvorcem. Kada shvatimo da je svaki čovek sprovodnik Više volje, ili sredstvo pomoću kog nas Bog vaspitava, tada osveta, mržnja i ljutnja postaju besmisleni.

Istrajno raditi na sebi znači neprestano osećati ljubav i božansku volju u svemu što se dešava. To znači prevazilaziti zavisnost od tela, duha i duše, a samim tim od pohlepe, gordosti i udvorištva. Osoba koja voli može biti stroga, ali nikada neće biti okrutna. Biće blaga, ali ta blagost neće kvariti drugog, neće se pretvarati u ulagivanje. Raditi na sebi znači

osetiti svetlost, radost i duševnu energiju, osetiti kako je mnogo lepše davati nego uzimati; to je unutrašnja sloboda. Kada prestanemo da zavisimo od ovog sveta i prenesemo uporište i smisao života sa zemaljske sreće na ljubav prema Bogu, tada prestajemo da robujemo bilo kakvim vrednostima. Tada život postaje zanimljiva igra, u kojoj tegobe žaljenja, straha, pohlepe, zavisti, ljubomore i mržnje nestaju same od sebe - one jednostavno postaju nepotrebne.

Možemo li reći da je lud onaj čovek koji je postao bolji, trpeljiviji, koji je naučio da se raduje svemu što se dešava, koji nema neprijatelje i koji u svakom čoveku vidi dete? Možemo li smatrati ludim onog čoveka koji je postao energičniji, raspoloženiji, optimističniji, koji želi drugoga da podrži u teškoj situaciji, ali odbija da bilo šta dobija besplatno, koji je srećan dok obavlja bilo koji posao? Čoveka, koji je prestao da zavisi od novca i blagostanja, koji ne ispoljava ambicije, niti se moli za njih, koji ne osuđuje druge i ne bori se iz petnih žila za svoj status?

Informacije u mojim knjigama karakteriše sledeće: sve se temelji na ličnom iskustvu i činjeničnom materijalu. Praktično sva ezoterična literatura zasniva se na maštarijama i fantazijama autora. Posmatrao sam desetine hiljada situacija i video kako su duša, duh i telo međusobno povezani, kako loše stanje organizma, odnosno ponašanje, navike i način života utiču na svest i dušu, kako pogrešan pogled na svet, nepravilna osećanja povezana s dušom dovode do mentalne, telesne i duševne degradacije. Kao istraživač, došao sam do zaključka da je nemoguće izlečiti čovekovu dušu bez ljubavi prema Bogu. Uopšte, bilo koji koncept zdravlja je nemoguć bez zdravlja duše i harmoničnih osećanja.

Svaki čovek je informacioni sistem koji predstavlja stabilnu, holografsko informacionu grupaciju. Postoji centar i postoje delovi koji su međusobno zamenljivi. Interakcija sa novom informacijom znači prestrukturiranje naše celokupne informacione strukture. Kada ćelija više ne sarađuje sa organizmom, ona prestaje da mu se prilagođava, već radi samo za sebe. Krug njenih interesa se čvrsto zatvara, a kontakt s telom joj pričinjava bol. Ogromna energija koju je ćelija na prvom mestu davalna organizmu, sada se preusmerava na njenu ličnu dobrobit i ćelija postaje srećna, euforična i radosna. S čovekom se dešava nešto slično kada prestane da veruje u Boga, kada prestane da se moli i poštije zapovesti, kada više nije saosećajan i ne pomaže drugim ljudima. Kada

krene da se ponaša nemoralno, postane npr. homoseksualac, on isprva oslobađa veliku količinu energije i oseća se kao na „konju“. Ljubav ga je napustila, a osećaj jedinstva sa svetom je narušen. Međutim, tu je bljesak energije, sposobnosti koje su se raskrilile, kao i prostor za nasladu i zadovoljstvo. U Bibliji je ovaj fenomen opisan kao đavolizam, raspadanje duše zbog telesnih i duhovnih interesa. Što je duže na tom putu, njemu svaka informacija o Bogu pričinjava sve veći bol. Takve osobe se u crkvi fizički loše osećaju, a njihova deca mogu da umru nakon krštenja.

Duša koja dolazi u kontakt s božanskom energijom počinje da se čisti a nakupljena prljavština izlazi na površinu. Dijagnostikovao sam vam rukopis i uočio da vašu lozu prati pojačana agresivnost prema muškarcima. Razlog je u gordosti. U vašoj lozi žene nisu mogle da prihvate uniženost, nepravdu i neuspeh. Zbog toga, pročišćenje, koje se obično sprovodi posredstvom oca ili muža, nije dovelo do ljubavi i oprاشtanja, već do osuda, mržnji i uvređenosti. Iz istog razloga, kada je samo nekoliko stranica iz knjige u podsvesti vaše rođake aktiviralo težnju ka ljubavi, otpočelo je uklanjanje onoga što smeta ljubavi, tj. uma. Zašto su joj se pojavile opsativne misli da može ubiti sopstveno dete? Zato što su te misli oduvek bile prisutne u njoj, ali su se skrivale u podsvesti. Povezivanje sa informacijom dovelo je do toga da sva prljavština pokulja napolje.

Suština je u tome da svaka ljutnja, osuda ili mržnja prema muškarcu u ženinoj podsvesti predstavlja želju za njegovim uništenjem. I ne samo njegovim, budući da su na suptilnom planu muškarac, njegova deca i rođaci jedinstven organizam. Ako se mržnja i gnev osnažuju pogledom na svet i ako se često ponavljaju, tada prodiru duboko u podsvest. Žena se ljuti na muža i podsvesno želi njegovu smrt, ali to znači da ona na podsvesnom planu želi smrt i njegovoј deci. Međutim, to su i njena deca. Mnoge žene su mi krišom priznavale da im se posle porođaja pojavljivala neobuzdana želja da ubiju svoje dete. Objasnio sam im da se na taj način ispoljavaju uvrede i ljutnje prema mužu koje nisu uspele da prevaziđu.

Kada je reč o promenama, nedavno mi je izvesna poznanica ispričala o jednoj neobičnoj situaciji. Njen stariji sin je uveče došao kući i iznenada rekao:

- Mama, ja uopšte nemam energije.

Ona nije obratila pažnju na njegove reči nego je opušteno otišla na počinak sa svojim mužem. U tri sata ujutro, muž se iznenada probudio i bez ikakvog razloga započeo kavgu. Pola sata je vikao na nju i neprekidno je psovao neverovatno ružnim rečima.

- Po navici, htela sam da se pobunim - rekla mi je - ali sam to prevladala u sebi i počela da se molim. Muž je nastavio da grmi, a onda se polako stišao. Samo me je upozorio da mu ne prilazim i da pređem u drugi krevet. Ujutro je otišao na posao, a ja sam ležala i grčevito razmišljala o onome što se to dogodilo. Odjednom mi je sinulo. Juče mi je sin rekao da nema energije, a zapravo se možda radilo o predsmrtnoj situaciji. Razlog je verovatno bio u meni, u smislu da su mi previše značila životna zadovoljstva. Jer, nekad ne bih bila u stanju da prihvatom duševni bol i uvredu od voljene osobe zato što su mi mnogo značili bogatstvo i uspeh. I suprug je, podsvesno osetivši da našem sinu preti smrt, pokušao da ga spasi tako što će mu pružiti ljubav. Da bi se to postiglo, trebalo je majku seksualno poniziti, umanjiti joj osećaj sopstvene važnosti, nepravedno se prema njoj poneti. A kada je energija potekla, on se smirio. Kada sam to shvatila, dušu kao da mi je obasjala svetlost. Osetila sam rasterećenje, pa su i najmanje zamerke prema mužu nestale. Uveče, kada se vratio s posla, komunicirao je sa mnom kao da se ništa nije dogodilo. Ni ja se nisam vraćala na tu temu. Sledеćeg dana je došao sa огромnim buketom cveća. Nisam izdržala nego sam ga upitala: „Kakvo je značenje onoga što nam se desilo pre nekoliko dana?“ On se osmehnuo i raširio ruke: „Ne shvatam ni ja šta je bilo. Zaboravi na to.“

Kada nastojimo da shvatimo svet iz pozicije naših interesa i osećaja za pravdu, pre ili kasnije ćemo taj svet početi da mrzimo. Da bismo shvatili božansku logiku, potrebno je da postanemo nalik Bogu. Kad ljubav napušta dušu, spoznaja sveta se završava. Želja da spoznamo svet pretvara se u želju za njegovim uništenjem.

Što se tiče budućnosti, vašu lozu ne prati samo gordost, već se ispod tog sloja krije još jedan uzrok - nemogućnost da izdržite duševni bol. Zbog toga žene u vašem predačkom rodoslovu nisu živele dušom, nego umom i telom. Ali još dublje od toga nalazi se gubitak ljubavi prema Bogu zbog pogrešnog pogleda na svet, karaktera i načina života.

Put pročišćenja duše svako od nas mora da prođe, pre ili kasnije. Dakle, mislim da je vaša rođaka imala mnogo sreće. Što pre budemo počeli da se brinemo o duši, tim bolje.

Mislim da njena deca sada imaju šansu da prežive.

Ako čovek ne želi da podnosi duševne patnje, patiće duhovno i telesno. Šta mislite, zbog čega se danas u svetu rađa veliki broj dece sa fizičkim anomalijama? Zašto se u Rusiji praktično više ne rađaju mentalno i fizički zdrava deca? Zato što gubitak ljubavi i vere vodi ka duševnoj degradaciji, a zatim ka raspadu svesti i tela. Međutim, uprkos tome, sudskačina će ih naterati da se vrate Bogu. Što pre otpočne taj proces, tim bolje. I bolje je to učiniti dobrovoljno, nego prinudno.

Čuo sam priču o jednoj ženi koja je čitala moje knjige. Naime, ona se saglasila sa onim što je pročitala i poverovala je u Boga. Međutim, ljutnju prema muškarcima nije bila u stanju da u potpunosti otkloni:

- Jasno mi je da ne mogu da prevaziđem ljubomoru i ljutnje, ali šta da radim kad mi je takva priroda. Međutim, knjige su dobre, dopadaju mi se.

Nedavno je ispod pazuha napišala čvorić. Po profesiji je lekar, pa je odmah shvatila koliko je to ozbiljno. Otišla je na pregled kod specijaliste koji joj je pronašao još jedan čvorić u grudima. To više nije bila samo onkološka bolest, već metastaza, dijagnoza koja joj nije ostavljala šanse da preživi. Osetila je da joj se smrt bliži.

- Pred očima mi je, u roku od sat vremena, proleteo čitav život. - rekla mi je. - Oprostila sam apsolutno svim muškarcima koji su me povredili. Grozničavo sam radila na sebi i odmah osetila unutrašnje promene koje nisam mogla godinama da dostignem.

Ljudi se mogu podeliti na dve grupe. Na one, koji mogu dobrovoljno da se menjaju, odnosno funkcionišu po sistemu medenjaka, i one - kojima je potreban prut. Ali ponekad prut stiže prekasno.

Moja istraživanja pomažu da se sagleda veza između događaja, čime se postiže efekat sažimanja vremena. Procese koji traju nekoliko decenija, a ponekad i života, čovek može da prepozna i shvati nakon nekoliko pročitanih stranica iz moje knjige. Samim tim ubrzavaju se svi procesi, uključujući i mogućnost promene. Uvek sam bio protiv medijske propagande mojih knjiga jer sam znao da kod nepripremljenih osoba

umesto ljubavi mogu da ojačaju strah i mržnja. Međutim, ako je čovek spreman da se menja, tada, i pored bezizlazne situacije u kojoj se nalazi, može da preživi ne samo on, već i njegova deca.

Zamislite sledeću situaciju: čovek se odriče ljubavi i to čini kategorično, na dubljem nivou. U normalnim okolnostima, nakon 10-15 godina, on bi oboleo od neizlečive bolesti i umro. Međutim, ako je pročitao moje knjige, slomiće se za 3-4 dana. Bol i nelagodnost, koji će unižavati njegovo ljudsko „ja“, usmeravaće ga na ljubav. Svaki put kada se oseti zadah bola, razaranja i smrti, mi se intuitivno oslanjamo na večnost, to jest na božansku ljubav. Ako se čovek muči, pati i trpi bol, prosečno mu je potrebno šest meseci da se vrati na pravi put, koji će ga dovesti do ozdravljenja. Ako, pak, počne da uzima lekove i oslanja se samo na njih, odnosno odbije pomoći namenjenu duši, ovaj proces će se protegnuti na tri godine. Međutim, ako se bude mučio, ali i dalje bude istrajavao na odricanju od ljubavi, tada mu, kao prvo - lekovi neće biti od pomoći, a kao drugo - može se razboleti od teške, neizlečive bolesti i umreti. Bol je znak raspadanja i uvek nas podsvesno podstiče na ljubav. Ljubav prema Bogu se ne može uništiti.

Pokušao sam da izračunam koliko je nekada bilo potrebno vremena da se kroz bolesti, nesreće i patnje čovek iskupi za svoje loše ponašanje. Prosečno, oko 40 godina. A informacija o mojim istraživanjima mu pomaže da to učini za tri dana. Odnosno, kada shvatamo koji nam je cilj u životu, kada se pravilno postavimo prema bolu i patnji, promene mogu daleko brže da nastupe.

Svako od nas nosi Boga u sebi. Da bi se naše individualno „ja“ postepeno transformisalo u božansko, ne smemo na silu, kao životinje, da idemo ka božanskim istinama, već se božanskoj ljubavi moramo primicati svesno. Zbog toga je na spoljašnjem planu čoveku dopušteno pravo na izbor. Kada se nalazimo na životinjskom nivou svesti, prisilno se približavamo Bogu. Ali što se više uzdižemo nad životinjskim stanjem, što jasnije osećamo svoje božansko „ja“, time svesnija i ličnija postaje težnja ka Bogu. Na kraju se svi vraćamo Tvorcu apsolutno dobrovoljno i na taj način možemo da ostvarimo najvišu sreću, kojoj je čovek uvek i težio po svojoj prirodi.

U ljubavi se suprotnosti spajaju - pozitivne osobine se uravnotežuju drugim, takođe pozitivnim. Darežljivost se uravnotežuje

ekonomičnošću, hrabrost - opreznošću, komunikativnost - težnjom ka osamljivanju, samoispitivanju. Saosećajnost i želja da se pomogne drugima moraju se uravnotežiti uviđanjem da svaki čovek poseduje ličnu sudbinu i volju koje ne smemo uništavati svojom saosećajnošću i brigom. Ako je plata za besposličarenje veća od plate za rad, čovek neće hteti da radi.

Kada shvatimo da našu lozu prati nesreća i da je potrebno da radimo na sebi, da se menjamo, ovu želju treba uravnotežiti spoznajom proste istine: Božja volja određuje šta će se desiti. U pravoslavlju se to naziva „uzdati se u Boga“. To je prepoznavanje istine da sam čovek, njegovo površinsko „ja“, nije u stanju da ostvari ono što želi. Što više brinemo, osećamo strah i žalimo, time se više povlačimo u sebe i prestajemo da osećamo Božju volju. Dakle, pomažući drugima, ne smemo zaboraviti da im mi samo pružamo priliku da pomognu sebi samima. Najbolja pomoć koju možemo pružiti drugima je pre svega i na prvom mestu pomoć sopstvenoj duši.

U prvim godinama, kada sam započinjao svoju isceliteljsku praksu, primetio sam jedan zanimljiv fenomen. Kada bih uočio kršenje Viših zakona i agresivnost pacijenta prema ljubavi, ukazivao sam mu na to i savetovao ga da se moli, a zatim sam primetio kako se njegova nečistoća uvlači u moju dušu. Tada sam pokušao da promenim šemu konsultacije tako što sam prvo nastojao da uočim sličan prestup u sebi, pri čemu sam se molio za sebe i za svoju dušu. Zatim sam sa čuđenjem opažao da su srodnici problemi nestali i kod pacijenata. Ako je moja duša zaprljana, pri čemu pokušavam da pročistim dušu drugog čoveka, svoje nečistoće mogu da prenesem u njegovu dušu ili da preuzmem njegovu nečistoću na sebe. Da bismo pomogli utopljeniku, moramo znati da plivamo. Da bismo pružili milostinju, moramo imati novac. Na suptilnom planu, brinući se o svojoj duši, spasavamo duše drugih jer smo svi jedno.

Najznačajnija napredovanja protiču neprimetno. Kao što ljudski mozak, zaštićen lobanjom, ne oseća bol, isto tako ni mi ne možemo da osetimo dubine naše duše. Tek kada se energija naših emocija podigne na površinu, iznenada primećujemo promene u osećanjima i mislima. Mnoge osobe u radu na sebi pokušavaju da mere svoj napredak vezujući se za realne rezultate, a zatim najčešće osete razočaranje i upadaju u uninije. Naša težnja ka Tvorcu, potreba jedinstva s Njim, može da se ostvari za nekoliko minuta i donese uočljive rezultate, ali može i nakon

desetina inkarnacija. Ovaj proces uvek donosi rezultate. Međutim, naš potrošački odnos može da ih učini minimalnim.

Kako možemo da ubrzamo promene u duši? Poznato je da je za promene potrebna energija. Osnovna energija dolazi iz ljubavi. Ako se Boga setimo jednom mesečno i osetimo potrebu da mu se obratimo, takve će nam biti i promene. Ali ako potreba za ljubavlju isijava svakog trenutka, samim tim će i promene nastupiti daleko brže. Ako se potreba javlja nekoliko puta u sekundi, proces postaje kontinuiran i tada osećamo neraskidivu povezanost s Bogom. Naše božansko „ja“ postaje realnost i oslobođa se površinskog sloja ljudskog „ja“. O tome je govorio Isus Hristos, nazivajući sebe sinom Božjim. Govorio je: „Budite savršeni kao što je savršen Otac vaš Nebeski“. Odnosno, čovek tada može da sve više postaje nalik Bogu. Hristos je govorio: „Blaženi su mirotvorci, jer će se sinovima Božjim nazivati“. Mirotvorac je onaj čija snaga ljubavi može da pomiri sve suprotnosti.

Stoga, nema potrebe da brinete jer mnogo toga zavisi od nas. Ali, ne sve.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Pisali ste o tome da ako učestalije ponavljamo neku misao, veće su šanse da će se ona ostvariti.

Imam 60 godina i moje želje se nikada nisu ispunjavale, a to sam primetila kada sam imala 20 godina. Zabranila sam sebi da zamišljam bilo šta što želim da mi se ispuni. Svesna sam da ako mi se omakne neka ružičasta misao - ništa od nje neće biti.

Šta to znači? Da li je u pitanju moje snažno poklonjenje budućnosti? Istovremeno, vežbe disanja po metodi dr Stanislava Grofa, transcendentalna meditacija i dr., odmah su mi otvarale vidovnjačke moći. Blokiram ih s obzirom na činjenicu da ne mogu da promenim budućnost. Živim u staklenom zvonu i čuvam ga da se ne razbije.

Na koji način čovekova duša gubi ljubav? Na kakvom tlu niču mržnja i odricanje od ljubavi? Na poklonstvu ovom svetu i njegovim

vrednostima, odnosno poklonstvu deliću na račun celine. Ako čovek sve svoje težnje i energiju usmerava ka telesnim zadovoljstvima, tada vremenom energija, koja je dobila na ubrzaju, nastavlja da udaljava dušu od Boga i sve jače je potčinjava telu i umu. Očigledno, prva faza našeg udaljavanja od Boga protiče bezbolno i neprimetno i zbog toga problemi s dušom na početku ne izazivaju bolesti niti nesreće. Ljubav nam postaje sve beznačajnija, a ljubav prema Tvorcu se zamenjuje osećajem sopstvene važnosti, superiornosti, željom da upravljamo svetom i potragom za sve većim zadovoljstvima.

Budući da je duša nastala pre svesti i tela i da je po svojoj suštinskoj prirodi večna, ona ne poseduje agresivnost kojom bi se štitila. Međutim, um i telo mogu biti uništeni - naročito površinski slojevi svesti, povezani s telom. Nagon samoodržanja i upravljanja uvek je praćen agresivnošću, isto kao i nagon za produžetkom vrste.

Što više ljubavi preostane čoveku, time je jača njegova energija i time se pred njim otvaraju mogućnosti za razvoj duha i tela.

Takva osoba lako može da ostvari uvid u budućnost, ona poseduje vidovnjačke moći i snažnu intuiciju (intuiciju možemo da posmatramo kao podsvesnu vidovitost). Sve želje počinju da joj se ostvaruju i ona ne samo što može da predvidi budućnost, već može i da isceljuje bolesti. Odnosno, sve što poželi, ona i dobije. Ali kada izbledi ljubav, situacija postaje nalik zgradi kojoj je napukao temelj. Što je zgrada viša, njen pad će biti razorniji. Pokazatelji da je ljudsko „ja“ zavisno od uma su gordost, osećaj nadmoći prema drugima, nemogućnost da se podnese uniženje, kao i unutrašnja agresivnost prema onima koji nam pričinjavaju bol. Kasnije dolaze bolest ili smrt. Da bi čovek preživeo, neophodno je da blokira vidovitost, da spreči razvoj sposobnosti. Ni u kom slučaju ne treba da se bavi isceljivanjem, već što manje da razmišlja o budućnosti (setite se izreke: „Ne misli na sutrašnji dan“). Potrebno je da obuzdava svoje želje, odnosno - ako nije izgradio temelj, ne sme zidati spratove.

Nabrojali ste tehnike koje su povezane sa spoljašnjim funkcijama, odnosno namenjene su telu i površinskim slojevima svesti. Prema klasičnoj indijskoj tradiciji, koja je izložena u Vedama, energija mora da bude usmerena ka Bogu. Veliki broj onih koji meditiraju pravi strašnu grešku, smatrajući da je meditacija sama po sebi dobrobit, da je njen cilj buđenje sposobnosti i porast duhovnosti. Međutim, svaka meditacija

podrazumeva postojanje nekog cilja. Čovek meditira tako što se koncentriše na nekoga ili nešto i uklanja vezanost za jedno, da bi se vezao za drugo. Meditirati treba usredsređujući se na Tvorca, kome treba težiti. U suprotnom, mnogobrojne tehnike uzdižu čoveka na više, suptilne nivoe bitisanja, a ukoliko je nedovoljna težnja ka Bogu, sve se to pretvara u đavolizam ili šizofreniju. Kada meditira Hindus, tad viševekovno iskustvo predaka, koji su asketizam i meditaciju koristili kao formu za spoznaju Boga, podstiču pravilno usmerenje. Međutim, Evropljanin, ne razmrsivši ciljeve, tu moćnu polugu, koja mu omogućava transformaciju energije, usmerava na poklonjenje duhovnim vrednostima. Zbog toga mnogobrojne vidovnjačke i meditativne škole mogu ozbiljno da naštete duši. Agresivna osoba ne bi trebalo da se bavi meditacijom. Ljutnje, osude i uninije blokiraju put ka Bogu i meditacija će u takvom slučaju podsticati čoveka na poklonjenje duhovnim vrednostima, dok će mu se u duši zametnuti izdanci đavolizma.

Nedavno sam na Internetu pročitao zanimljiv članak. Žene sa fakultetskim obrazovanjem trostruko manje rađaju decu od žena koje nemaju fakultetsko obrazovanje. Odnosno, koncentracija na um čini žene gordim i neplodnim.

Preći ću na dijagnostiku vašeg rukopisa. U vašoj auri je uočljiva smrt dece, unuka i praunuka. Razlog tome je što ne možete da podnesete uniženje više duhovnosti, kao i u tome što ste prekomerno agresivni prema muškarcima. Što se više budu oslobođale vaše želje i sposobnosti, na podsvesnom nivou ćete biti sve agresivniji. Tada vašoj deci i unucima preti opasnost da budu životno neodrživi. Da bi se spasili, potrebna im je bar kapljica ljubavi upućena ka Bogu. Da bi do toga došlo, ne treba da im se ispunjavaju želje, već, suprotно, moraju da im se ruše nade, dok i najmanja fokusiranost na budućnost mora biti uništена. Međutim, vašu lozu, kroz prethodne inkarnacije, verovatno prati dobrodušnost i zato se, s ciljem spasenja potomstva, uključio mehanizam za zaštitu duše. Budući da se niste borili sa ovim mehanizmom, intuitivno osećajući da on ima viši smisao, situacija je počela da se kreće ka laganom i bolnom poboljšanju. To je dobar povod za radovanje.

Moja čerka iz prvog braka, koja ima 26 godina, otvoreno izjavljuje da mrzi mene i mog sadašnjeg muža. Udarila me je ikonom i izjavila da mi želi smrt. Međutim, ja volim čerku i supruga i mislim da je uzrok problema u meni. Da li treba sačuvati brak ili zbog deteta treba žrtvovati odnose s voljenom osobom?

Zašto je u Bibliji napisano: „Ljubi bližnjeg svog kao samog sebe“? Takođe i: „Prema drugima postupaj onako kako bi želeo da postupaju prema tebi“. Ove zapovesti samo oslikavaju zakone Vasione. Informaciono polje beleži sve čovekove postupke i sva njegova osećanja koji se postepeno spuštaju sve dublje, u podsvet. Tokom višegodišnjih istraživanja otkrio sam vrlo preciznu i jasnu istinu koja je takođe povezana sa zakonima Vasione: drugi prema nama postupaju u skladu sa onim kakvi smo mi iznutra. A iznutra smo onakvi kakvi su nam bili postupci i osećanja. U društvenim odnosima, ma kako to bilo čudno, ljudima upravlja podsvest u 99% slučajeva, a samo u 1% svest.

Osnovni motiv našeg ponašanja predstavljaju osećanja. Setite se izraza: „Kriv si zato što sam ja gladan“. (iz Ezopove basne „Vuk i jagnje“ - prim. prev.) Naša osećanja određuju koje ćemo misli usvojiti i realizovati, a koje ćemo odbaciti. To su zakoni postojanja duše i psihe. Što nam je duša agresivnija, time se prema nama gore ophode ne samo ljudi u našoj okolini već i sudbina i zdravlje. Setite se izraza iz Biblije: „Postoji vreme kada se kamenje razbacuje, ali i vreme kada ga treba prikupiti“. Na ruskom jeziku postoji veliki broj poslovica koje odražavaju mehanizam nagrade i kazne. Na primer: „Kako si sejao, tako ćeš i požnjeti“.

Kako smo već utvrdili, uzrok čovekove agresivnosti je u njegovom unutrašnjem odricanju od ljubavi, tj. gubitku jedinstva s Bogom. Zbog posla kojim se bavim, neprestano analiziram svoje emocionalno stanje. Često su mi se dešavali izlivи nepojmljivog, ničim izazvanog besa na okruženje i ljude. Pažljivo sam pratilo ove izlive agresivnosti i pokušavao da otkrijem njihov uzrok. Ispostavilo se da je dovoljno samo loše pomisliti o voljenoj osobi ili doneti odluku da se s njom rastanemo zauvek ili da loše pomislimo o sebi i svojoj sudbini - a da se nakon 5-10

minuta obavezno, niotkuda, pojave gnev i želja da to sprovedemo u rečima ili delima.

U indijskoj filozofiji se veruje da je uzrok svih bolesti i nesreća u prekomernoj vezanosti za ovaj svet. Zato su, kao lek protiv bolesti duše i tela, na prvom mestu preporučivani asketizam i nevezanost. Međutim, reč je o tome da se pojačana vezanost ne pojavljuje samo kao posledica numerenosti i nepravilnog načina života, već, isto tako, zbog gubitka ljubavi i jedinstva s Bogom U suštini, hinduizam, judaizam i hrišćanstvo govore o istom mehanizmu - s naglaskom na njegove različite aspekte.

Šta se dešava sa osobom koja izgubi ljubav prema Bogu kao najveću vrednost? Zapovest „Voli Boga iznad svega“ se pretvara u zapovest: „Ljubi bližnjeg svog iznad svega“. Što se jače vezujemo za voljenu osobu, time je bolnije razdvajanje od nje. Nepodnošenje duševnog bola pojačava konzumerizam i osećanja kao što su pohlepa, zavist i ljubomora.

Vaša čerka izjavljuje da vas mrzi zato što vezanost i ljubomora vrlo brzo prerastaju u mržnju. Ako radi čerke budete žrtvovali odnose s čovekom kog volite, time ćete ohrabriti njen egoizam i duševnu degradaciju. Ne smemo pružati podstrek budalama i lenčugama. Jedna talentovana pevačica je nekom prilikom izjavila: „Možemo pomagati jakim ljudima, a davati novac bogatim. Ako budemo pomagali slabim, to će ih iskvariti i učiniti još slabijim“. Nije reč o deci, invalidima i starijim osobama. Ako pozajmimo novac onome koji ne zna da ga koristi, tada će on prokockati svaku pomoć. Uzgred, svetska praksa je to odavno potvrdila. Pomoći siromašnima u afričkim zemljama se pretvorila u običnu pljačku jer su je vladajuće strukture prisvajale za sebe. Postalo je očigledno da su krediti i finansijska pomoć besmisleni. Umesto toga, potrebno je graditi škole, puteve, odnosno pomagati obrazovanju, negovanju morala i vere koji leže u osnovi svake ekonomije i kulture.

Ne smemo da podležemo ucenama ljudi koje volimo jer ćemo na taj način u njima pojačavati najgore osobine.

Setite se kako su teroristi donedavno organizovali otmice aviona. Naročito je u velikim razmerama ta nesreća zadesila Izrael. A zatim se sve iznenada prekinulo jer su vlasti te države donele zakon koji nalaže da se uništi avion koji su oteli teroristi čak i kada se u njemu nalaze putnici. To je naizgled ličilo na spremnost vlasti da ubija nedužne ljudi. Daleko

se činilo humanije moljkatiti teroriste za određene ustupke. Međutim nehumanzi zakon je usvojen i otmice aviona su se zaustavile.

Kada je vlast u Rusiji odbila bilo kakve razgovore i pregovore s teroristima, zaposedanje škola i pozorišta, kao i držanje talaca su potpuno prestali. U Turskoj su teroristi oteli brod na kome je bio velik broj putnika. U roku od 24 časa su pronađeni svi članovi porodice terorista i pod pretnjom njihovog ubistva, oni, koji su oteli brod, bili su prinuđeni da se predaju. Ne smemo povlađivati okrutnostima, pohlepi i životinjskom načelu.

Gledano iz moje perspektive, pred vama se nalaze četiri opcije.

Prva je najteža: da se odreknete braka kako biste udovoljili čerkinoj ljubomori. Taj put će vam na spoljašnjem planu doneti spokojstvo i smirenost, ali uništenje ljubavi u duši će se potom katastrofalno odraziti na vas i čerku.

Druga opcija je dugotrajnija i teža. Objasnite čerki da se zbog njene ljubomore i sebičnosti nećete razvesti, da je volite, ali da nemate nameru da postanete njena robinja. I onda polako, mukotrpno izgrađujete međusobne odnose. Ako budete grubo odgurnuli čerku, vaša duša će početi da se vezuje za voljenu osobu i zbog toga ćete morati da propatite. Ali patićete samo vi, a ne i ona. Ako se na neko vreme distancirate od čerke, biće joj lakše da prihvati model razdvajanja i gubitka. I kad posle nekog vremena počnete da obnavljate odnose, to će moći lakše da se učini. Dakle, prva opcija je - odricanje od voljene osobe, rastanak s njom. Druga je - odricanje od čerke, odbijanje da pristanete na njene ucene. Treća opcija je zlatna sredina. U početku razradite šemu razdvajanja od čerke, a zatim postepeno obnavljajte odnose kroz ljubav, pažnju, poklone. Četvrta opcija je najteža, a ona se sastoji u tome da shvatite da ste čerkin karakter oblikovali vi - svojom ljubomorom u mladosti, ljutnjama, uninjem, neprihvatanjem subbine, kao i odricanjem od ljubavi. Zatim treba da sledi promena u duši, u najdubljim osećanjima, kao i istrajno preispitivanje celog života. Uz to se mora voditi ispravan način života, koji isključuje razmah podsvesne ljubomore. Prepuštanje seksualnim odnosima i prejedanje pojačavaju vezanost ne samo u vašoj, već i čerkinoj duši. Konzumiranje slatkiša, svinjetine, piva, žestokih alkoholnih pića, belog hleba - sve to takođe

pojačava vezanost i ljubomoru. Periodični post i apstinencija će vam pomoći u smanjenju zavisnosti od nagona a, samim tim, i ljubomore. Još jednom želim da naglasim da će ovo pomoći ne samo vašoj duši, već i duši svih vaših rođaka, budući da smo na suptilnom planu svi jedna celina. Mislim da je potrebno početi od najvažnijeg, od uspostavljanja jedinstva s Tvorcem, kao i u pravcu promene života - navika i ishrane.

Takođe je svrsishodno da shvatite da je bes vaše crke donekle opravdan. Nekada je vaša duša bila vezana za nju, a zatim se vezala za drugog čoveka. Budući da su ljubav i vezanost za vas jedno, kada ste se vezivali za muškarca, podsvesno vam je slabila ljubav prema cerci. Neosetno ste je izdali jer osoba koja je sklona vezivanju uvek je sklona izdaji. Nije slučajno to što na ruskom jeziku reč „predan“ istovremeno označava vezanost, ali i izdaju.

U porodičnim odnosima promena objekta vezanosti se često pretvara u izdaju. Mnoge žene su mi u pismima često opisivale istu situaciju, kada posle rođenja deteta muž postane razdražljiv i uvredljiv, kada uveća broj zamerki, a zatim zatraži razvod i napusti porodicu. Međutim, uzrok ovih nevolja se lako može objasniti time što je žena svoju brigu o detetu i vezanost za njega spojila s ljubavlju i uskratila mužu unutrašnju toplinu i brižnost. Osoba sklona konzumerizmu uvek ima potrebu da ljubav veže za nešto. Potrošač voli onog koji je trenutno pored njega i njegova ljubav je slaba, hrani se vezanostima i zadovoljstvima. Naravno, takve osobe ne mogu da stvore jaku porodicu.

Postoji jedna krilatica koja kaže: „Ljubav je ono što ostane nakon postelje“. Nakon seksualnih slasti, kod mnogih ljudi ne ostane ništa. Ponekad čak odu i u minus fazu, odnosno posle seksualnog čina postaju neprijatni. Naravno, takve osobe ne mogu da računaju na stabilnu porodicu; one će se uvek zaljubljivati u jednu osobu, a izdavati drugu. Kod muškaraca se ovaj proces odvija na sličan način. Kod onog koji je u stanju da izgubi glavu zbog svake sukњe - ljubav je srasla za zadovoljstvo i vezanost.

Svaki muškarac je u stanju da intuitivno oseti da je ubijanje ljubavi opasno po život. Ako se ona stopila sa seksualnim čulima, tada on ne može da pobedi pohotljivost i spreman je da zaboravi na sve zbog seksa sa ženom koja mu se dopada. Za životinju je takvo ponašanje prirodno, ali ako se čovek pretvori u životinju, preti mu smrt i raspad. Dobrovoljna

transformacija u životinju nikada nikome nije donela zdravlje i sreću. Stoga je vreme da ozbiljno krenete sa samovaspitanjem. Vaspitanje dece počinje od vaspitanja roditelja.

Pred početak Vašeg seminara mojoj sestri je pozlilo - osetila je stomačne bolove. Tokom seminara joj se stanje pogoršalo, osetila je mučninu, bolove i drhtavicu.

Da li je to povezano sa seminarom? Hvala Vam.

Tokom seminara, svi prisutni se naštimavaju na ljubav, kao i nekoliko nedelja pre njega, takođe. Samim tim, naša podsvest i duša žele da odbace sve ono što smeta ljubavi: ropsku zavisnost od naslade, odnosno vezanosti, zatim ljutnje, osude i uninije. Kada svi gresi isplivaju, dolazi do naglog pada suptilne čovekove energije. To potvrđuju stomačni bolovi, a mučnina, proliv i drhtavica su pokušaji organizma da kroz pročišćenje obnovi energiju. Članovi rodbine učesnika seminara mogu da osete nagli skok temperature, a primećuju i druge znake pročišćenja. Najvažnije je da se prema tome pravilno postave.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Juče ste mi, tokom seminara, odgovorili da ne mogu da podnesem desetostruki duševni bol koji mi je naneo muškarac. Šta ako ja ne osećam taj bol? Da li to može da bude duševni bol mojih pokojnih predaka i kako u tom slučaju treba da radim na sebi? Imam čerku, a nadam se da će imati i unuke. Kako da ih zaštitim od te karmičke prljavštine? Moja čerka čita Vaše knjige i nas dve zajedno razrešavamo konfliktne situacije. Molim Vas za savet, jer za sada ne mogu sama da ih razjasnim.

S vašim precima je situacija loša jer je dolazilo do samoubistava, pratili su ih psihički problemi kao i prekomerna gordost...

Za početak ču vam postaviti pitanje: da li ste vi telo? Ispravan odgovor je da niste, budući da se sve čelije vašeg tela nakon nekog

vremena potpuno zamenjuju novim ćelijama. Ali uprkos toj ćelijskoj promeni vi i dalje ostajete - vi.

Možda je to teško odmah prihvatiti, ali smena generacija liči na smenu ćelija. Dakle, osnovni mehanizam je prvenstveno transfer onoga što nazivamo dušom, a tek potom onoga što je povezano s telom. Isto kao što je uloga ćelije u organizmu sekundarna, dok su ličnost i duša primarni, te stoga obnavljanje ćelija nema velikog uticaja na dušu, tako i emocije, koje se prenose naslednjim putem, na neki način predstavljaju zajedničku dušu te loze. Menjaju se pokolenja potomaka, a duša loze cveta, razvija se ili, pak, degradira i umire. Kada u Starom zavetu Bog kaže Avramu da će od njega nastati mnoštvo naroda, to znači da se Avramova duša toliko promenila da su se u njoj već pojavile duše budućih naroda i zemalja.

Čovekova duša se otelotvoruje i upravlja milijardama ćelija. Šta je telo? To je skup ćelija koje su objedinjene zajedničkom dušom. Duša kožom ograničava prostor u kom se nalaze ćelije. Svi ljudi na Zemlji, u određenoj meri, takođe predstavljaju ćeliju jednog organizma. Postoje zakoni samoregulacije koji se ne odnose samo na jedan narod, već na ljudski rod u celini, kao i na sva živa bića. Ono što možemo da osetimo - time možemo i da upravljamo. Osećamo naše telo i njime možemo da upravljamo. Da ćelija ne bi upravljala organizmom, ona ne sme da ga oseća kao sopstveno telo. Zbog toga mi i ne možemo da osetimo one slojeve u kojima naše individualno „ja“ postaje delić duše, ne samo naše porodice, već čitavog ljudskog roda. To je prirodno.

Ako treningom budemo uspeli da razvijemo moći zahvaljujući kojima ćemo osetiti naše dublje nivoe, tada energija našeg egoističnog, pohlepnog i zavidnog „ja“, uspinjući se na suptilne slojeve duše, može naneti veliku štetu ljudskom rodu u celini i dovesti do njegovog potonjeg samouništenja. Zbog toga su oduvezek postojali mehanizmi koji štite ulazak u podsvest i samo potpuno uravnotežene osobe dobijaju pravo pristupa. Osnovni smisao uravnoteženosti je vera u Boga. Što čovek više oseća svoje božansko „ja“, time mu se otvaraju veće mogućnosti.

Vaspitavajući i pročišćujući svoju dušu ljubavlju, mi ne samo što prevazilazimo i otklanjamo u sebi grehe predaka, već omogućavamo da na svet dođe buduće potomstvo.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Reč je o sledećem: muškarac je deset godina bio u braku i nije imao dece. Kada je saznao da njegova supruga neće moći da zatrudni, usvojili su sina. Posle sedam godina on se venčao s drugom ženom i ona je zatrudnela. Međutim, prilikom susreta sa usvojenim sinom on je izjavio da ne želi svoje dete!

Šta se dešava u glavi tog muškarca?

U njegovoј glavi se baš ništa ne dešava, već se sve se dešava u njegovoј podsvesti, u duši. Zamislite da je neko od njegovih predaka ubio ljubav u duši. Proces ubistva se nastavio i dalje: kroz pritisak da njegova žena izvrši abortus, kroz uporno osuđivanje ljudi ili nezadovoljstvo sudbinom. Potom iz svega toga nastaje spremnost da nekog ubije za komad hleba.

Takav muškarac intuitivno želi da prekine proces uništenja ljubavi i zato on bira ženu koja ne može da mu rodi dete. Potom usvaja dečaka i na taj način pokušava da prenese ono pozitivno što je uspeo da sakupi u životu. Ali uobičajeni stereotipi i um, orijentisani na iskustvo drugih ljudi, ipak pojačavaju u njemu želju da ima svoje dete. Kada dođe do začeća, duša muškarca počinje da rezonuje s dušom začetog deteta i tada u očevoj duši otpočinje pakao. Kod njega se može pojavitи želja da nekoga ubije ili da izvrši samoubistvo, pa oseća potrebu da osuđuje, unižava, počini preljubu. Budući da ne može da promeni situaciju vaspitavajući i menjajući sebe, on jednostavno ne želi da ima svoje dete, osećajući nagli prliv negativne energije.

Za početak, ovom muškarcu je potrebno da iščitava Bibliju, jer informacija koja je izložena u njoj deluje prvenstveno na podsvest.

U čemu je smisao promene ljudske duše? Promena se dešava posredstvom težnje ka Bogu i što je veća težnja, mogućnosti za promenu su veće. Svako onaj koji je blizak tom čoveku i boravi u njegovoј blizini, vaspitavajući sebe, može pomoći i njemu u tom procesu.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Ako možete, molim Vas da me posavetujete. Možda će to biti još nekome od koristi.

Pojavio mi se problem: u svakodnevnoj i posvećenoj molitvi Bogu osećam jake bolove u predelu solarnog pleksusa. Bol mi se širi i u predeo grudnog koša, srca i nadbubrežne žlezde. Ne mogu, a da se ne molim Bogu. Šta radim pogrešno? Pročitala sam sve Vaše knjige onim redom kako su objavljivane i Vaš sistem ozbiljno praktikujem deset meseci.

Imam 50 godina.

Hvala Vam.

Ljudi me često pitaju zašto su mnoge kanonske molitve posvećene isključivo zdravlju, blagostanju, kažnjavanju neprijatelja i dr. Čini mi se da je problem u tome što je budućnost vrlo teško razumeti. Isusa Hrista nisu razumeli ni njegovi učenici, s kojima je komunicirao tri godine. To se moglo pripisati njihovoј neukosti, jer su bili prosti ljudi. Međutim, Hrista su još manje razumevali i visoko obrazovani i prosvećeni ljudi tog vremena. Razumevanje je energija. Škrtac nikada neće shvatiti darežljivog čoveka kome može samo zavideti ili ga osuđivati.

Hristos je ponudio potpuno novi nivo odnosa prema svetu i njegovog sagledavanja. Ali njegovi sledbenici, zbog nesposobnosti da ga ispravno shvate, počeli su da unazađuju hrišćanstvo. Molitve su preuzeli iz Starog zaveta, a nove molitve su podražavale duh i smisao Psalma. Slika sveta je preuzeta od paganina Ptolomeja. Egoistična, potrošačka svest prekrojila je svet, koji je opisao Hristos u svoje ustaljene šablone, pa je paganska težnja izražena kroz molitvu - da se više dobija nego što se pruža, počela sve više da se ispoljava u hrišćanstvu.

Paganin se moli idolu s jednim ciljem - da bi nešto dobio za sebe, bez obzira da li je reč o zaštiti, sreći, kažnjavanju neprijatelja, dobrom zdravlju. Za njega je idol sredstvo za ispunjenje želja, a u centru svega je on sam, njegove želje i nagoni. Ova tendencija je zadovoljno usisala u sebe sliku sveta u čijem se centru Vasione nalaze Zemlja i čovek. Teza o

neponovljivosti Zemlje koja se nalazi u centru svemira, zapravo je teza paganina koji želi da se izdigne nad svetom i kome su cilj i smisao života status, moć, srećan život, kao i raznovrsna zadovoljstva.

Paganistički egoizam je kod Hristovih sledbenika prouzrokovao stvaranje pogleda o čovekovoj posebnosti, njegovoj jedinstvenosti, neponovljivosti i superiornosti. Zbog toga je religija dugo i uporno tvrdila da čovek i životinja nemaju ništa zajedničko, da životinja ne može da ima dušu niti svest. Uzgred, negde sam pročitao da su do XII veka hrišćanski teolozi tvrdili kako ni žene nemaju dušu.

Osećaj bogoizabranosti, neponovljivosti i superiornosti nad svetom samo je paganizam, koji, kao parazit, neprimetno isklijava u monoteizmu. Za paganina je čak i Jedini Tvorac - samo sredstvo za zaštitu, uvećanje bogatstva i prilika da se dokopa zadovoljstava kroz ispunjenje želja. Ova tendencija se još više pojačala kada je postalo moguće navodno oprštanje greha novcem ili darovima svešteniku. Zapravo, Bog više nije bio potreban vernicima, sva pitanja su mogla da se reše na Zemlji. Vernici se u dubini duše više nisu obraćali Bogu, već svešteniku, koji je, po njihovom verovanju, mogao da im oprosti grehe i ispuni sve želje.

Nemogućnost shvatanja onoga o čemu je govorio Isus Hristos dovelo je do najjače degradacije i konzumerizma u religijama koje su nastojale da ispovedaju hrišćanstvo. Bog se predstavljao kao prepun ljubavi, dobar i pozitivan, koji daje sve što se zatraži, a da molitva uvek donosi zdravlje i ispunjenje želja. Za mnoge vernike je postalo absolutno neshvatljivo zašto osećaju bol u duši dok se iskreno mole, a često im se javlja i neobjašnjiv gnev. Molitva je mogla da bude praćena bolom, fizičkim tegobama, a uz sve to, pojavljivali su se i drugi problemi. Istovremeno je čovek primećivao nešto drugo: neiskrena i površna molitva samo je pružala zadovoljstvo, radost i nadu da će se želje ispuniti. To je uzrokovalo degeneraciju molitve, kao i samo razumevanje njenog smisla.

To što se danas zapadni svet moli samo za svoje blagostanje pri čemu ima sve veće probleme s dušom, direktno je povezano s njegovim izopačenim pogledom na Hristovo učenje. U suštini, da bi se osetila ljubav prema Bogu, potrebno je osećati zadovoljstvo i bol istovremeno. Kada se božanska energija uliva u dušu, zemaljske vezanosti, koje je

omentaju, moraju da odstupe. Ako čovek ne može dobrovoljno da se osloboди vezanosti i uvreda, oslobodiće ih se na silu i prilično bolno.

Ako u toku molitve osećate bol u duši, znači da se ona u tom trenutku čisti od vezanosti. Ako boli telo, znači da se ono oslobađa od ljutnji, mržnje, osude i nezadovoljstva. Što smo više izgubili vezu s Bogom, više bola i patnje nam može doneti iskrena molitva. Ali bolje je i bolno spasiti se, nego slatko degradirati i raspasti se. Hristos je govorio: „Ako si ljut na brata svojega, ne prilazi oltaru“. To znači da pre molitve treba oprostiti sve uvrede, otkloniti iz duše svako nezadovoljstvo, osetiti da je svaka situacija usmerena na jačanje ljubavi prema Bogu. Dakle, treba se iznutra naštimovali na apsolutno prihvatanje onoga što se desilo. I tek onda, kada se duša oslobođi od bilo kakve agresivnosti prema ljubavi, kada se čovek fizički, duhovno i duševno oslobođi od svih vezanosti, tada će se odnos patnje i sreće promeniti. Promena u duši više nam neće predstavljati muku i patnju, već će nam pričinjavati radost i prijatnost.

Duboko uvaženi Sergeju Nikolajeviču, lučonošu i darovatelju svetlosti!

Danas se u mnogim ruskim hramovima nalaze mošti svetih velikomučenika. Celivajući ih, oni koji su izgubili nadu u ozdravljenje, isceljuju - i to pred našim očima.

Molim Vas da prokomentarišete na koji način se to dešava i o kakovom fenomenu je reč.

Kao i svi drugi i ovaj fenomen ima svoje pozitivne i negativne strane. Počnimo s pozitivnom: zašto se dešava da bolestan čovek ozdravi celivajući ikone ili svete mošti? Ko su sveci i mučenici? To su oni koji su uprkos svim iskušenjima sačuvali ljubav prema Bogu. Ako je, pak, nisu sačuvali, imajući u vidu da je tokom života nisu često demonstrirali, čini mi se da je besmisleno proglašavati ih za velikomučenike. S moje tačke gledišta, kanonizacija cara Nikolaja II i kompletne carske porodice je absurdna. Ako su čovekovi viši ciljevi ljubav i težnja ka Bogu, tada se ta tendencija naglo pojačava u trenucima bola, patnje i iskušenja. Ova

tendencija naročito osnažuje u trenutku smrti. Uzgred, u indijskim svetim knjigama se kaže da se sa čovekove duše uklanjaju svi gresi ukoliko u trenutku smrti bude mislio na Boga i težio ka Njemu. Naravno, ne otklanjaju se svi gresi. Mogućnost za pročišćenje duše ne određuje samo težnja, već i snaga te težnje

Bolest je znak da posedujemo malo energije. Bolest je režim u kome organizam mora da preživi pri sniženoj energiji. Osnovnu energiju duša dobija kroz ljubav prema Bogu, kroz podsvesni osećaj jedinstva s Tvorcem. Bog upravlja nama posredstvom ljubavi i energije. Ako se krećemo u pogrešnom smeru, energija nam pada a zatim otpočinju bolesti i problemi. Duša mnogo lakše oživljava i pronalazi pravi put bilo u crkvi ili pored groba svetaca. Zbog toga često, boraveći pored moštiju svetaca i velikomučenika, za nekoliko minuta može da se obnovi energija duše. U pitanju je isti rezultat koji može da nastupi nakon mnogo meseci i godina odričanja, dobrodušnosti, pravilnog načina života i ishrane. To je moguće zbog principa jedinstva Vasione. Kada nam duša teži duši svetog čoveka, tada, zahvaljujući unutrašnjem jedinstvu, promene mogu da nastupe vrlo brzo. Čovek može mnogo godina da provede u nadi da će otkriti neki fizički zakon, ali ga može i za nekoliko minuta dobiti od učitelja. Nauka nam prenosi misaono i realno iskustvo i na taj način nam ne dopušta da ponovo izmišljamo toplu vodu. Iskustvo svetih ljudi pomaže nam da lakše i brže ispravimo duševne deformacije koje su nastale zbog gubitka ljubavi.

Sada ćemo nešto reći o negativnim stranama. Brze i prodorne promene se dešavaju kod osoba koje su mnogo godina težile ka Bogu i želele da očiste dušu, međutim, zbog zabluda ili teškog naslednog faktora, nisu mogle da prevaziđu svoje probleme. Sav taj trud se akumulira. Međutim, mnogi ljudi, svedočeći čudesima isceljenja, računaju na lako i brzo ozdravljenje. Ljubav i moralnost, poštovanje zapovesti, mukotrpno prevazilaženje životinjskih aspekata u sebi, patnja usled gubitaka i ograničenja - sve se to u očima naivnog čoveka čini nepotrebnim. On se uzda samo u čudo, pa isceljenje koje se dogodi može da pojača njegovu sebičnost i naškodi njegovoju duši. Od deset gubavaca koje je iscelio Isus Hristos, zahvalnost i ljubav je osetio samo jedan - i samo se on vratio da mu zahvali. Dakle, samo kod jednog je iscelila i duša, a ne samo telo. Preostala devotorica su, po svoj prilici, postali još sebičniji.

Zbog toga čovek ne treba da se uzda u čudo, trenutno izlečenje, niti u poklonjenje ikonama i moštima svetaca. Ako ne postoji lična težnja ka Bogu, bilo kakva čuda i moći mogu samo da naškode duši. Sve što lako dođe, lako se i izgubi. Sve što je zarađeno sopstvenim radom i naporima je stabilno i ne može se izgubiti. Dakle, moramo se upodobljavati svecima - njihovom stanju duše i njihovom opažanju sveta. I tada se ozdravljenje tela neće pretvoriti u bolest duše.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Nakon Vašeg nastupa sam odlučio da Vam pišem jer je u poslednjih nekoliko godina sve počelo da se raspada pred našim očima. Ovo se uglavnom odnosi na moju porodicu pri čemu osećam da će vremenom biti još gore.

Moje ime je A., i sa ženom sam u braku pet godina, a pozajemo se šest godina. Njenog sina iz prvog braka sam prihvatio kao svoje dete. Supruga već 10-12 godina radi po Vašim knjigama, a ja sam ih kao informaciju prihvatio pre godinu i po - dve dana. Trenutno čitam petu knjigu. Radim na sebi i pokušam da sagledavam i osetim životne situacije. Međutim, mojoj supruzi je u poslednjih godinu dana sve teže. Kao da je napušta snaga, kao da joj neko isisava energiju. Pritisak joj skače bez ikakvog razloga, bori se sa unutrašnjim strahovima, a događaju joj se i napadi praćeni gubitkom svesti.

Da li je to možda nekako povezano sa mnom? Možda joj ja crpim energiju? Nakon poslednjeg napada otišla je na nekoliko dana, i ostavila mene i sina. Mi smo trećeg dana završili u bolnici zbog trovanja iako smo jeli isto što uvek jedemo. Trovanje je nastupilo uz nevesticu, ali bez želudačnih bolova. Kada smo, posle sedam dana, izašli iz bolnice, posetili smo Vaše predavanje. Za vikend sam se ispovedio u crkvi, dok je u isto to vreme moja supruga dobila još jedan napad i izgubila svest. Ona kaže da ja od nje kradem energiju, a sam ništa ne radim.

Molim vas da mi ukažete šta je ono u čemu grešim i u kom pravcu treba da radim. Shvatam da ćete reći: „Čitajte knjige!“ - ali supruga može da umre dok se ja ne dokopam suštine.

Moja istraživanja predstavljaju pokušaj da se shvate zakoni po kojima egzistira i razvija se Vasiona. Počeo sam s filozofskim pristupom, ali sam onda primetio da su zvanični autoriteti iz te oblasti često skloni fantazijama i prikazuju ono što žele da vide kao realnost. Ako otkinemo glavu od trupa, ona neće moći da živi. Naši pokušaji da spoznamo svet moraju da imaju dodira s realnošću koja će ih potvrđivati. Međutim, problem je u tome što filozofija često operiše sa preobimnim konceptima, koji pokrivaju milione i milijarde godina. Šta se može uraditi u tom slučaju? Odgovor sam pronašao kada sam počeo da se bavim isceliteljstvom. Shvatio sam i prihvatio ispravnost sledeće izreke: „U svakom čoveku krije se čitava Vasiona“. Ispostavilo se da čovek u svojoj podsvesti ne reaguje samo na prolazne, već i na globalne promene u Vasioni. Pogrešna slika o svetu koji nas okružuje, pogrešni ciljevi, nerazumevanje činjenice ko smo, odakle smo došli i gde idemo - sve to dovodi do bolesti i degeneracije.

Da bismo shvatili drugu osobu, moramo da joj na unutrašnjem planu postanemo slični. Da bismo shvatili zakone Vasione, potrebno je da osetimo potpuno jedinstvo s njom i postanemo joj nalik. Da bismo spoznali božansku logiku, potrebno je da postanemo nalik Bogu, odnosno osetimo neraskidivo jedinstvo s Njim. Pogrešna slika sveta potkopava jedinstvo naše duše s Vasionom. Energija, koja je usmerena samo na sebe, postepeno se gasi. Bez ispravnog odnosa prema sebi, bližnjima i svetu oko sebe, čovek ne može da ima fizičko zdravlje, zdravu porodicu i zdravu sudbinu.

Ovo pismo mi je poslato na e-mail, tako da ga je bez rukopisa bilo teško dijagnostikovati. Slučaj je bio toliko interesantan da sam odlučio da pozovem navedeni telefonski broj. Na poziv je odgovorio autor pisma. Predstavio sam mu se i rekao da želim da pomognem u rešenju problema, a potom sam ga zamolio da mi kaže ime supruge.

Čovek je rekao njeni ime i zahvaljujući tome sam stupio u njeno polje. Odmah mi je sve postalo jasno.

- Da li ste pažljivo čitali moje knjige? - pitao sam ga.

- Da - odgovorio mi je - i sa svime se slažem.

- Dakle, u knjigama sam napisao da je najveći zločin u Vasioni ubistvo ljubavi. Mi na početku blokiramo ljubav prekomernom

vezanošću, poklonjenjem, a zatim pokušavamo da je dokrajčimo mržnjom i gnevom.

- Slažem se s vama - odgovorio je moj sagovornik.
- Vaša žena ima dete iz prvog braka. Recite mi zašto se razvela.
- Iskreno, u tom braku nije bilo nekih naročitih osećanja, već je on sklopljen pod nekim apsurdnim okolnostima. Majka je zahtevala od nje da se uda, a ona je mahnula rukom i rekla: „Pa, dobro ako moram - udaću se“. Zatim se rodilo dete, a njen muž je počeo da švrlja, nije obraćao pažnju na nju i nakon toga su se razveli.
- Sve je jasno - rekao sam mu. - Vaša žena odavno čita moje knjige, ali daleko veći problemi tiču se njene ličnosti. Ti problemi su joj preneti od majke i bake, a ona je svoj nepravilan odnos prenela svom detetu. Zbog toga su za sada rezultati skromni. Verovatno postoji nešto što ometa njen rad na sebi, ali o tome ćemo kasnije.

Postaviću vam nekoliko pitanja, ali ću istovremeno i odgovoriti na njih:

1. Zašto se na tako čudan način vaša žena prvi put udala?
2. Zašto je muž nije voleo?
3. Zašto se s mužem koga nije volela odmah rodilo dete, a s vama živi već pet godina i još uvek nemate dete?
4. Zašto se razvela od muža?
5. Zašto je počela da čita moje knjige?
6. Zašto joj se baš prošle godine naglo pogoršalo stanje?
7. Zašto se sve više udaljava od vas na unutrašnjem planu?

Na sva ova pitanja se može odgovoriti jednom rečenicom: vaša, kao i duša vaše supruge neprestano narušavaju prvu i drugu zapovest. A sada ću vam to detaljnije objasniti. Lozu vaše žene prati gubitak ljubavi prema Bogu zbog poklonstva voljenoj osobi. Naime, ona ima potrebu da sraste s dušom voljene osobe, a to uzrokuje najjaču podsvesnu agresivnost prema muškarcima. Što joj se neko bude više dopadao, ona će se jače vezivati za njega i jače će ga ubijati. Uzgred, vezivanje za dušu

voljene osobe često se javlja kod seksualnih neumerenosti - kad zadovoljstvo i naslada seksom postaju cilj, a ne sredstvo.

U poslednje vreme televizija zlostavlja gledaoce neprekidnim izveštajima o ubistvima, nasilju i perverzijama. Komercijalni pristup zarad finansijskog profita spremjan je da uništi čovekovu dušu. Uostalom, sve ono što vidimo na televiziji podsvesno prihvatamo kao smernicu za akciju. Ali, to je zasebna tema.

Da li znate ko postaje nasilnik? Onaj koji je zbog seksualnog zadovoljstva spremjan na sve, za koga je zadovoljstvo životni cilj. To je završna etapa duševnog razvrata. A šta joj prethodi? Masturbacija, gledanje porno-filmova, odsustvo želje za decom i pretvaranje energije isključivo u zadovoljstvo. Sve su to prvi koraci na putu gubitka ljubavi. Kroz seksualno zadovoljstvo žena se najjače vezuje za voljenu osobu i može da zaboravi na Boga.

Sećate li se fraze Puškina: „Što manje volimo ženu, time joj se više dopadamo“? Muškarac koji se klanja ženi oseća potrebu da joj pruža samo pozitivne emocije, čime višestruko pojačava vezanost duše, i u njenoj duši ubija ljubav. Takve muškarce žene varaju i ne žele ih pokraj sebe.

A sada o vašoj suprubi. Da bi rodila zdravo dete ona je morala da prođe kroz uniženje strasti i vezanosti, kroz gubitak muževljeve ljubavi, neverstva i uvrede. Ma koliko delovalo čudno, to je smanjivalo njenu unutrašnju agresivnost i podsticalo je ka božanskoj ljubavi. U izvesnoj meri je prihvatiла ono što se desilo i zato se rodilo dete. Ali njen vaspitanje i životni stavovi nisu joj dopustili da do kraja pravilno prihvati situaciju pa je zbog toga dete postalo problematično i, konačno, došlo je do razvoda s prvim mužem. Kod nje se nisu dogodile dublje promene, a kada je počela da živi s vama, njena podsvesna agresivnost se ustremila na vašu sudbinu i vaše zdravlje. Kada ste počeli da čitate knjige, njena podsvesna agresivnost je prestala da vam nanosi udarce, te se postupno uništavanje preokrenulo i počelo je da šteti njoj (program samouništenja ona doživljava kao gubitak snage). Apsolutno dobro je osetila da je to povezano s vama, ali je u pitanju njena agresivnost, koja se odbila od vas. Kada vas je posle još jednog napada napustila na nekoliko dana, na unutrašnjem planu ste se vi otvorili prema njoj, te je iznenadno samouništenje otpočelo i kod vas. Zašto je sem vas i dete završilo u

bolnici? Zato što je podsvesno uništenje muža uvek uništenje i sina. Program funkcioniše nasumično. Kada ste otišli u crkvu, harmonizovali ste se s božanskim planom i ponovo bili pod zaštitom. Nakon toga je kod vaše supruge otpočeo još jedan napad. U normalnim okolnostima jedina šansa da joj spasite život bio bi razvod.

Moj sagovornik je čutao neko vreme, a zatim je progovorio.

- Znate, nedavno nam se dogodila čudna situacija. Počeo sam da čitam Vašu petu knjigu i u grudima sam osetio toplinu, a u duši rasterećenje i svetlost. Uveče mi je supruga prišla, zagrlila me je i privila se uz mene iako je pre toga bila potpuno udaljena i, štaviše, govorila da je potrebno da se razvedemo.

- Kada ste počeli da čitate knjigu, na unutrašnjem planu ste postali nevezani - rekao sam mu. - Vaša podsvest je izabrala pravi put. Muškarac funkcioniše kao antena, a žena - kao predajnik. U ženinoj podsvesti je došlo do naglog smanjenja vezanosti i agresivnosti i ona je tad mogla da oseti ljubav. Uzgred, u vašoj situaciji se može spasiti porodica ukoliko vi prvi budete povećali unutrašnju distanciranost i prestali da se klanjate ženi. U vašoj auri se vidi spremnost da joj se klanjate, da joj ugađate i u svemu povlađujete.

- Da, posedujem takve osobine - saglasio se sagovornik. - Stvar je u tome što sam oduvek sanjao da upoznam takvu ženu.

- U tome i jeste razlog vaših problema - rekao sam mu. - San je cilj kome težite. Kada voljenu osobu, ili nasladu s njom, učinite životnim ciljem, vi uništavate sebe kao muškarca i nju, kao ženu. Zašto se danas u celom svetu pojavljuje uniseks odeća? Zbog toga što protiče istovremena degeneracija muškaraca i žena. Muškarci postaju feminizirani, a dame - muškobanjaste. Potencijal se sužava i opada unutrašnja energija. Stvar je u sledećem: što su razlike između muškarca i žene veće, time je više energije u duši, a ona nastaje iz ljubavi i vere. Muškarac je uvek bio odgovoran za život porodice zbog čega je bio spreman na sva lišavanja, pa čak i na žrtvovanje života. Ova spremnost se transformisala u nevezanost i priliku za spoznavanjem Boga. Ako je jak religija - jak je i muški princip, a plodan ženski. Savremeni svet umire zato što je izgubio predstavu o tome kako izgleda stvarna ljubav prema Bogu. Muškarci se klanjaju zadovoljstvima i pretvaraju se u žene.

Pred damom se može kleknuti na jedno koleno, ali nikada ne na oba. Samo pred Bogom možemo kleknuti na oba.

Počeli ste da prevazilazite ljutnju, osudu i uninije, ali vam predstoji da prevaziđete poklonjenje i vezanost. Ako u tome ne budete imali uspeha, porodicu možete sačuvati tako što ćete pronaći ljubavnicu. To će uniziti vašu ženu, ali ako ona prihvati taj bol, njena agresivnost će se smanjivati, a ljubav povećavati. Potrebno je neko ko će uzdrmati našu stabilnost i vezanost za zemaljsku sreću. Ako to ne učini muž, učiniće žena.

Moj sagovornik je iznenadeđeno uzviknuo:

- U pravu ste, primetio sam kako joj u poslednje vreme sve više muškaraca upućuje komplimente i udvaraju joj se.

- Znate li zašto? - upitao sam ga. - Zato što energiju žene, koja se iznutra oseća slobodnom i ispoljava spremnost za seksualni odnos, momentalno oseti svaki muškarac. Verujte mi, na prvi pogled se može odmah odrediti da li je žena slobodna ili nije. Dakle, u meri u kojoj se budete klanjali odsustvu konflikata, šećernoj vodici u odnosima, toliko ćete brže biti suočeni sa preljubom i razvodom.

- Ne bih želeo da pronalazim ljubavnicu - odugovlačeći mi je rekao.
- Želim da živim normalno, bez preljuba, poštено i iskreno.

- Pa, živite - odgovorio sam mu. - Ali za to je potrebno da stavite ljubav prema Bogu na prvo mesto i da prestanete robovati zadovoljstvu, ženskoj lepoti i stabilnoj porodici. Ako u tome ne budete uspeli, tad ćete morati da živite u režimu neprekidne težnje ka Bogu:

Redovna molitva.

Strogo poštovanje zapovesti.

Povremen post i apstinencija.

Samoogranjenje koje pomaže da se životinjska energija transformiše u božansku.

Umeće da volimo ne obazirući se na bol koji nastaje zbog gubitaka i uvreda.

Umeće da se žrtvujemo i brinemo o drugome.

Umeće da budemo blagi i strogi istovremeno.

Umeće da konstantno održavamo distancu sa voljenom osobom.

Neprekidni rad na sebi, na sopstvenoj promeni.

Ako vam to ne pođe za rukom, pronađite ljubavnicu. Ali nemojte isključiti mogućnost da će vas i žena i ljubavnica polako ubijati ljubomorom, što, u najblažoj varijanti, može dovesti do različitih bolesti. Naša podsvest zna sve. Ako ne naučite da oprštate i volite, tada će i oni koji su vam bliski teško naučiti da to čine. Svaka bolna situacija koju čovek realno vidi, ili podsvesno oseća, dovešće do razbuktavanja najdubljih pretenzija, a potom će nastupiti sudbinski i zdravstveni problemi. Ako ne možete da pronađete ljubavnicu i da pravilno izgradite odnose - razvedite se. Ako niste u stanju da se razvedete - tada ćete se razboleti i umreti.

- Sve sam shvatio - rekao mi je - pokušaću da se sam izborim.

- Odlično - rekao sam - pokušajte.

Spustio sam slušalicu i zamislio se. Zašto nekim ljudima moja istraživanja pomažu, a drugima - ne? Verovatno zato što pri sebičnom odnosu prema ljubavi promene mogu biti samo površinske. Sebičnost i jeste nadmoć ljudske i životinjske prirode nad božanskom. Možda će zvučati čudno, ali sebičnost i uninije potiču iz istog korena. Analizirajmo iz čega se sastoji emocija kao što je uninije. Recimo, od sudbine i budućnosti smo želeti nešto da dobijemo, ali naši snovi i nade su propali. Više ne volimo ni svoju budućnost, niti sudbinu i upadamo u uninije ili depresiju. I što smo više zavisni od sudbine i budućnosti, što o većem dobitku sanjamo, time postaje jača naša zavisnost, pa samim tim i uninije. Ljubavi i Bogu može da se približi samo slobodan čovek, dok nam duševno ropstvo blokira ljubav.

Zanimljivo je da je za nekoga san sredstvo za oslobađanje energije, za mnogobrojne pokušaje. Za takvu osobu san je put kojim korača. Za drugu osobu snovi predstavljaju težnju da ostvari ono što želi a da pritom ništa ne radi. Ona ne oseća radost u sadašnjosti, ne želi da troši energiju i da bilo šta žrtvuje radi snova. I budući da se takvima osobama snovi ne ostvaruju, one stalno prebivaju u stanju nezadovoljstva i uninija koje zapravo predstavlja nedostatak želje da se žrtvuju i pružaju energiju.

Kod supruge ovog čoveka promene su proticale sporo iz drugog razloga: nije verovala u sopstvenu snagu, već je mislila loše o sebi. To je još suptilniji nivo narušenja. Možemo biti sebični i zadržavati energiju u sebi, ali tada nećemo imati ni ljubavi u duši. Možemo takođe loše misliti o sebi, svojoj sublini i budućnosti - i samim tim zatvoriti mogućnost ljubavi da se vine na Više planove. Čovek može da se žrtvuje, da se brine o drugome, da radi na nevezanosti, ali da pritom loše razmišlja o sebi. Međutim, naša priroda je božanska. O Bogu ne smemo loše da mislimo i naša nesavršena ljudska ljuštura takođe ne podleže osudi. Zar možemo osuđivati i prezirati dete koje ništa ne zna? Potrebno ga je voleti i pomagati mu da se razvija, pružati mu istovremeno toplinu, bol, kao i ograničenja i slobodu.

Mislim da se sve može prevladati. Tvorac je svemoćan, svemoguć, milosrdan i kada težimo Njemu i postajemo Mu nalik, možemo da promenimo ne samo sebe i svoju decu, već i čitav svet oko sebe.

Dobar dan Sergeju Nikolajeviću,

Hvala puno na Vašem radu i na tome što ne odgovarate na sva pitanja. Jer kada sami iznađemo odgovor, tada zaista osećamo iskrenu radost i to iskustvo u rešavanju konflikata nam pomaže i u budućnosti.

Moje pitanje je sledeće: budući da se detetova duša pre rođenja nalazi u polju majke, da li to znači da je otac već određen ili se bira kasnije? Šta ako žena koristi zamrznutu spermu? A ukoliko je to klon, odakle stiže njegova duša?

I još nešto: Kažete da se treba moliti za duše potomaka, ali meni reči tokom molitve samo smetaju. Čini mi se da ako čovek kreće da se menja, tada se, kao krugovi na vodi, menjaju i duše potomstva i predaka. Ili realne čovekove promene zapravo i jesu molitva, dodir s Bogom? Moje reči su u raskoraku sa osećanjima.

Još jednom, hvala Vam na svemu. Želim Vam sreću. Čuvajte se.

Imamo naviku da materiju, odnosno fizičko telo, stavljamo u osnov svega. Međutim, više puta sam ponavljaо da događajima na fizičkom

planu prethode događaji na suptilnom. Sve što nam je sudbinski zapisano i što će se dogoditi, već postoji u našoj podsvesti. Sve bolesti od kojih bolujemo neprimetno egzistiraju u našoj duši.

Duše roditelja se susreću pre detetovog začeća i njegovog rođenja. Video sam kako se na suptilnom planu, prilikom susreta dva buduća roditelja, formiraju spoljašnji omotači duše nerođenog deteta, odnosno njegove emocije, karakter, podsvesni pogled na svet i sudsina. Zatim se detetova duša spaja s tom strukturom. Po pravilu, energija roditelja je kompatibilna sa energijom detetove duše. Prosto govoreći: onakvi kakvi smo bili u prethodnom životu, takve ćemo roditelje i dobiti.

Ako se koristi zamrznuta sperma, detetova duša može biti oštećena zato što nije povezana sa energijom oca. Odnosno, spolja, fizički i duhovno, dete može da bude potpuno normalno, ali mu duševna energija može biti snižena.

Na koji način otac predaje informaciju ako je sperma zamrznuta? Setite se ruskih bajki, kada glavni junak kaže roditeljima: „Ako budem u smrtnoj opasnosti, na mojoj košulji će se pojaviti krv“. Ovde se odražava princip jedinstva koji deluje na nivou polja. Verovatno vam je poznato da između čoveka i njegove fotografije postoji nevidljiva veza. Ogledalo u kome se ogleda čovek čuva energetsku povezanost s njim. Ako se ogledalo iznenada razbije, tada, prema verovanjima, to predstavlja loše znamenje - neko može da umre. Kod jedne moje poznanice sa zida je, neobjasnjivo i neshvatljivo, palo ogledalo. Jedan prijatelj, koji se tada nalazio u njenom stanu, rekao joj je da prema verovanju ogledalo ne treba vraćati na zid jer neko blizak može da nam umre. Pola sata kasnije njenića čerka je, odlutavši mislima, prošla na crveno svetlo i u njen auto je udario kamion. Ostala je živa, ali auto nije mogao da se popravi. Budući da predmeti godinama čuvaju nevidljivu vezu s vlasnikom, tada, najverovatnije, i delovi njegovog tela takođe čuvaju tu vezu.

Kada je reč o fotografiji, jednom prilikom mi se dogodila neobična situacija. U Sankt Peterburgu mi je posle nastupa prišao starčić i dugo me je molio da pogledam jednu fotografiju i kažem mu gde se nalaze njegovi braća i sestre, koje je izgubio za vreme rata, tj. da li su još uvek živi. Odgovorio sam mu da se ne bavim pronalaženjem ljudi i da mi svako neobično istraživanje oduzima ogromnu količinu energije. Starac je i dalje bio uporan:

- Onda mi bar recite da li je neka osoba sa fotografije živa.

Pogledao sam decu na fotografijama, a zatim sam se prebacio na unutrašnju sliku.

- Nemam dobre vesti. Od četvoro, samo je jedan živ i trenutno je na zemlji. Evo, ovaj - pokazao sam mu prstom. - Njegova duša je na zemlji, a ostale nisu.

Starac se nezadovoljno namrštilo:

- Pa to sam ja, a želim da saznam za svoju braću i sestre.

- Ne mogu vam pomoći - odgovorio sam mu. On je odmahnuo rukom, uzeo fotografiju i otišao.

Po pitanju klona teško mi je da kompetentno odgovorim na to pitanje, a ne bih želeo da fantaziram. Potrebno mi je da pogledam auru klonirane osobe i tada mogu da vam pružim odgovor. Ali kada sam dijagnostikovao klonirane životinje na osnovu fotografije, svuda sam video istu sliku: potomstvo koje je neodrživo do sedmog kolena.

Odnosno, duša klona je vrlo oštećena. Najverovatnije da poseduje samo spoljašnje omotače i da duša ne može da se useli u njih. Dušu klona na spoljašnjem planu formiraju roditelji, a iznutra je ona deo univerzalne duše. Ne zaboravite da postoji zajednička duša kod životinja određene vrste, odnosno zajednička duša svih živih bića na Zemlji i najverovatnije da duša klona s njom stupa u interakciju. Kod životinja se ne može primetiti oštećenje duše, međutim, ljudski klon najverovatnije ne može postati ličnost. Omotači duše, tela i svesti će funkcionsati ispravno, ali viši delovi svesti, koji su povezani s dušom, onim što nazivamo ličnošću, najverovatnije će odsustvovati.

Što se tiče molitve za potomstvo, čovek se uvek prvo moli rečima. Reči su potrebne da bi se probudio osećaj. Osećaji koji se pritom pojave moraju da se pretvore u jedno osećanje, odnosno ljubav. I tada reči postaju smetnja, tj. više nisu potrebne. Najviša molitva je ljubav prema Bogu i osećaj jedinstva s Njim. Serafim Sarovski je govorio da kada Bog prilazi čoveku, molitva više nije potrebna. Reči su u suštini samo refleksija naših osećanja. A svako osećanje, emocija - već je dejstvo. Kada čovek pokušava da se moli izgovarajući reči, a ne oseća ljubav i potrebu za jedinstvom s Bogom, molitva postaje beskorisna i

besmislena. Molitva bez dela je mrtva. Molitva bez osećanja je takođe mrtva.

Gоворили сте да јена увек подсвесно осети да јој је мушкарac neveran. Како objasniti то да mi devet godina (!!!) nije palo na pamet da мој muž vodi buran, razvratan život? Pritom, то не čini само zarad svog, već i zarad zadovoljstva tih јена да bi ih potom iskoristio za svoje lične, sebične ciljeve. Šta mi se dogodilo? Да ли је проблем у mom bezgraničnom poverenju ili naivnosti? Или се ради о vezanosti за ideale, iz које nastaje i самообмана? Или се ради о блокади ума, те mi је stoga заштитни refleks bio као код ноја? Или, једnostavno, s njegove strane nije bilo velikih karmičkih prestupa, односно - on me је voleo i samim tim se nije odričao ljubavi?

Ako odbijem muževljevu ponudu да будем „најстарија и главна „јена“ у njegovom harem“ (pritom, имамо четворо dece, а dvoje od njih су vrlo mali; sa strane се takođe очекују nova deca), да ли то znači да sam vezana за moral i поштење, као pionirka, или је то, како Vi имате обичај да kažete, reakcija „јене-predajnika“, на pogrešан pogled на свет „muža- antene“?

Da ли је одричанje od ljubavi zapravo odustajanje od борбе за voljenu osobу, која не ћели да prihvati помоћ и која се njoj на sve могуће начине опира, покушавајући да наметне само своју волју, чiji karakter је daleko od moralnih i etičkih standarda? Odnosno, да ли је одричанje od ljubavi osećaj sličan ravnodušnosti, будући да ne osećam ni ljuntnju, niti mržnju.

Svaki čovek sanja. Budući da su tokom sna telesne i svesne funkcije obamrle, naša duša, povezana s podsvešću, stupa u aktivnu interakciju sa svetom, koja je bila obustavljena zbog aktivnog rada tela i ума, i pojačava jedinstvo s njim. Sa dubljim zalaženjem na suptilne planove, nivo jedinstva Vasionе se povećava. Na najsuptilnijem planu Vasiona predstavlja tačku. U toku ноћи, oslobađajući se od svih vezanosti, duša stupa u interakciju sa Višim planovima i postaje vidovita. Odnosno, čovek u snu može da vidi događaje na bilo kojoj udaljenosti, kao i ono

što će se dogoditi, budući da se događaji iz budućnosti prvo realizuju na nivou polja.

U toku noći se odvija još jedan zanimljiv proces. Danju, telo i um mogu da utiču na dušu, usmeravajući energiju u različitim pravcima, odnosno čovek tada svesno ili nesvesno vaspitava dušu. Noću, pak, duša vaspitava čoveka. Ljubomorna osoba može da ima snove o neprestanim neverstvima, tvrdica - o gubitku novca, a gorda osoba - uniženjima i neuspisima. Budući da u toku noći dolazi do slabljenja vezanosti, tada čovek i kroz gubitke prolazi bezbolnije, a lakše mu je i da sačuva ljubav. Na taj način naše Više „ja“, obavljajući vaspitni proces, pomaže u pročišćenju duše.

Ako muž ima ljubavnicu, žena podsvesno uvek to zna, tako da u svakom slučaju dolazi do procesa delimičnog odvajanja od voljene osobe. Ali ta informacija dospeva u ženinu svest samo ako postoji potencijal da je ona prihvati i sačuva ljubav, ili, u drugom slučaju, ako se približava ozbiljna bolest ili smrt. Pre fizičkog bola i raspada, koji predstavljaju lek za dušu, obično se čoveku pruža šansa da se harmonizuje kroz bol i duševne patnje. Takvo bolno stanje može da usledi i ako detetu prete opasnosti. Tada, kroz odvajanje majke od vezanosti, detetova duša može da dobije božansku energiju.

Na osnovu dijagnostikovanja rukopisa, odmah je jasan razlog ovakvog muževljevog ponašanja. U vašoj lozi je prisutno snažno poklonjenje zemaljskoj ljubavi i ljudskim idealima. Duša je spremna da sraste s dušom voljene osobe, tako da i duša i svest postaju robovi voljene osobe. Posledica toga je da se u vašem polju vidi moguća smrt deteta. Kako se ono može spasiti? Stvar je u tome da dete pojačava sve sklonosti roditelja. Podsvesna fokusiranost duše i duha na voljenu osobu kod vaše dece umnogome prevazilazi smrtonosni nivo, što čini nemogućim nastanak porodice i pojavljivanje voljene osobe. Najverovatnije da se radi o ozbiljnoj bolesti ili smrti. Ako majka s Višeg plana dobije očigledno uniženje sreće, može da dođe do jakog podsvesnog gubitka volje za životom. To će još više uništavati decu zato što se situacija proteže već devet godina, a isplivala je tek onda kada je deci počela da preti neposredna opasnost.

Lepo je imati četvoro dece. To je velika radost zato što je četvorostruko veća i mogućnost da se voli. A ako dodamo i muža, onda

petostruko. Obično u takvoj situaciji žena, osećajući zavisnost od muža, prihvata uniženje morala i pokušava da se osloni na ljubav. I tada se ispostavlja da joj moralnost pomaže da sačuva ljubav, ali ona ne treba za nju da se veže. Deča se ne rađaju iz morala i čestitosti, već iz ljubavi. Principi i ideali ne rađaju decu.

Problem je u tome što mi percipiramo površno, tj. ne znamo kako izgledamo na unutrašnjem planu. Ali ako je u našoj podsvesti ljubav gurnuta u treći plan, a duša i duh su u prvom i drugom, postepeno će degradirati i duša i svest. To izgleda ovako: deča one osobe kojoj su moralnost i ideali iznad ljubavi mogu da budu nemoralna i podla.

Ukoliko ne bi postojala dijagnostika, rekao bih da razuzdanost muža ne treba ohrabrivati i da se treba od njega razvesti. Sada, nakon onoga što sam video na suptilnom planu, mogu da kažem sledeće:

1. Muževljevu razuzdanost ne treba ohrabrivati.
2. Njegovo ponašanje je određeno vašim unutrašnjim stanjem. U vašoj podsvesti je pogrešno postavljen sistem prioriteta: na prvom mestu se nalaze moral, ideali i principi.
3. Šta je časnost? To je regulisano ponašanje koje odgovara određenim normama i pravilima. Da li časnost i moralnost mogu biti štetni za dušu? Iznenadiću vas kada kažem da mogu. Ako u vašoj duši nema težnje ka božanskoj ljubavi, tada će vaša moralnost i časnost biti na prvom mestu. Što je pošteniji i pristojniji sluga gospodara-ubice, nitkova i zločinca, time će ga stići veća sudbinska kazna. Setite se Hristove priče o slugi - lopovu, koji je poharao imovinu vlasnika, ali kada je saznao da može biti otpušten, lažirao je spisak dugovanja a gospodar je pohvalio njegovu razboritost. Sada se postavlja pitanje: zašto ga je gospodar pohvalio? Verovatno zato što je i sam bio lopov i kriminalac.

Ako nam je glavni cilj ljubav prema Bogu, onda će ljudi koji nas okružuju vremenom prema nama postupati moralno, odgovorno i pristojno. Ako, pak, izaberemo lažne idole, tada ćemo se klanjati višim osećanjima povezanim s dušom, kao i idealima i nadama povezanim s duhom. Teško nam je da spoznamo činjenicu da poklonstvo najvišim ljudskim vrednostima već predstavlja sklonost ka đavolizmu. Mi postajemo amoralni na unutrašnjem planu čak i ne naslućujući to, ali iznenada primećujemo da nepoznati, kao i bliski ljudi počinju amoralno da se ponašaju prema nama - i stvari se sve više pogoršavaju. Što smo

više revoltirani na unutrašnjem planu i osuđujemo ih za takvo ponašanje, time upornije branimo svoje unutrašnje stanje, čime samo pogoršavamo situaciju. Ukoliko pak shvatamo da odnos ljudi prema nama odgovara našim unutrašnjim podsvesnim težnjama, tada ćemo se potruditi da pravilno vaspitamo svoju dušu. Dakle, nakon dijagnostike mogu ponoviti sledeće:

1. Ne treba ohrabrivati muževljevo nemoralno ponašanje.

2. Potrebno je prihvati jednostavnu istinu: ako se vi promenite iznutra, vaš muž će se promeniti spolja. Ako ne uspete da se promenite, uniženje duše, duha i tela može vam doći putem bolesti, problema i smrt. Ako ostanete sa svojim mužem, ali iznutra ne budete prihvatali postojeću situaciju, odnosno ukoliko njegovo ponašanje ne bude davalо željene rezultate, uninije ili uvrede mogu ponovo da dovedu do bolesti dece ili da kod vas izazovu probleme. Na vama je odluka, kao i izbor.

Želeo bih da dodam sledeće: danas se u čitavom svetu gubi ljubav, a na prvo mesto dospevaju druge vrednosti. Interesi duše se takođe gube, a dolazi do poklonstva duhu i telu. Mnogim ljudima glavni smisao života, s jedne strane, postaju novac, moć, sposobnosti, a s druge strane - fizičko zadovoljstvo tela. Formira se kolektivna nepovoljna pozadina koja sve povlači na dno. Na Zapadu to dovodi do raspada porodice, neplodnosti, homoseksualnosti, raznih perverzija dok Rusija zaostaje u ovom raspadu. U Rusiji se to manifestuje u obliku razvoda, ljubavnih trouglova, problema u ličnim odnosima, bolesti dece.

Kad razmislimo, postaje nam jasno kako nastaju požuda i seksualna razvratnost koji dovode do degeneracije potomstva. Kada ljubav prema Bogu slabi, tad ona počinje da se vezuje za čovekovu dušu. Isprva se ljubav i moralnost, ljubav i viša osećanja doživljavaju kao jedno, a budući da ljubav ne može biti uništena, mi želimo da je učinimo večnom, da zauvek uredimo moral i etiku. Degradacija se još više produbljuje: ljubav se vezuje za duh i svest, pa raspad ideal-a, principa i ciljeva za nas postaje nepodnošljiv. Pojavljuje se nekontrolisana gordost, a degradacija se nastavlja: za ljubav se vezuju naše telo i želje - zbog čega nam postaje sve teže da se ograničimo u hrani i seksualnim odnosima. Ako čovek obuzdava svoje seksualne nagone, tada, u određenoj meri, to znači i pobedu nad njima. Međutim, uništavajući nagone, on istovremeno uništava i ljubav i u podsvesti se momentalno

aktivira odbrambeni mehanizam, trepće crveno svetlo: ljubav ne smemo da ubijamo. Ali pored ljubavi, čovek ne može da uništi, pa čak ni da obuzda svoje seksualne nagone. Takva osoba seks naziva ljubavlju i sve je manje u stanju da kontroliše svoje želje. Na sledećoj etapi se sve to pretvara u perverzije i povlađivanje seksualnim funkcijama. Telo, duh i duša počinju da se raspadaju kako bi se spasila ljubav. Zatim dolazi smrt.

Našoj civilizaciji je na tom planu preostalo malo vremena. Možda će ona ipak uspeti da se vrati ljubavi?

Bliskoj osobi najbolje možemo pomoći tako što ćemo harmonizovati svoju dušu i posredstvom nje pomoći deci, čijim smo dušama mogli da naškodimo pogrešnim pogledom na svet, osećanjima i postupcima.

Ako ne bih primenio dijagnostiku i video ono što se dešava u podsvesti, u dubini čovekove duše, odgovorio bih na sledeći način: „Ne bacajte bisere pred svinje“, kako je govorio Hristos. To znači da svaka osoba ima pravo izbora. Ako čovek nipošto ne želi da se menja, već grčevito brani svoje životinjske ciljeve i želje, tada ne treba gubiti energiju na njegovo vaspitavanje, jer će ga život lečiti prinudnim merama. Ali s obzirom na to da vidim šta se dešava u dubini duše, mogu reći sledeće: kod ljudi koji su nam bliski, stvari se odvijaju principijelno drugačije. Zamislite svoje dete koje ima pet godina i neprimereno se ponaša - krađe vam stvari, bezobrazno se ponaša, pokušava da vam nametne svoju volju. Da li odsustvo želje da ga vaspitavamo i odluka da se distanciramo od njega ili ga pošaljemo u dečji dom znači da se odričemo ljubavi? Mislim da će vam na ovo pitanje biti lakše da odgovorite. „I zbog umnoženja bezakonja, ohladneće ljubav mnogih“. Sudeći po vašem pismu, vi ste osećaj ljubavi izgubili jer niste u stanju da definišete da li se tog osećanja odričete ili ne.

U detinjstvu smo u knjigama iz istorije čitali o tome kako su se ljudi odricali ljubavi zbog novca. Žene su se odricale voljenog, ali neprivlačnog muža i trčale kod onog koji je lepši ili muževniji, pri čemu smo shvatali da je to loše. Međutim, ako je muž glup i nesposoban, a žena sretne pametnog, talentovanog i energičnog muškarca - da li joj je tada dopušteno da se odrekne ljubavi? Ovo je već teži zadatak. A šta ako je muž nemoralan, ako se ponaša podlo; da li se možemo odreći ljubavi prema njemu ako upoznamo dobrog i čestitog čoveka? Ovde je situacija

još teža. Koji zaključak izvesti? Najlakše ćemo se odreći ljubavi zbog nemoralia i nepoštenja. Možemo da volimo, brinemo i pomažemo osobi koja je invalid, ali daleko je teže voleti i brinuti se o duhovnom invalidu - glupom, nesposobnom i gubitniku. Najteže je voleti duševnog invalida - grubu, nemoralnu i nepoštenu osobu.

Obično supružnici međusobno liče. Jedina razlika je u tome što moraju da budu ne samo isti, već i različiti. Ove suprotnosti se protežu kroz vreme: kakva je bila žena u prošlosti - takav je suprug u sadašnjosti. Duboko, podsvesno stanje ženine duše se uravnotežuje spoljašnjim čulima i ponašanjem njenog muža.

U Novom zavetu Bog kaže čoveku: „Ne bih te kaznio da si hladan ili vruć, ali ti nisi ni hladan ni vruć, pa ćeš zato biti kažnjen“. Kada čovek nije ni hladan ni vruć, on je ravnodušan. Uzgred rečeno, ljubav koja je ubijena izgleda kao ravnodušnost.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Moj muž je Vaš veliki poklonik. Spava na Vašoj knjizi, neprestano sluša Vaše video-materijale i čita knjige, gde podvlači naročito interesantne misli, otprilike na sledeću temu: „Svi problemi potiču od žena“. Jede samo kašu od heljde, spava na kauču koji je uprljan od mačke i smatra da mu to pogoduje u pročišćenju duše. Izbegava seks i mrzi žene. Spava odvojeno od mene, u drugoj sobi, zato što to, navodno, smanjuje ljubomoru.

Uz sve to, povremeno dobija napade, u kojima zapenjen vrišti na mene, dokazujući mi da pogrešno živim, da je potrebno živeti onako kako Vi govorite. U tim trenucima imam utisak da je spremam da ubije i mene i dete. Nakon toga on ne jede hrana koju sam pripremila zato što smatra da sam u nju unela negativnu energiju.

Generalno rečeno, izbegava ukusna jela zato što ona kvare dušu. Ako pripremim neko neobično i ukusno jelo, uvek kaže da je odvratno. Smatra da je novac zlo, a blagostanje - još veće zlo. Neprestano govori da će biti smaka sveta, da uskoro neće biti hrane i da zato već sad moramo da učimo da ne jedemo ništa.

Takođe smatra da ja ne osećam ljubav prema svom ocu i da zbog toga ne mogu da shvatim Vaše učenje, te samim tim ne mogu da volim muškarce, njega pogotovo, kao i da posedujem ogromnu gordost zato što imam visoko obrazovanje.

Govori da nisam u stanju da rodim devojčicu zato što su ženska deca nesposobna za život - budući da nešto nije u redu s mojim odnosom prema muškarcima.

Ako sam posvećena detetu (koje ima dve godine), on govori da ja razvijam sposobnosti, a da to ne treba da se čini, već treba učiti voleti.

Sam ne želi da studira, jer smatra da je to vezivanje za sposobnosti zbog čega će u slobodno vreme radije igrati kompjuterske igrice, nego učiti. Navodno, tako vežba memoriju.

Odbija da napreduje na poslu zato što ne želi izlišno bogatstvo, i izjavljuje da mu je potrebno vreme da bi zavoleo ljudi. Svaki problem i teškoću dijagnostikuje prema Vašim knjigama i to tumači kao znak da s tim mora da se pomiri. Smatra da mu je baš to dato.

Izričito se protivi svakoj medicinskoj intervenciji, budući da se lečenjem problemi prebacuju na potomke i budućnost.

Uopšte, ne znam čak i na koji način da Vam se zahvalim za Vaše učenje...

S poštovanjem, N.

P. S. Jako bih volela da vidim kako bi moj muž izgledao da se nije upoznao s Vašim knjigama i učenjem. Možda bi bio drugi čovek? U suštini on nije loša osoba...

Nedavno sam imao telefonsku konsultaciju s jednim mladićem.

- Imam problema u porodici - rekao mi je. - Možete li mi pomoći?

- Hajde da se nešto dogovorimo - predložio sam mu. - Prvo se harmonizujte, a onda ćemo razgovarati o vašim problemima. Podsvesno gajite veliki broj zamerki prema ženama. Sve dok ih ne otklonite, nemamo o čemu da razgovaramo. Takođe je bilo mnogo nezadovoljstva

sobom, situacijom i sudbinom. Radite na sebi nekoliko sati i kad osetite promene - možete me ponovo pozvati.

Nešto kasnije me je pozvao pa sam procenio da razgovor može da se ostvari.

- Prvo bih želeo da slušalicu predam ženi - rekao mi je.

Zatim sam čuo zbumjeni ženski glas.

- Moj muž za sve krivi mene - rekla je. - On smatra da sam zaprljala dete i da ga trujem svojom negativnom energijom. Stalno posećuje crkvu, posti i čita vaše knjige. Optužuje me jer ne želim da radim na sebi. Postaje sve agresivniji, a nedavno je počeo i da me tuče. Očigledno ćemo morati da se razvedemo. Pokušavam da mu objasnim da ukoliko naše dete ima probleme, verovatno smo za to krivi oboje, ali on zapenjen od besa tvrdi da sam kriva samo ja. Nedavno je naše malo dete napravilo neki izgred, pa ga je istukao. Ovako dalje ne može.

- U pravu ste - rekao sam joj - tango plešu dvoje. Počnimo od vas. Prema mužu gajite podsvesnu agresivnost koja četvorostruko premašuje smrtonosni nivo. U izvesnoj meri, moje knjige predstavljaju povod za ispoljavanje spoljašnje agresivnosti prema vama. Ako ne bi bilo knjiga, on bi pronašao drugi izgovor. Ako muškarac oseća da ga žena podsvesno uništava, on počinje da se opija, ili traži bilo koji izgovor da bi prigovarao, ponižavao, vređao i dr. Spoljašnja agresivnost ima za cilj da zaustavi vašu unutrašnju.

- Nisam uopšte agresivna prema njemu - rekla je ona. - Naprotiv, u prvim godinama braka sam ga bezumno volela.

- Potvrdili ste ono što sam rekao - nastavio sam - Bezumna ljubav se vrlo brzo pretvara u strast i vezanost. A vezanost se odmah pretvara u agresivnost. Ona može da izgleda kao ljubomora, kao stalno nezadovoljstvo mužem i njegovo osuđivanje, kao uninije i nezadovoljstvo sobom. Zato je agresivnost vašeg muža prvenstveno signal o tome da ste vi u lošem stanju. Dajte slušalicu mužu, sada ću porazgovarati s njim.

- Nalazite se u jako lošem unutrašnjem stanju - rekao sam mu. - Molitva mora da vam pomogne da osetite ljubav. Rad na sebi treba da vas učini popustljivijim, tolerantnijim. A ukoliko se u vama pojačavaju ljutnja i zamerke, znači da ste iskrivili ceo smisao rada na sebi. Ako

smatrate da će molitva automatski očistiti vašu dušu i otkloniti sve grehe iz nje, onda grešite. Zašto je Hristos govorio o tome da se ne sme prilaziti oltaru ukoliko su u duši gnev i osuda? Zato što će energija, koju dobijate sa Višeg plana, hraniti mržnju, a ne ljubav. Hristos kaže: „Ono za šta se molite tokom molitve, to će vam i biti dato“. Čovek koji osuđuje i oseća gnev u toku molitve, podsvesno će se moliti Bogu da uništi onog koji ga je uvredio. Vi ste veoma fokusirani na osećaj nadmoći, na svoju ispravnost, odnosno posedujete gordost. Zbog toga se i u hramu ne molite za ljubav, već za svoju nadmoć, ispravnost i zato postajete sve agresivniji. Sve to može dovesti do fizičkih i mentalnih bolesti.

- Mogu li da vas prekinem? - upitao me je.

- Da.

- Pre sedam godina sam bio kod Vas na konsultaciji. Rekli ste mi kako se ja klanjam svojoj ženi, kako se veoma blago ophodim prema njoj i da joj pružam samo pozitivne emocije što može naškoditi i njoj i meni. Rekli ste da je potrebno ne samo distancirati se, već i umeti biti strog. Ja sam postao takav, a naši porodični odnosi su se još više pogoršali.

- Vaš problem je u tome što se bacate iz krajnosti u krajinost - odgovorio sam mu. - Ljubav ujedinjuje suprotnosti. U ljubavi postoje vezanost i nevezanost, blagost i strogost, toplina i hladnoća. Telo i duh su suprotnosti. Ove suprotnosti se u duši povezuju kroz ljubav. Ako je duša izgubila ljubav, tada čovek živi kroz interes duha ili tela. Vi ste živeli kroz interes tela, a to vas je učinilo razneženim, pa ste težili komforu, zadovoljstvu, izbegavanju bolnih situacija. Kada sam vam rekao da je potrebno jednu pozitivnu osobinu dopuniti drugom, vi ste otišli u drugu krajinost. Postali ste grubi, konfliktni, pa čak i okrutni. Zašto ste istukli svoje dete?

- Problem je u tome što mu majka dozvoljava da gleda zapadne crtane filmove - kojekakve Nindža kornjače i sl. Stoga je naš trogodišnji sin počeo da trči po stanu i više: „Ubiću tebe i tebe! Sve ću ubiti!“ U meni kao da je nešto eksplodiralo zbog čega jednostavno nisam mogao da se kontrolišem.

- Vaše vaspitanje se pretvorilo u uništavanje - pokušao sam da mu objasnim situaciju. - Mogli ste predočiti ženi da nije dobro da dete gleda

takve crtane filmove. Mogli ste predočiti detetu da ne smemo ubijati ljudе, već treba da ih volimo i čuvamo. Upozorite ga da će ga izudarati kaišem ako nastavi da se tako ponaša. Ali ako niste vođeni ljubavlju, već osećajem sopstvene ispravnosti i nadmoći, vaše vaspitne mere će uvek biti kategorične i okrutne.

Mnogi ljudi, pročitavši moje knjige, upadaju u krajnostи. Jedni kažu da je potrebno prihvatiti apsolutno sve što je u njima navedeno i biti pasivan, a drugi kažu da je potrebno vaspitavati druge i biti strog. Međutim, raspolučivanje ljubavi uzrokuje vezanost i agresivnost. Tada postajemo ili aktivni i spremni da uništavamo druge, ili, obrnuto - pasivni pri čemu uništavamo sebe. Ljubav je ujedinjenje suprotnosti. Tamo gde egzistiraju stabilnost i jednoobraznost, odsustvuju suprotnosti. Ljubav isključuje postojanost zato što je samo ona večna, dok sve drugo mora biti u neprekidnom pokretu. Kada se klanjamо nečemu što nije ljubav, želimo da učinimo večnim i stabilnim objekat našeg poklonjenja, ali ga na taj način lišavamo suprotnosti. Tada smo ili dobri, tj. popustljivi, bezvoljni i zavisni, pri čemu se klanjamо drugima, ili smo zli, što znači da se ne klanjamо drugima, već sebi - svojoj ispravnosti i ciljevima, a nastojimo da uništimo sve one koji su protiv nas. U prvom slučaju gazimo sebe, a u potonjem - druge. I tada svaku informaciju prihvatomо polovično. Pročitavši u Bibliji parabolu po kojoj je nemoguće da bogataš stупи u raj, izjavljujemo da se srećа sastoji u bedi i siromaštvu, pri čemu okrivljujemo sebe za sve neuspehe i probleme, ili mrzimo i osuđujemo druge pokušavajući da na njih svalimo svoje probleme. Ako novac može da bude opasan, znači treba da ga se odreknemo. Ako seks može da našteti duši, takođe smatramо da ga se treba odreći. Ako poklonjenje moralu može da naškodi ljubavi, znači da je potrebno da postupamo ružno i nemoralno.

Suštinski gledano, sve se svodi na jednostavan princip - opasno je živeti, od toga se umire.

Fanatizam je izbor između krajnjih suprotnosti a počinje onda kada težnju ka ljubavi čovek zameni težnjom ka materijalnom ili duhovnom planu. Polovični način razmišljanja uvek je okutan jer u sebi nosi netrpeljivost prema oponentu i želju da se on uništi. Komunisti su se klanjali duhovnosti, jedinstvu na spoljašnjem planu, kolektivnoj svesti,

pri čemu su iskorenili milione ljudi neprestano ponavljači fraze o ravnopravnosti, bratstvu i slobodi. Kapitalizam se nije klanjao kolektivnom egoizmu, već individualnom, ličnom - i bio je spremam da iskoreni i uništi konkurenta koji mu otima novac. I komunizam i kapitalizam predstavljaju duboko nemoralne, bezdušne pojave jer su za svoj primarni cilj postavili bilo duhovne ili materijalne vrednosti. Kada se molimo Bogu, a pritom žudimo za telesnim ili duhovnim zadovoljstvima - samo će se pojačavati ono što podsvesno želimo.

Isus Hristos je tri godine besedio svojim učenicima o ljubavi. Svima, uključujući i Jedu, predao je dar isceljivanja ljudi. Iako nisu imali dovoljno vere i razumevanja, oni su ga sledili, odbacujući sve drugo. Juda je, pak, imao administrativne obaveze i snosio je odgovornost za novac i kasu. Prikupljene priloge je koristio za nabavku odeće i hrane. Ali bogatstvo, kontrola, moć i novac podsvesno su mu postali važniji od ljubavi koju je propovedao učitelj. I što su mu duhovna bogatstva postajala važnija, sve žešće je branio svoje ideale i predstave. A zatim je usledilo odbacivanje i izdaja ljubavi. Nakon toga, zbog morala i idealja, Juda je posegnuo za zločinom i ubistvom; možda ne svojom rukom, ali je, u suštini, učestvovao u organizovanju Isusovog ubistva.

Fanatizam i polovičnost zapravo predstavljaju bekstvo od duševnih patnji. Ljubav nam donosi zadovoljstvo, dobitak, ali i patnju usled rastanka. Onaj koji ne može da prihvati bol što mu nanosi voljena osoba, koji nije u stanju da oprosti, bude strpljiv i ponisan, tone u duhovno ili materijalno poklonstvo. Tad prestaje da pati i sve mu postaje prividno lako i jednostavno. Ipak, njegova duša se neosetno degeneriše, a ponovo oživljava tek kada mu se um i telo raspadaju. Postajući duboko svestan kraha lažnih idola, čovek se neizbežno vraća onome što je jedino večno - ljubavi koja nas sjedinjuje s Tvorcem.

Kako sam informisan, mnoge žene ne žele da čitaju moje knjige nazivajući me ženomrscem. Međutim, postoje dva razloga zbog kojih sam u svojim knjigama prvenstveno govorio o njima, kao i o njihovoj veštini da prihvataju bol, gubitke, uniženje, a sačuvaju ljubav: one rađaju decu i njihovo umeće ljubavi čini decu srećnom i zdravom ili bolesnom i nesrećnom. Zbog toga sam, logično, veću pažnju poklanjao njima. Ženi koja voli, koja je dobrodušna i brižna, takva će biti i deca. Naučnici su sprovedli istraživanja koja su povezana sa biografijama genijalnih osoba. Njihove majke su bile talentovane, izuzetne ličnosti, dok im je otac bio

prosečan. Jer, majka nosi dete u sebi, njena energija ga oblikuje. Zbog toga se u svakom društvu poklanjalo mnogo više pažnje moralnom i verskom vaspitanju devojčica nego dečaka. To je bio zalog opstanka društva i države. Drugi razlog je u sledećem: moja predavanja su na početku posećivale samo žene. Govorio sam im o svemu onome što je neophodno da bi prevazišle bolesti tela, duha i duše. Ako bi na mojim nastupima bilo 100% muškaraca, tada bi me verovatno nazvali „muškarcomrscem“ i mnogi od njih bi prestali da čitaju moje knjige. Danas je na mojim predavanjima približno jednak broj muškaraca i žena. Verovatno se sada s pravom može govoriti o ljubavi i harmoniji.

Četiri godine je trajala veza s muškarcem kog volim. Rastali smo se pre tri meseca. Želim da imam porodicu i decu, ali on to ne želi (ili nije spreman). Navikao je samo da uzima (uzgred, njegova porodica ima lošu karmu: svi rođaci su mu umrli od raka, uključujući i njegovog oca, koji je preminuo mlađ, kao i njegova sestra, koja je umrla kad joj je bilo 16 godina). Pokušavala sam da mu pomognem, ali on ne želi da se menja.

Prvo pitanje: Da li sam ispravno postupila što sam ga napustila?

Drugo pitanje: Na koji način se uopšte može pomoći hiperegoističnim osobama? Kako ih naučiti da vole?

Dobijamo dete kad prinesemo odgovarajuću žrtvu. Muškarac je spreman da umre da bi zaštitio ženu. Pritom, on ne spasava samo nju, već i njihovo sadašnje i buduće potomstvo.

Nedavno sam čuo jednu priču. Povela se reč o moralu i sagovornik mi je pričao o Donskim Kozacima koji su na konjima prolazili kroz izvesno selo. Neka žena je podigla larmu i jednom kozaku blokirala put. Ne mogavši da kontroliše svoju srdžbu, on ju je udario bičem. Do njega je dojavao drugi kozak, izvadio mač iz korica i ubio ga na licu mesta. Niko nije izgovorio ni reč osude. Kozaka koji je uvredio ženu su sahranili i odred je nastavio dalje. Zašto je došlo do tako brutalne zaštite moralnosti? Onaj koji ne ume dobroćudno da se odnosi prema ženi, niti zna da kontroliše svoju grubost i agresivnost, nikada neće moći da prihvati bol koji mu dolazi od voljene žene. Ovo dalje znači da neće

uspeti da postane jednobožac, kao i da mu ljubav neće biti na prvom mestu. Dakle, njegov usud je da bude paganin i da mu viši duhovni nivoi ostanu nedostupni, a, samim tim, nema ni govora o tome da će mu potomstvo biti plemenito i velikodušno.

Kontrolisanje ambicija i konzumerizma takođe je žrtva. Ako muškarac ne želi da se žrtvuje, znači da ima malo ljubavi u duši, tj. da mu je slaba duševna energija. Zato je apsolutno moguće da su rođaci, koji su imali sličnu tendenciju, često oboljevali i umirali mladi. Ne smete da se odričete ljubavi čak ni posle rastanka. Ali ako vaš partner nipošto ne želi da se menja, a vi ste iscrpeli sve mogućnosti da mu pomognete da se harmonizuje, tada mu verovatno nije preostao ni promil šanse da dobije zdravu decu. On to oseća i zato ne želi da ima porodicu i decu.

Udubite se u smisao reči „благосостояние“, (blagostanje - prim. prev.) a zatim u reč „состояние“ (imućnost - prim. prev.). U prvom slučaju, smisao reči podrazumeva postojanje velikog bogatstva, a u drugom slučaju - postojanje ogromne količine materijalnog bogatstva. Kako steći bogatstvo? Kako postati vrlo imućan? Za to je potrebno odgovarajuće duševno stanje. U ruskom jeziku, materijalno bogatstvo je direktno povezano s bogatstvom duše i duha. Reč „благостание“ je blagost u duši. Onaj koji neprestano neguje ljubav u duši i postupa moralno, tada će, ako ne on, njegova deca i unuci moći daleko lakše od drugih da steknu materijalno bogatstvo. Da bismo bili bogati decom, porodicom, novcem, duhovnom srećom, potrebno je da nam duša bude harmonična i da posedujemo visoku energiju koja nastaje iz ljubavi.

Ako je čovekova duša manjkava, a on se skriva od bola i zbog toga ne može da se promeni, ili ne želi da se žrtvuje, jer žrtva predstavlja gubitak, duševni bol, tada se on ne može izlečiti pomoću medenjaka. U takvoj situaciji je primereniji prut. Zbog toga je egoističnim ljudima, pored ljubavi, potrebno pričinjavati bol i biti strog. Količina bola se određuje nespremnošću da težimo ka ljubavi i Bogu. Ako branimo svoj egoizam, tada će raskid s njim predstavljati naše vaspitanje. Međutim, pored toga želim da napomenem sledeće: ako nam se u životu ukrsti put sa osobom koja je apsolutno egoistična na spoljašnjem planu - tad da smo verovatno i mi takvi. Koliko se budemo poboljšavali ne samo spolja već i iznutra, toliko će voljena osoba, koja nam je suđena, biti dobrodušnija i velikodušnija.

Ne bih voleo da čitaoci koriste moje savete kao univerzalni ključ, ili kao gotov recept za sve životne okolnosti. Naposletku, mi ne određujemo ništa od onoga što nam se dešava. Zbog toga se moramo usredsrediti na ljubav.

U jednoj situaciji je neophodan rastanak, dok u drugoj isti može biti opasan. Nekada davno, pre dvadeset godina, na konsultaciju mi je došao jedan muškarac. Živeo je sa suprugom i imao prilično komplikovanu vezu s ljubavnicom. Na kraju je raskinuo s ljubavnicom i odlučio da bude veran svojoj ženi. Međutim, iznenada su mu otpočeli problemi sa srcem, te umalo nije ostao invalid. Pošto lekari nisu mogli da mu pomognu pokušao je da se spase tako što je potražio pomoć od iscelitelja. Ja takođe nisam mogao da mu pomognem i to me je dugo mučilo. Zatim, kada su mi se dijagnostičke sposobnosti uvećale, mentalno sam se vratio u tu situaciju i obavio uvid. Ovaj čovek je trebalo da ima dete s ljubavnicom, što je bilo određeno na Višem planu. Kad je raskinuo s njom, rođenje deteta je postalo nemoguće. Zbog toga niko nije mogao da ga izleči. Video sam slučajeve kada je muškarac pokušavao da zaboravi ženu koju voli i posle nekoliko dana su pred očima počeli da mu umiru rođaci. Otud, na osnovu logike morala i etike, ne možemo uvek da damo pravi odgovor na pitanja koja se tiču ljubavi između muškarca i žene.

Nedavno sam konsultovao jednog mladića. Bio je zaljubljen u devojku koja ga je odbacila, ali je za njega i dalje bila fatalno privlačna. Među njima je bilo konflikata, jer su oboje bili preterano gordi. Za razliku od nje on je bio u stanju da prihvati uniženja. Znači, njihovo dete je moglo da dođe na svet, ali devojka nije branila ljubav, već svoj status i ambicije. Sve u svemu, dete nije moglo da dođe na svet zbog ponašanja buduće majke. Najzanimljivije je bilo to što se na suptilnom planu ubistvo deteta uopšte nije razlikovalo od abortusa. Prvi abortus svakoj ženi preti neplodnošću i u auri devojke su se pojavile deformacije koje su prisutne kod žena koje ne mogu da imaju decu. Dakle, neplodnost se može „zaraditi“ ne samo prvim abortusom, već i odricanjem od ljubavi, neprihvatanjem uniženja koje dolazi od voljene osobe.

Isključive osobe su one koje postupaju ishitreno i nemaju osećaj mere. Njima je duša slaba i zato ne mogu da povežu suprotnosti. Oni se ili klanjaju osobi koju vole ili je gaze. U današnje vreme takve osobe ne mogu da prežive jer je energija savremenog sveta previsoka. Ali mnogi,

isto kao ranije, razmišljaju na polovičan način i uvek će praviti dva tabora.

Recimo, pomenućemo odnos prema novcu: u pravoslavlju je postojala sklonost verovanju da novac predstavlja zlo, a da je bogatstvo - nešto loše. Zato su na bogate osobe oduvek gledali popreko, a siromašni i bedni, naprotiv, zasluživali su pohvale i poštovanje. Otud su u Rusiji vrlo visok status dobijale jurodive osobe, koje su simbolizovale gubitak materijalnih bogatstava zarad dobijanja duševnih i duhovnih. Ovaj „desničarski“ način razmišljanja je pravoslavni, dok je „levičarski“ takođe nastao u Evropi, isto kao i pravoslavlje, ali se uglavnom rasprostranio na Zapadu. Sjedinjene Američke Države uglavnom predstavljaju protestanti. U ovom religioznom toku vidimo popularnu tačku gledišta: ako neko ima novca, to znači da ga Bog voli i dopušta mu da ga zaradi. Dakle, ako neko ima više novca, time ga Bog više voli, što znači da je materijalno blagostanje naša zasluga pred Bogom. A ukoliko neko nema novca zato što loše posluje, znači da ga Bog ne voli. Najviši status u Americi zauzimaju bogate osobe. Njima se svi klanjaju, svi ih oponašaju, a najgora uvreda koja se može naneti Amerikancu jeste reći mu: „Ti si gubitnik“. Danas Rusija umnogome pokušava da oponaša Evropu i Ameriku - ne samo u materijalnom, već i kulturnom planu. Reč „luzer“, koja se preselila u ruski vokabular i koja se izgovara s primesom prezira, za mnoge je postala uobičajena.

Prema tome, koji model je ispravan - istočni ili zapadni? Kada način razmišljanja nije u stanju da pomiri dve suprotnosti, kada u njemu nema dovoljno ljubavi, čovek je prinuđen da bira levo ili desno. U suštini, oba puta su ispravna, ali polovično. Zbog toga u Americi perfektno funkcioniše industrija i produktivnost rada je desetostruk veća nego u Rusiji. Amerika je daleko ispred Rusije i kada je reč o dizajnu, arhitekturi, komforu. A Rusija, zaglibljena u blato, sa lošim putevima na širem delu svoje teritorije, s primitivnim načinom života, očuvala je koncepte kao što su duša i vera. Nije slučajnost što se blagodatni organ pojavljuje baš u pravoslavnoj crkvi. Kada ljubavi i vere bude više a ukoreni se nov način razmišljanja, koji može da pomiri suprotnosti, tada će čovek moći da se brine o svojoj duši, ali ne na štetu udobnosti tela. Tada će se dve primitivne tačke gledišta, kao dve suprotnosti, ujediniti. I tada više neće biti tvrdnji kako je novac isključivo zlo ili dobro. Novac će biti zlo za one koji ne umeju da ga koriste a dobar

za one koji od njega ne zavise. Velika suma novca može da ubije, da osakati karakter i sudbinu jedne osobe, a drugu natera da se više brine o svojoj duši i aktivnije pomaže drugima.

Vasiona je jedna celina. Svaki događaj u vašem okruženju neprimetno je povezan s vama. Ako su nekoga u vašoj blizini uvredili i ponizili, znači da u vašoj podsvesti postoji isti problem. Ako je u vašoj blizini neko umro, ili je ubijen, znači da smrt stoji iza vaših leđa. Molite se i harmonizujte svoju dušu. Ako je voljena osoba gorda i ljubomorna, znači da u vašoj duši, svesno ili nesvesno, postaje ljubomora ili gordost. Još jednom želim da napomenem: naši najmiliji su ogledalo našeg unutrašnjeg stanja.

Dobar dan!

Molim vas, odgovorite mi u čemu se, po Vašem mišljenju, sastoji čovekovo dostojanstvo? U narodu se kaže: „Treba biti dostojanstven“? Kako da to shvatimo?

Hajde da prvo definišemo kako izgleda čovek koji nije dostojanstven. On se dodvorava, puzi, oseća strah i zavisi od drugih ljudi. Znači, dostojanstvo je unutrašnja nezavisnost. Ako okolina traži da učinite nemoralan postupak, a vi to odbijete, znači da se ponašate dostojanstveno.

Dostojanstvo je nezavisnost od materijalnih, duhovnih i duševnih vrednosti. Pohlepna i zavidna osoba je kukavica i zavisnik. Ko postaje pohlepan i zavidan? Onaj kome materijalne vrednosti veoma mnogo znače. Egoista će na telesnom planu sve grabiti ka sebi - i hranu i novac, pri čemu će postajati sve pohlepniji i zavidniji. Osim egoizma na telesnom planu postoji i duhovni egoizam - kada čovek pokušava da se uzdigne time što ponižava sve oko sebe, kada ne može da prihvati gubitak i poraz, kada se očajnički bori za pravičnost i nadmoć, kada ne može da prizna sebi da nije u pravu. Postoji i egoizam duše, kada je spreman da ubije drugog zbog nemoralnog ponašanja, ili kada ne može da oprosti izdaju. Sve su to oblici zavisnosti koji vode ka gubitku dostojanstva.

Sa osobinom kao što je dostojanstvo obično su povezani iskrenost i neustrašivost. Ove osobine prati osećanje kao što je ljubav. Pojam „egoizam“ označava učaurenost i zavisnost od nečega, dok je ljubav jedinstvo s čitavom Vasionom. Zbog toga onaj koji ume da voli postaje istinski slobodan. Kod takve osobe iščezavaju strah i zavisnost i ona će uvek imati veće unutrašnje dostojanstvo.

P. S. Često se dešava da se zbog gubitka ljubavi neke divne osobine pretvore u mane i poroke. Nedavno sam bio u Nemačkoj i u ruke su mi dospele novine namenjene Rusima. Autor članka nije bio naveden, ali su mi se njegove definicije veoma dopale:

„Dužnost bez ljubavi nas čini zlovoljnim.

Odgovornost bez ljubavi nas čini bezobzirnim.

Pravednost bez ljubavi nas čini okrutnim.

Istina bez ljubavi nas čini kritičnim.

Vaspitanje bez ljubavi nas čini dvoličnim.

Inteligencija bez ljubavi nas čini lukavim.

Ljubaznost bez ljubavi nas čini licemernim.

Merodavnost bez ljubavi nas čini beskompromisnim.

Vlast bez ljubavi nas čini nasilnim.

Vera bez ljubavi nas čini fanatičnim.

Čast bez ljubavi nas čini arogantnim.

Bogatstvo bez ljubavi nas čini pohlepnim“.

Suprug i ja smo potpuno različiti: njemu je seks konstantno potreban, dok je meni vrlo retko. Postoji li izlaz iz ove situacije? Približavamo se razvodu. Osim navedenog razloga, praktično nemamo nesuglasice. Veoma mi je potreban Vaš savet.

Svaki čovek mora da realizuje svoju unutrašnju energiju. Istočnjačka filozofija govori o tome da je primarna energija u čovekovom telu - seksualna energija i da ona može da se transformiše u duhovnu energiju. Da bi se to postiglo, u jogi se koriste specijalne tehnike: apstinencija, fizičke vežbe, tehnike disanja, itd...

Današnji lekari propovedaju neophodnost stalnih seksualnih odnosa i tumače ih jednoznačno: da su oni veoma dobri, da kroz njih dobijamo veliku količinu energije i, samim tim, dobro zdravlje, kao i veće mogućnosti da uživamo, a budući da pozitivne emocije jačaju zdravlje, hiperseksualnosti muža se treba radovati i pozdravljati je.

Ako, pak, čoveka ne gledamo samo kao skup mesa, kostiju i iznutrica, već shvatamo da je telo jedna od komponenti, i da osim nje postoje još svest i duša, dolazimo do zaključka da seksualna energija mora da se raspodeli između tela, duha i duše. I više od toga: ako čovek ne želi da se pretvorи u životinju, seksualna energija mora prvo da hrani dušu, zatim svest, a potom - telо. Seksualna energija nije primarna. Božanska energija pritiče u našu dušu a tek potom u svest i telо. Dakle, seksualna energija mora da se pretvara u duhovnu, zatim - u viša osećanja, i, konačno, u ljubav prema Bogu. Na taj način dolazi do kruženja energije u Vasioni.

Ponekad sam na suptilnim planovima video kako se u čovekovom telu kreće energija. Ona se podiže odozdo i prolazi kroz čitavo telо. Ako je čovek bio jako nezadovoljan sudbinom, tad se stvaraju blokovi i vrtlozi ispod nogu i u nivou potkoljenica. Ako se energetska brana nalazi u predelu genitalija, to je često povezano sa uninijem i nedostatkom volje za životom kada je reč o ličnim odnosima, što može da dovede do ozbiljnih bolesti urogenitalnog sistema. Ako postoji snažan blok u predelu pupka, znači da je čovek previše voleo da upražnjava seks, ili, pak, nije mogao da podnese bol zbog prevare ili gubitka voljene osobe zbog drugog. Ako postaje bes i nezadovoljstvo partnerom zbog toga što on nije dovoljno seksualan, ili, obrnuto, ako je hiperseksualan, tad se vrtlozi i blokovi takođe javljaju u predelu pupka usled čega seksualna energija ne može da se podigne i transformiše u viša osećanja. U tom slučaju pojačana seksualnost je obična patologija, tj. nemogućnost da se gruba energija pretvori u suptilniju. Što smo posvećeniji kreativnosti,

intelektualnom radu, poslovima koji zahtevaju mentalni utrošak, lakše nam je da seksualnu energiju transformišemo u duhovnu.

Seksualna energija može da se pretvori u ljubav. Tačnije, ona se uvek pretvara u to osećanje, samo u različitim razmerama. Što manje osuđuje, ljuti se i podleže uniniju, čoveku je lakše da svoju seksualnu energiju pretvori u viša osećanja. Dakle, muža treba da posmatrate kao osobu koja ne zna kako da bude istinski srećna. Za početak, možete pokušati da ga promenite. Odnosno, pre nego što legnete u postelju preporučljivo je da neko vreme komunicirate - restoran, cveće, večera uz sveće. Potom samo treba da ležite jedno pored drugog da bi se energija pretvorila u energiju komunikacije.

Čuo sam za jednu tehniku koja omogućava transformaciju seksualnih osećanja. Prvog dana partneri treba samo da leže obnaženi u postelji, ne dodirujući se, i da pritom osećaju radost zbog međusobne privlačnosti. Mogu se gledati, razgovarati, razmenjivati lepe reči, ali među njima ne sme da bude nikakvog fizičkog kontakta. Drugog dana treba da leže jedno pored drugog, međusobno se priljubivši ramenima. Posle nekoliko sati dozvoljeno je da se dodirnu nogama. Trećeg dana ponavljaju fazu prvog i drugog dana i naposletku završavaju vođenjem ljubavi.

Kad čovek nije vičan nekom poslu, učenje se odvija sporo i mukotrpljivo. Problem mnogih ljudi je u tome što žele da sve dobiju odmah. A vaspitanje uvek predstavlja ljubav i strpljenje. Procesi u živim organizmima se odvijaju u skladu sa eksponencijalnim rastom: isprva vrlo sporo, polagano, milimetar po milimetar, pri čemu je napredak gotovo nemoguće primeti. Nakon nekog vremena amplituda se ravnomerno podiže i rezultati bivaju primetni golim okom. A zatim dolazi do iznenadnog bljeska, kada pri minimalnom utrošku nastupaju sjajni rezultati. Na isti način se odvija i čovekova transformacija. Potrebno je da postepeno navikavate muža da vam upućuje komplimente, poklanja cveće, žrtvuјe se i pokazuje da mu je stalo do vas. Pre odlaska u postelju, kao što je već rečeno, zatražite od njega da odete u restoran, da slušate muziku, ili popričate. Na kraju krajeva, neka to bude i polučasovna šetnja.

Kako izgleda ženska pedagogija? Može se objasniti jednom rečenicom: „Tiha voda breg roni“. Eksplozivno, kategoričko i ultimativno

rešavanje problema svojstveno je muškarcima i na tom planu ih ne treba oponašati.

Predimo sada na temu žene. Ako je ona bila veoma ogorčena na muškarce koji su je povredili, u njoj će se formirati snažna blokada i to stanje može da se prenese na njenog partnera. Objasniću ovo sledećom pričom: kada sam počeo da se bavim isceliteljstvom, jedna žena mi je dovela svog muža koji je bolovao od ozbiljne forme prostatitisa. Lekari nisu mogli da mu pomognu. Uočio sam da mu je energija u predelu pupka blokirana. A kada je energija zakočena, na tom mestu se pojavljuje bolest. Primedio sam energetsku masažu, vršio pritisak na tačke, ali nisam mogao da mu pomognem. Pokušao sam zasebno da porazgovaram s njegovom ženom jer sam osećao da je to na neki način povezano s njom. Planski sam otpočeo razgovor o ljutnji na muškarce. Odjednom se ona rasplakala i ispričala mi je svoju priču. Naime, jednom prilikom je u liftu pokušao da je siluje neki muškarac. Izvadio je nož i zapretio joj da će je ubiti ako se ne skine. Ali ipak nije uspeo da je siluje jer su se začuli glasovi i on je pobegao. Žena je zaplakala dok je ovo pričala, a zatim je, prikupivši snagu, nastavila: „Nekoliko dana posle tog događaja otišla sam na polikliniku i iznenada prepoznala siledžiju u čoveku koji je prošao pored mene. Bacila sam se na njega, izgrebala mu lice noktima, vrištala da ga zadrže, ali mi niko nije pomogao i on je ponovo utekao“.

Tada nisam mogao da shvatim zašto njen stanje utiče na muža. Osetio sam da je sve povezano, ali nisam mogao da objasnim na koji način. Tek potom sam shvatio: što više prima k srcu seksualne probleme i mrzi muškarce zbog toga, kod žene će se formirati jači blok. Njena seksualna energija će se vrlo sporo transformisati u duhovnu, a drugi muškarci će je doživljavati prevashodno kao ženku. Oni prema njoj neće osećati uzvišena osećanja, već samo puku seksualnu privlačnost. Ako se bude ljutila i osuđivala, pogoršaće svoj položaj. Na taj način, roditelji koji se ljute jedni na druge zbog problema u seksualnoj sferi, koji se međusobno osuđuju, kao i oni koji mnogo vremena poklanjaju seksu a malo ljubavi i komunikaciji, rađaju decu koja su potencijalne žrtve ili prestupnici. Ko postaje nasilnik? Onaj koji seksualnu energiju ne može da transformiše u duhovnu ili duševnu. Za takvu osobu ljubav je neodvojiva od seksualnog čina. Ona jednostavno ne ume drugačije.

Stoga, ako žena odbaci njegovu golu seksualnost, on je spremam da počini zločin.

Često su se dešavali slučajevi kada se žena pomolila, pri čemu je uspevala da neutrališe svoju agresivnost i razgovara s nasilnikom. U njemu su se tad budila topla osećanja i on se prema njoj otvarao, pričao o svojim problemima, a neutoljiva i agresivna seksualna želja mu se postepeno smanjivala. Posle nekog vremena prestupnik i žrtva su se rastajali kao prijatelji. Dijagnostikujući pacijente, u više navrata sam se uverio u ispravnost izreke: „Žrtva privlači zločinca“. Neko se, na primer, odrekne ljubavi, a drugi mu hita u susret sa željom da ga opljačka i ubije. Neko je već počinio zločin, a drugi će ga uskoro počiniti. Prema tome, možda ne treba čekati da dođe do opasne situacije?

P. S. Ako čovek nije naviknut na promenu svoje energije, vrlo teško će prevazilaziti početne etape i zato treba imati razumevanja prema njemu. Brojni mlađi ljudi žele da postanu monasi, ali da bi to postali, prvo treba da prođu poslušništvo. Jedan od glavnih razloga što napuštaju manastir je nemogućnost prevazilaženja požude. Ako je u njima previše greha, seksualna energija se neće transformisati u božansku zbog čega apstinencija može da uzrokuje zdravstvene probleme. Naprsto rečeno, energija se ne transformiše i ne pronalazi izlaz. Ako poslušnik ne napusti manastir, mogao bi fizički ili duhovno da oboli - da postane homoseksualac, recimo.

O ovome je neprikladno da se govori, ali u savremenom svetu, koji gubi ljubav, takvi problemi su prisutni u svim društvenim slojevima. Neumerenost, podstaknuta televizijskom zabavom, u toj meri sakati duše mnogih ljudi, da se životinjska energija faktički ne pretvara u energiju ljubavi koja je izvor duhovne sreće.

Još nešto na temu vaspitanja: refleksi i navike se ne stiču odmah. Kao i svi biološki procesi, i oni se odvijaju u skladu sa aritmetičkom progresijom, odnosno dugo se akumuliraju, a zatim doživljavaju nagli skok. Na primer, čovek želi da ozdravi. Da bi to postigao, potrebno mu je 10 sati radi na sebi. U skladu sa aritmetičkom progresijom, nakon 10 sati rada rezultat će biti 100%, posle 9 sati - 50%, posle 8 sati - 25% posle 7 sati - 12%, posle 6 sati - 6%, posle 5 sati - 3% itd. Čovek iz navike smatra

da će na polovini puta ostvariti i polovinu rezultata. Međutim, to nije tako. Polovina rezultata će se pojaviti tek nakon devet sati rada na sebi, a na polovini puta će postići samo 3% realnih promena. Mnoge ljude hvata očaj i napušta ih snaga nakon što pređu polovinu puta a rezultati izostanu. Isto tako greše pokušavajući da nekoga vaspitaju misleći da će odmah ostvariti rezultat. Za to je potrebno izuzetno mnogo energije i podsvest odbija takvu vrstu preopterećenja te stoga čovek gubi želju da pomogne drugome u promeni karaktera i umesto očekivane pomoći, nastaju bol, uvreda i osuda. Međutim, potrebno je da se problem rastavi na delove. Zamislite situaciju gde treba da podignite teret od trista kilograma. Ako pokušate odjednom, nećete ga ni pomeriti s mesta, dok će vas deset puta po trideset kilograma, ili dvadeset puta po petnaest kilograma, ojačati i omogućiti vam da bez teškoća rešite postavljeni zadatak. Samo je potrebno da znate šta želite od svog muža.

Ruski psiholog Leontjev je obavljao neverovatne eksperimente. Ljudska koža ne oseća uticaj svetlosti. Naime, ispitanici su stavljali ruku na uređaj koji je aktivirao snop svetlosti usmeren ka dlanu. Da bi se neutralisalo toplotno zračenje, svetlost je prolazila kroz filter za vodu. Ako ispitanik ni bi pomerio ruku osvetljenu izvorom svetlosti, osetio bi blag strujni udar. Deset, petnaest pa i dvadeset pokušaja nisu davali nikakve rezultate, a zatim je koža ispitanika počela da oseća svetlost zbog čega su pomicali ruku. Pritom, to su činili svi - kako prosečne, tako i talentovane osobe. To jest, kod ljudi su se razvijali novi oblici senzitivnosti. U svojim istraživanjima Leontjev je došao do poražavajućih rezultata. Nije mi jasno kako su u sovjetsko vreme dozvolili izvođenje takvih eksperimenata. Otkriće se ticalo pojavljivanja novih organa. Ispostavilo se sledeće: ako je potrebno da se sprovede neko dejstvo, a ne postoji organ koji bi to učinio, tada će nekoliko organa zajednički stvoriti tu funkciju, odnosno njihova kooperativnost će raditi kao novi organ. Ako situacija potraje, novonastala funkcija će dostići stabilnost, a zatim će se u živom organizmu pojaviti začeci budućeg organa koji će se vremenom razvijati, a zatim obavljati tu funkciju. Odnosno, funkcija može biti primarna u odnosu na organ, a kada organ sazri, funkcija postaje sekundarna.

Od ovog otkrića se lako može preći na objašnjenje fenomena pod nazivom život. Isprva život egzistira kao funkcija u obliku energije svesti, a potom ta funkcija dovodi do samoorganizacije belančevinastih

materija, i, na kraju - nastaju živi organizmi koji posledično počinju da stvaraju energiju svesti i razvijaju je do viših nivoa.

Kako je ovo povezano s mogućnošću da vam se muž promeni? Vrlo prosto. Ako mu nedostaju neke pozitivne osobine, hvalite ga kao da postoje i one će se vrlo brzo formirati u njemu. Kada primetite i najmanje znake dobrote, recite mu: „Kako si samo dobar“. Hvalite ga za velikodušnost i pažljivost. I kada te pohvale prodru u njegovu podsvest, formiraće novu funkciju.

Mnogi ljudi pokušavaju da koriste razne recepte kako bi prevaspitali svoje bližnje. Ali ovde postoji mala nijansa. Na primer, ako je nedovoljno energije ljubavi u čovekovoj duši, on će biti bliži životinjskom stanju i stoga mu treba više pruta, a manje medenjaka. Neke vaspitne metode mogu da koriste samo osobe koje poseduju natprosečni nivo ljubavi i energije. Tada kazne praktično nisu potrebne. Vaspitanje se pretvara u pomoć kada dolazi do transformacije, tj. prelaska na viši nivo. Primitivno, životinjsko vaspitanje sadrži 80% bola, kažnjavanja i agresivnosti a samo 20% - dobrodušnosti i pomoći. Prosečan odnos je 50:50. Ako želite da otkrijete recept za pravu pedagogiju, pročitajte Stari zavet. Tamo je rečeno da Bog kažnjava potomstvo do četvrтog kolena, a nagrađuje do hiljaditog. Drugačije rečeno, odnos između ljubavi, pomoći, brige, pažnje i strogosti, ili kažnjavanja približno je 250:1. Verovatno nećete odmah postići uspeh, ali treba da shvatite koji vam je cilj.

Svaki čovek će se, osobi koja nema dovoljno ljubavi i energije, činiti kao santa leda koju je nemoguće pomeriti s mesta i promeniti. Uz više ljubavi i energije - led će se pretvoriti u vodu, na koju je već lakše delovati. Ako bude više energije - voda će se pretvoriti u paru koja se uopšte neće opirati vašem uticaju.

Sve zavisi od toga kakav je vaspitač. Jedan moj poznanik mi je izneo primer impresivnog vaspitnog metoda. Njegov otac je u detinjstvu živeo u koloniji, a učitelj mu je bio Anton Makarenko (poznati sovjetski pedagog i pisac - prim. prev.). Nekom prilikom, njegov otac, tada dečak, nije mogao da kontroliše bes pa je udario jednu devojčicu. Pozvali su ga kod pedagoga. Hodajući, zamišljao je najužasnije scene kažnjavanja. Potpuno obuzet strahom ušao je u kabinet. Učitelj je sedeо za radnim

stolom i nešto pisao. Kada je video dečaka, klimnuo je glavom i pokazao mu rukom da sedne. Prošlo je pet minuta, a potom i deset, ali se učitelj i dalje bavio svojim poslom dok je dečak grozničavo smišljao reči opravdanja i izvinjenja. Prošlo je pola sata. Prošlo je i sat vremena, ali Makarenko je i dalje bio zadubljen u svoje papire. Nakon dva sata pogledao je dečaka.

- Jesi li sve razumeo? - pitao ga je.

On je, progutavši knedlu, samo klimnuo glavom.

- Idi i više nemoj tako da se ponašaš - rekao mu je učitelj.

Uместо kazne, ukazana mu je pomoć i prilika da osvesti svoje pogrešne postupke. Fizičko kažnjavanje, okrutnost i agresivnost zapravo svedoče porazu vaspitača. Ako žena pokušava da promeni muža ultimatumima, zamerkama i oštrim potraživanjima, to može promeniti samo spoljašnji nivo ponašanja. Kako čovek može da se menja i razvija ako ga udaraju čekićem po glavi? Za promenu je potrebna pomoć, podrška, kao i puno strpljenja.

Na niskom nivou razvoja supružnici mogu da se svađaju i ispoljavaju agresivnost, i to je za njih prirodno. Kada je energija visoka, agresivnost supružnika postaje veoma opasna. Zamislite da se dve osobe posvađaju na ulici i potom svaka nastavi svojim putem, a zamislite i dva planinara vezana jednim konopcem koji se na strmoj padini raspravljuju, svađaju i tuku. Verovatno je taj prizor teško zamisliti jer nam je jasno koliko ova situacija može biti preteća. Visoka energija podiže čoveka na nivo gde ljutnja, mržnja i osuda postaju smrtno opasni za oba partnera. Mnogim ljudima je mogućnost pedagogije i vaspitavanja bližnjih ugrađen posredstvom nagona za samoodržanje. Ako je čovek navikao da zavidи, bude pohlepan i oseća ljutnju, energija mora biti minimalna; u suprotnom će ga vaspitač svojim emocijama uništiti.

Iz toga se izvodi sledeći zaključak: ako želite da pomognete suprugu u promeni karaktera, preispitajte sebe i svoje emocije. U kakvoj razmeri su vaša spremnost da dajete, brinete se i žrtvujete, i spremnost da dobijate i tražite? Uočite u kojoj meri možete da budete popustljivi, a u kakvoj razmeri su vaša spremnost da pohvalite, podržite i spremnost da kritikujete i okrivljujete.

Sve je u vašim rukama.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Moje pitanje je sledeće: nakon rođenja trećeg deteta više nisam osećala nikakvu strast prema mužu. Prilikom bračnih intimnosti ne „uključuju“ mi se ni duša, niti telo i svaki put moram da ulažem napor u tom smeru. Naveli ste sličnu situaciju u svojoj 11. knjizi, s tim što se muž na kraju pomirio s takvim stanjem stvari.

Kod mene je situacija drugačija. Suprug sve oseti i naizgled kroz šalu kaže da će morati da potraži drugu ženu. Ne želi sa mnom ozbiljno da razgovara na ovu temu kako ne bi pogoršao odnose. Shvatam da je muškarcu teško da se obuzdava u 30-oj godini i pravi ustupke u svemu. Međutim, u 12. knjizi ste napisali da ako nešto činimo bez naročite želje, tada nanosimo „štetu svojoj duši“ (str. 20.).

Kako da razrešim ovu situaciju?

Kako bi dete moglo normalno da se razvija, viša energija treba da bude usmerena prvenstveno na razvoj duše, odnosno na strateški mehanizam preživljavanja. Zatim je potrebno da se otvore duhovni nivoi. I, konačno, energija se realizuje na fizičkom nivou. Odnosno, čovekova energija sadrži dva prstena u obliku vrtloga. Božanska energija se spušta na zemaljski, zatim na životinjski, a potom na nivo biljaka; na kraju se odliva u najveće dubine, odakle se vraća svom praizvoru. Energija struji kroz telo u suprotnom pravcu. Kada se čovekova duša vezuje za ovaj svet, energetski tok se usporava usled čega mogu biti uništeni strateški kao i površinski, fizički nivoi.

Zamislite ovaku situaciju: devojka ima 16 godina i u tom dobu se u njenoj podsvesti formira emocionalna struktura budućeg deteta. Međutim, neko je pokušao da je siluje, ili ju je mladić, koji joj se dopadao, odbacio i otišao kod druge, ili pati od veoma bolnih menstruacija, ili ima brojne bubuljice na licu zbog kojih pada u depresiju. Dugotrajno i jako uninije prelazi u njenu podsvest i pretvara se u snažan program samouništenja. Ovaj program će mirovati sve dok duša kroz bol

i probleme ne bude vezana za okruženje. Uživanje i zadovoljstvo će je, naprotiv, jače vezivati, a program samouništenja će se razmahati sa ogromnom silinom.

Žena rađa prvo i drugo dete čije su se emocionalne osnove formirale od 12. do 14. godine, te su ona relativno srećna. Međutim, treće dete je veoma zavisno od telesnih uživanja. Stoga, da bi mu sačuvala život i zdravlje, majka mora da se liši želje za seksualnom bliskošću, koja ženu najjače vezuje za fizički svet. Pogrešan emocionalni temelj može da se formira dve-tri godine pre detetovog rođenja. Emocionalni put kojim su išli roditelji tri godine pre detetovog začeća može višestruko da ojača u njegovoj podsvesti. Majka je možda bila ljubomorna, ili ogorčena na muža zbog seksualnih problema, sklona neumerenostima u hrani i seksu, pa podsvesna koncentracija na pomenuto može postati smrtno opasna po dete.

Ukoliko majka, koja je savladala seksualnu želju, normalizuje svoj način života, pobedi loše navike, moli se i pokuša dublje da se promeni, tad, postupno, sve može da se normalizuje. Uzgred, nije samo majka uzrok detetovih problema, već i otac, koji može da mu prenese jaku negativnu tendenciju. Njemu može da preti i smrt zato što je podsvesno preneo pogrešnu orientaciju na dete. Stoga mu uniženost na seksualnom planu pomaže da razdvoji ljubav od seksualne želje. Na taj način se detetova duša harmonizuje, ali se, ujedno, spasava život mužu. Ukoliko on ne može da izdrži to iskušenje, a žena ne nalazi u sebi snage za promenu, tad je od dva zla bolje izabrati manje: recimo, predložiti mužu da pronađe ljubavnicu, ili mu povlađivati u svemu ili pokušati razбудiti seksualna čula pomoću lekova, a zatim svedočiti ozbiljnoj bolesti kod njega ili deteta.

Veoma je važno shvatiti da je svaka situacija jedan zadatak čiji je odgovor unapred poznat: ona mora da nas vaspitava, tj. mora nas naučiti da volimo. Najgora stvar je upadati u uninije i depresiju, ili sve svesti na potragu za krivcima. Ako se primarna energija usmerava na optužbe ili uninije, više neće postojati mogućnost promene.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Želela bih da čujem Vaše mišljenje o krizi srednjeg doba kod muškaraca (oko 40. godine). Zašto baš u ovom dobu muškarce privlače

mlade devojke? Poznati su mi brojni primeri iz života. Našu porodicu takođe nije mimošao ovaj problem. Muž i ja imamo 39 godina, dvoje dece i odnosi su nam uvek bili skladni. Ali, iznenada sam saznala da je on zaljubljen u koleginicu koja je dvadeset godina mlađa od njega. Šta da učini žena u takvoj situaciji? On tvrdi da voli obe.

Hvala Vam.

Pogledajmo u kom dobu se danas ljudi približno žene i udaju? Muškarci u rasponu od 22. do 28. godine. Zatim dobijaju decu i kriza srednjeg doba se preklapa s periodom kada ona imaju od 12 do 18 godina, tj. kad su aktivno u pubertetu i doživljavaju prvu ljubav. Ako majka nije naučila decu da vole i opraštaju, ako su ona izložena nepodnošljivoj stresnoj situaciji, tada je pročišćenje njihove duše i sposobnost rađanja moguće samo posredstvom vaspitavanja roditelja. Dakle, razlog nije u muškarcima koji se nalaze u srednjem dobu, već u problematičnoj deci, koja su s majkom na suptilnom planu povezana mnogo jače nego sa ocem. Posredstvom majke postoji mogućnost da im se spasi život i zdravlje. Duševni bol majke iz samog korena odvaja od zemaljske sreće. Ako se umesto depresije i povređenosti žena moli i neguje ljubav u duši, dolazi do neprimetnog spasenja dece i unuka. Budući da situacija usmerava ka ljubavi i Bogu, ma kako grubo i bolno bilo ponašanje voljene osobe, potrebno je prepoznati da se iza toga kriju pročišćujući potencijali duševnog bola i pomoći u otvaranju duše za prijem božanske energije.

Svedočio sam mnogim razvodima i preljubama koji su bili potpuno neobjašnjivi i nelogični. I svaki put sam ogorčenim i očajnim ženama objašnjavao da se uzrok onoga što se dogodilo krije u izuzetno lošem stanju njihove dece.

U životinjskom svetu je sve jednostavno: nesavršena životinja umire. Bolesna životinja praktično nema izglede da preživi. Čovek se razlikuje od životinje time što je religiozan. To omogućava da se mehanizam uništenja slabijeg transformiše u mehanizam njegove promene i razvoja. Zbog toga, pri lošem unutrašnjem stanju, čoveka prvo povređuju osobe koje su mu najbliže ili počinju da mu se dešavaju problemi i nesreće. To je prva faza. Druga faza su bolesti, a treća - smrt.

Ako nam briga o duši postane prirodna potreba, prinudni mehanizmi pročišćenja mogu postati izlišni. Problem je u tome što nas savremeno društvo i civilizacija uče da se brinemo samo o nasušnom hlebu pa se posledice ovakvog životnog pogleda ne ispoljavaju isključivo kroz krizu srednjeg doba.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Zovem se M. i pre braka sam imala nekoliko mladića. Dok smo bili u vezi, oni su bili veoma siromašni, ali čim smo se rastali, novac im je brzo pristizao i oni sada vrlo dobro žive.

Moj muž je pre našeg poznanstva normalno zarađivao, a uoči našeg susreta zarada mu se drastično smanjila. Tako je i danas. On ne radi puno, ne trudi se pa samim tim i zarađuje malo. Imamo dvoje dece, ali on neće da zarađuje više, već prisiljava mene da radim (trenutno sam vezana za kuću zbog mlađeg deteta). Ne uspevam da prikupim novac ni za šta jer mi ga muž stalno izvlači, pa čak i onaj deo koji mi je ostavio za hranu. U suštini, jedva sastavljamo kraj s krajem.

Kakvo je Vaše mišljenje?

Kada se radi o vašoj podsvesti, slika je jasna i jednostavna. Vaša deca nemaju dovoljno životne energije jer su podsvesno vrlo snažno vezana za srećnu sudbinu - novac, stabilnost, sposobnosti i dr. Iz tog razloga, radi njihovog spasenja, aktivira se zaštitni mehanizam prema vašoj vezanosti za novac i blagostanje. Svaki muškarac, koji vam bude davao novac ili bude dobro zarađivao, nesvesno će uništavati kako vašu budućnost tako i budućnost vaše dece. Kako se to formiralo u vama? U prošlom životu ste voleli muža zbog novca ili ste se s takvim motivom udali. Ako žena stalno osuđuje muža i ljuti se na njega zato što ima malu platu, to znači da su za nju novac i blagostanje važniji od ljubavi. Ako je žena izgubila volju za životom, ako proklinje svoju sudbinu zato što joj muž trpi neuspehe na poslovnom planu ili više nema dobru zaradu, to znači da joj je novac podsvesno važniji od ljubavi. Deca pojačavaju roditeljske afinitete i koncentracija na srećnu sudbinu može da dostigne

smrtonosno opasni nivo, a imaju izglede da prežive samo ako im roditelji dotaknu siromaštvo.

Pogledajte sopstvene emocije: kako su se ispoljavale kada ste osećali duševni bol ili duhovno uniženje? Pogledajte karakter i sudbinu svojih roditelja, jer u rodoslovu se ponavlja jedna te ista tendencija. I tada će vam slika postati mnogo jasnija. Kada budete shvatili zakonomernost situacije u kojoj ste se našli, i ako je prihvatile odbacivši ljutnje i zamerke prema drugima i sebi, tada će vam se pojaviti mogućnost za promenu. A zatim, ako uspete da harmonizujete sebe, harmonizovaćete i decu. Sve što ne budete završili dobrovoljno, moraćete prinudno, posredstvom muža, dece i subbine.

Mi smo odgovorni za one koje kvarimo i koje upućujemo na pogrešan put. Sam proces upliva naših postupaka i osećanja u podsvest, na nivo gde nam oni određuju sudbinu, često traje nekoliko decenija ili nekoliko života. Zbog toga nam je teško da dovedemo u vezu mладалаčki gubitak volje za životom sa kancerogenom bolešću u pedesetoj godini života. Takođe nam je teško da dovedemo u vezu naše stalno osuđivanje drugih ljudi zbog bogatstva - i naše potpuno siromaštvo u sledećem životu. Isto tako nam je teško da dovedemo u vezu najveći boljševički slogan „Oduzmi opljačkano!“ - i smrt desetine miliona ljudi 20-40 godina kasnije. Svi događaji su povezani u vremenu i prostoru. Ne vidimo uvek niti razumemo tu povezanost, ali je ona prisutna iako je nevidljiva. Zato ne treba nikoga da krivite ako vam se ne dopada sudbina. Ako vam se ne dopada - menjajte je. Jer vaša sudbina je unutrašnje stanje vaše duše. Kada se osmehujete sudbini - i ona se osmehuje vama. Kada volite ljudе koji vas okružuju, kada, uprkos svemu, volite sebe i svoju sudbinu, i ona će početi da voli vas.

Kada se dete ponaša problematično, shvatićete da je beskorisno da ga grdite. Potrebno je da ga volite, da mu pomažete vaspitavate ga. Posmatrajte svog muža kao da je dete. Odbacite ultimatume, osude i ljutnje. Slaba i zavisna osoba je ona koja je u osnovi gubitnik. Naučite da lako modelujete navedeno stanje, a potom ga demonstrirajte mužu koji će, zahvaljujući tome, postati jači i energičniji. Za postojanje zdrave porodice potrebno je da supružnici budu u neprestanoj opoziciji, u nevidljivom sukobu. Kada se suprotnosti uravnotežuju, u podsvesti se javlja ljubav. Kada, pak, jedna suprotnost potpuno istiskuje drugu, ljubav se povlači, energija nestaje a odnosi se raspadaju.

Do čega je dovela emancipacija? Žene su odlučile da budu izjednačene s muškarcima. Ne samo što su počele da obavljaju poslove koje su ranije radili samo muškarci, već su od muškaraca usvojile i manire konflikta. Grubost, netrpeljivost, agresivna odbrana svoje teritorije, materijalne ili duhovne - sve su to šeme muškog načina sukobljavanja. U ženinoj podsvesti je briga o porodici, kao njen najvažniji posao, istisnuta potrebom da se zaradi novac, zaštiti blagostanje, agresivno brani svoja teritorija. Logično, pritom sakate sadašnju i buduću decu. Nakon toga se porodice raspadaju i muškarci na sebe preuzimaju ulogu žene da bi bar nekako uravnotežili suprotnosti. Zašto se to dogodilo? Zato što je država, nakon slabljenja religije, na prvo mesto postavila služenje ljudskim nagonima. Za realizaciju nagona samoodržanja bili su zaduženi vojska i policija, dok se nagon za produžetkom vrste učvrstio kroz socijalne povlastice i zaštitu žene i deteta. Muškarac je počeo da gubi svoja prava, dok su ih žene dobijale sve više. U evropskim zemljama su počeli da se pojavljuju fiktivni razvodi - na materijalnom planu je postalo daleko unosnije biti razveden nego ostati u braku. Policija na prvom mestu štiti ženu i decu. A što je više zaštićeno telo, time se brže degeneriše duh. Evolucija je to lepo pokazala na primeru dinosaurusa. Gubitak pravih prioriteta u našoj podsvesti na kraju neminovno dovodi do kulta tela i nagona za produžetkom vrste. Posledice možete videti i sami.

Sergeju Nikolajeviću, hvala Vam za istraživanja i pomoć koju nam pružate! Čitanje Vaših knjiga nam otvara oči, čime dolazi do prozrenja. Veoma je teško raditi na vlastitoj promeni, ali je zato jasan put kojim treba ići.

Imam 26 godina i prvi put sam izgubila dete u početnoj trudnoći, septembra 2006. godine. Drugi put se to desilo kada ništa nije nagoveštavalo nesreću - u 34-oj nedelji trudnoće, takođe u septembru (!) 2008. godine. Lekari nisu otkrili uočljive razloge koji su doveli do toga. Druga trudnoća je bila tegobna, ali su me lekari uveravali da će sve biti dobro. Trebalо je da nam se rodi dečak. Tokom trudnoće sam se molila i nastojala da moje ponašanje bude ispravno. Ali avaj...

Bio je to strašan udarac za mene i mog muža. Posle porođaja sam dobila upalu, a spasenje sam pronašla u Vašim knjigama, gde otkrivam odgovore na pitanja, trudim se da radim na sebi, odagnavam strahove i prihvatom situaciju. Moj muž ne želi time da se bavi iako je veoma zabrinut. Kod njega je prevladalo razočaranje u Božju promisao. Imam snagu i veliku želju da se borim. Šta to predstavlja? Vezanost za produžetak života?

Neostvarena majčinska ljubav u meni vri i imam potrebu da se posvetim nezi bolesne dece koje su se roditelji odrekli. Prema njima gajim najnežnija osećanja. U početku smo čak hteli i da usvojimo dete, ali je moj muž postepeno izgubio želju za tim.

Molim Vas, pomozite nam i ukažite nam na pravi put u ovoj situaciji. Zašto moja deca umiru čak i pre nego što dođu na svet? Moji napori rada na sebi nemaju ploda. Ili nam je Gospod odredio drugačiji put?

Još jednom - veliko Vam hvala!

Prema dijagnostici, u prošlim životima ste bili prekomerno vezani za muža, pri čemu ste ispoljavali agresivnu ljubomoru. Sve je to počelo da vam uništava ljubav u duši. Da bi vam se duša pročistila verovatno ste se suočavali sa okolnostima kada vam je muž bio neveran ili vas je napuštao. Reagovali ste sa ogromnom mržnjom, a mržnja prema mužu uvek predstavlja podsvesnu želju ne samo za njegovom smrću, već i za smrću njegove dece. Ali, to su i vaša deca. Svaka funkcija koja je aktivna neko vreme teži da se osamostali i postane autonomna.

Krajem marta - početkom aprila pojačava se naš kontakt s budućnošću, a isti proces se dešava i početkom avgusta. Ovo se odnosi na žitelje severne hemisfere. U tom periodu je odricanje od ljubavi daleko opasnije nego tokom drugih meseci. Verovatno su vam početkom avgusta, kako u ovom tako i prethodnom životu s Višeg plana stizala iskušenja koja niste savladali. Mržnja i ljutnja su vam prodrle u podsvest i za mesec dana vam ubile dete. Program uništenja sopstvene dece automatski se uključio u septembru. Iskustva iz prošlih života najčešće se podudaraju sa iskustvima roditelja. Verovatno su u vašoj lozi postojale veoma ljubomorne žene koje su se zbog ogorčenosti na muževe odlučivale na abortus ili nisu želele da imaju decu. Po svoj prilici, trebalo bi da se molite da se sa vaše loze otkloni agresivnost prema ljubavi i

Bogu, da pri svakom unižavanju, bolu i gubitku vi i vaši potomci sačuvate ljubav, da vas bilo koji gubitak, čak i smrt najmilijih, ne baca u uninije i žalost, već da vas usmerava ka ljubavi prema Bogu. I kada ta težnja dospe u dubinu vaše duše i dovede do pročišćenja duše vaše dece, tada će njihovo rođenje biti moguće.

Hristos je govorio da je vera na početku slaba, neprimetna i da uopšte ne može da utiče na sudbinu niti da je menja. Međutim, vremenom, vera stvara čuda i može da pomeri planine. Nekada su žene rađale 8-10 dece i obično su dva do tri nejaka deteta umirala. One su se i pored toga molile, čuvale ljubav i govorile da je Bog uzeo sebi njihovu decu. Smrt jednog deteta postajalo je zalog za rođenje drugog. Svako ogromno žaljenje i neprihvatanje onog što se desilo je neprihvatanje Božje volje, odnosno postepeni gubitak ljubavi koja je neophodna za rođenje deteta. Prema tome, ne bi trebalo da tonete u uninije. Postoje stvari koje ne možemo da izgubimo, a to su: vera, nada i ljubav.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Sveti Serafim Sarovski je u knjizi „Saveti budućim monasima“ rekao da sve što čovek čini, čini to zarad Hrista, zarad dostizanja Duha Svetoga.

Pitanje: da li je potrebno izgovarati (u toku bilo kakvih aktivnosti) da to radimo da bismo dostigli Sveti Duh i radi Hrista?

Dokle god izgovarate fraze koje ne razumete, od toga nećete imati nikakve koristi. Potrebno je da na emocionalnom nivou razumete šta je pod tim mislio Serafim Sarovski.

Krenimo od materijalnog plana. Kada radite, cilj vam je da zarađite novac koji vam je neophodan da biste obezbedili hranu i sklonište. Ako imate puno novca, hranu i kuću, tada se vaš rad svodi na učvršćenje blagostanja, kako biste obezbedili ne samo sebe, već i svoju decu i unuke. Radite jer vas to razvija, čini pametnijim i jačim. Ako ste dostigli i taj nivo, tada će vas novac, blagostanje i moć daleko manje interesovati. Potrebno je da težite sreći kao unutrašnjem stanju, odnosno, da ne radite samo za telo i duh, već i za duševnu sreću. Na kraju ćete shvatiti

da vas ni novac niti parče hleba, kao ni moć i blagostanje, niti činjenica što ste okruženi ljudima koje volite neće učiniti srećnim ako u duši nemate ljubavi. I tada, bez obzira na kakvom se nivou mogućnosti nalazite, shvatate da su sve vaše aktivnosti usmerene na uvećanje ljubavi prema Bogu.

Hristos je rekao da je on ljubav. A Sveti Duh je osećaj božanske energije koja prolazi kroz čovekovu dušu, osećaj jedinstva s Bogom.

Govorio sam o tome da posvećenost poslu ne treba da bude 100, 110 i 120%. Možemo postati radoholičari i klanjati se poslu na račun ljubavi u duši. Zašto postoji pojam svete subote, kada čoveku nije dozvoljeno da radi za podmirenje tela i duha? Da bi se okrenuo Bogu, distancirao od svega i harmonizovao svoju dušu. Dakle, kada prestanete da se izlažete neprestanim preopterećenjima na poslu, kada posao odgurnete u drugi ili treći plan i kada sve što budete radili budete činili s lakoćom u duši, kada unutrašnja svetlost i poletnost za vas budu daleko važniji od ma kakvih spoljašnjih dostignuća, tada ćete moći da uradite sve ono što ste dotad činili samo na rečima.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Molim Vas, objasnite nam na koji način se možemo osloboditi od nesigurnosti, nedovoljnog samopouzdanja, kompleksa i samoponižavanja!

Parališe me kada se muškarac ponaša kao grubijan. Nema vajde pričati s njim kada on za to ne mari ni pet para. Da li je razlog u tome što ne umem da volim sebe?

Jako bih volela da pomognem sebi i svom partneru.

Zašto je nakon posete vidovitoj ženi u našim odnosima nestalo topline, a nastupio je krah?

Hvala Vam unapred.

Jedna ruska poslovica glasi: „U strahu su velike oči“. Kada nastupi određeni problem, on nam izgleda ogroman i nepremostiv, a zatim, kada

se saberemo i osmotrimo stvari, mirno možemo da upravljamo situacijom. Da bismo u tome uspeli potrebno je da valjano procenimo ono što se dešava. Da bismo izvršili procenu, potrebno je da oslobođimo energiju koja će povezati događaje, otkriti šta im je zajednički osnov, a šta ih čini različitim. Ovo oslobađanje energije može biti opasno za našu svest ukoliko predugo potraje. Naime, opasnost koju nismo na vreme procenili uzrokuje ogroman strah i obamrllost, jer je lakše stradati u fizičkoj ljušturi, nego u duhovno-energetskoj. Kad se potuku, dečaci keze zube, ispoljavaju bes i pokušavaju da oslobole što više agresivne energije. S druge strane, iskusni bokseri potpuno hladnokrvno zadaju snažne udarce uz minimalni utrošak mentalne energije. Razdražljivost, strah i panika su opasni za dušu jer tada dolazi do nekontrolisanog oslobađanja energije. Dakle, ako nam je duša previše vezana za materijalne i duhovne vrednosti, zapravo što je zavisnija od njih, teže je izvršiti procenu opasnosti i držati je pod kontrolom. Pokušajte da rešite jednostavan zadatak iz matematike dok vam u ringu nanose udarce po licu. Najverovatnije nećete uspeti.

Ružne psovke, grubost i agresivno ponašanje su pokušaj da se kontroliše druga osoba kroz izazivanje opasne situacije. Blokada se dešava kod osobe koja je prekomerno zavisna a, samim tim, i agresivna. Kao posledica vezanosti, kod dece i mlađih osoba dolazi do trenutnog rasplamsavanja agresije, pri čemu se aktivira mehanizam samoočuvanja duše. Naime, agresivnost se okreće protiv same sebe i parališe čoveka. Svaka nekontrolisana agresivnost stvara podsvesnu mržnju koja se odmah okreće protiv samog subjekta, pretvarajući se u strah i pasivnost. Dobroćudne osobe uvek dobro kontrolišu situaciju. Razdražljivost, bes, mržnja, osude, strah i užasnutost pokazatelji su velike unutrašnje zavisnosti pa, samim tim, i slabe mentalne energije. Čovek koji poseduje savršenu kontrolu nad situacijom ostaje miran, opušten i dobroćudan. Bilo koji njegov nagli pokret ne izaziva vrtloge agresije u duši.

U istočnjačkim borilačkim veštinama to stanje se naziva „mirna voda“. Ono nastaje kada je borac ostvario duboku unutrašnju slobodu od svih vezanosti. A zatim, negovanjem tog osećanja, on primenjuje tehniku snažnih udaraca. Što je borac mirniji na unutrašnjem planu, time veći broj pokreta može da izvede u sekundi. Stoga se procena svakog agresivnog dejstva odvija praktično momentalno. To se objašnjava na sledeći način: agresivnost je svojstvena spoljašnjim slojevima svesti koji

su povezani s telom. Ti procesi sporo protiču. Na podsvesnom nivou svi procesi protiču hiljade puta brže, a na još dubljim nivoima na milione puta. Zbog toga, kada se zaustavi um, čovek počinje da razmišlja, oseća i analizira kroz podsvest, a sposobnosti mu se desetostruko, pa i stostruko povećavaju.

Da bi se prevazišla zavisnost od spoljašnjih nivoa vezanosti i svesti od pamтивекa su se koristile različite tehnike. Pitagorini učenici su, na primer, prolazili kroz četrdesetodnevni post, pri čemu su nekoliko dana morali da se podvrgnu čutanju. Kada se telo i um ograničavaju na spoljašnjem nivou, energija se usmerava u dublje nivoe, i tad dolazi do buđenja natprirodnih sposobnosti. Tehnike poput jednolične muzike, koncentracije na tačku, udaraca u bubenj i upotrebe halucinogenih supstanci koristile su se u budizmu za trening boraca vrhunskog nivoa. Postoji još jedna interesantna tehnika, a to je identifikacija s drugom osobom, recimo, borcem naprednog nivoa. Ona je omogućavala da se blokiraju osećaji sopstvene individualnosti i slojevi svesti koji su povezani s njom, što je za rezultat imalo otkrivanje potpuno novih sposobnosti. Ali najviši nivo prevazilaženja zavisnosti od uma određuje se sistemom čovekovih ciljeva. Kroz težnju prema Tvorcu mi smanjujemo zavisnost od svih oblika vezanosti.

Nekada su učitelji praktikovali da kažu borcu pre borbe: „Ti si već mrtav. Ti ne postojiš. Tvom telu je preostalo samo jedno - da izvrši svoju dužnost“. Time je dolazilo do presecanja podsvesnih vezanosti, uključujući i one, za život. Na taj način su svi ciljevi i težnje na koje je čovek navikao bivali uništeni, što je umnogome smanjivalo njegovu zavisnost i pretvaralo ga u visokokvalitetnog borca. Borilačke veštine ne treba poreediti s tučom. One pre svega predstavljaju kontrolu ne samo situacije već i protivnika. Na pobedu ostvarenu zadavanjem udaraca oduvek se gledalo kao na niži nivo majstorstva. Zbog toga je u školama nindži, na primer, jedan od glavnih ispita bio: ući u kavez s gladnim tigrom, zaustaviti ga pogledom i potčiniti.

Dakle, da ne bismo bili iskompleksirani i paralisani zbog tuđe grubosti, moramo naučiti da budemo dobrodušni na unutrašnjem planu. I kad ta dobrodušnost postane naša trajna odlika, tada postepeno možemo raditi na razvoju oštine na spoljašnjem planu, koja neće uništiti drugu osobu, nego će je prevaspitati. Spoljašnja grubost se opršta samo dobrodušnim ljudima. Kažnjavanje je dopušteno onima

koji su u stanju da ispolje brigu. U ovom procesu nam neće biti od pomoći samo molitva, već i ispravan način života, jednodnevni post, osamljivanje. Uzdržavanje od seksa kao i tehnike disanja mogu nam pomoći u balansiranju i otklanjanju najdubljih vezanosti za svet. Naravno, ako naučimo da se ne ljutimo, da ne osuđujemo i ne žalimo zbog prošlosti, već da oprštamo, to će nam uvećati dobrodušnost i omogućiti nam upravljanje situacijom.

Osobe koje su vidovite i koje predskazuju budućnost, deluju na duhovnom nivou, a fokusiranje na ovaj nivo pojačava gordost. Starci i svete osobe su pomagali na dubljem nivou, na onom, koji nazivamo dušom. A duša živi ljubavlju. Astrologija, vračanje i vidovitost predstavljaju pokušaj da se poboljša, tj. promeni sudska kroz uvid u suptilne planove. Odnosno, sposobnosti i svest su na prvom mestu, a duša i ljubav na drugom. Samim tim to može da naškodi duši.

Istraživanje koje su obavili stručnjaci pokazalo je da kod osoba koje se bave okultizmom vremenom otpočinju problemi s dušom. Okultizam je pohlepan odnos prema višim nivoima i višim silama. To je praksa u kojoj su sposobnosti, kontrola i vlast na prvom mestu, a molitva i Hristovo ime se koriste kao tehnike za ostvarivanje željenog cilja. Po pravilu, kod takvih osoba otpočinje degeneracija potomstva. Za njih su tipične razne karakterne patologije, a osim toga raspada im se porodica, dolazi do različitih oblika nastranosti, mentalnih bolesti, i dr.

Molitve, žrtve i rituali u paganstvu samo su sredstvo za ispunjenje želja - ma kakvih bilo, čak i najsebičnijih: zadobiti zdravlje i novac, naneti štetu drugome, spasiti se u neprijatnoj situaciji, ostvariti planove i ciljeve. Za paganina je to normalno, dok za jednobošca molitve i žrtve prate glavni cilj - pomoći duši, brinuti se o njoj i spasiti je. S tim ciljem pojam „ljubav prema Bogu“ mora biti na prvom mestu. Ako se, pak, čovek srozava na paganski nivo, u njegovoju duši otpočinje proces samouništenja. U Bibliji se to naziva đavolizam. I svetac i gatara vide iste suptilne planove, međutim njihovi ciljevi su različiti, a samim tim im je i drugačiji odnos prema višim nivoima realnosti. Što je veća sposobnost viđenja suptilnih planova, a samim tim i veća mogućnost da se oni kontrolišu, time je opasnije biti sebičan. Na taj način možemo naneti štetu ne samo sebi, već i drugima.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Imam 44 godine i dve godine bolujem od zlatne stafilokoke koja se ne može izlečiti. Molim Vas, pomozite mi da je se oslobođim!

Takođe imam i problematičnu čerku koja ima 22 godine i nije u stanju da ostvari sebe, već se neprestano nalazi u potrazi za smislom života. Da li nešto sa mnom nije u redu?

Svoju poruku Vam prenosim posredstvom čerke.

Hvala Vam.

Ako vaša čerka nije pronašla smisao života, onda ga, verovatno, ni vi niste pronašli. Ako čovek ne može da realizuje sebe, to znači da su mu želje u raskoraku sa realnošću. Sve su to sindromi osobe kojoj ljubav i razvoj duše nisu najvažniji ciljevi, već su oni površniji nivo - srećna sloboda, sposobnosti, status, budućnost. Ako ljubav prema Bogu učinimo svojim ciljem, tada ne dolazimo ni u kakvu zavisnost, jer to čak ni teoretski nije moguće. Međutim, ako je naš cilj svetla budućnost, odnosno blagostanje, status, sposobnosti i vlast, mi počinjemo da zavisimo od toga. Što im snažnije težimo, postajemo zavisniji i agresivniji. Ukoliko se ostvari ono što smo želeli, zavisnost može da se pojača na hiljade puta. Samim tim nam se pojačava agresivnost i mi, u najboljem slučaju, počinjemo da oboljevamo. Što znači da na Višem planu nemamo dozvolu da ostvarimo snove. Ako se muškarac klanja ženskoj lepoti i seksualnosti, a žena ostvari svoje snove - to po njega može biti pogubno - mogu mu otkazati bubrezi ili će mu oboleti srce. On će moći da ima uspešan brak i zdravu decu samo sa ženom koja se ne podudara s njegovim idealima. Ukoliko se čovek klanja novcu, slučajni novčani dobitak ili veliki prihod takođe mogu da ga usmrte.

Ako čerka još uvek traga za sobom i pritom se nalazi na pogrešnom putu, a majka nije bila u stanju da joj dobrovoljno pomogne, sasvim je prirodno očekivati da će doći do prinudne pomoći. Uzgred, zlatna stafilokoka se često javlja, i ne može da se izleči, kod osoba koje se klanjaju budućnosti i srećnoj slobodi.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Za mnoge ljude nije nikakva tajna da je Biblija tokom protekle ere pretrpela uredničke izmene iz prilično različitih motiva. Naročito se to odnosi na informacije o drugačijoj biografiji Isusa Hrista i onih koji su ga okruživali, uključujući roditelje, braću, prijatelje. S pozicije ljudskih merila, potpuno je jasno zašto se to činilo. Kakvo je Vaše mišljenje o tim promenama sa stanovišta šire slike ljudskog roda, kao univerzalne rase? Da li su „urednici“ mogli da u većoj meri iskrive ideju Hristove Ljubavi?

Mislim da je najbitnije u Bibliji ostalo netaknuto. Ali sigurno je došlo do određene cenzure i iskrivljavanja.

Drevni ljudi su govorili: „Čovek je merilo svih stvari“. Svaki novi događaj sagledavamo kroz prizmu našeg iskustva i mogućnosti naše percepcije. Novi nivo razumevanja zahteva nove modele, a samim tim i utrošak energije. Nekada nisam mogao da razumem zašto se predstavnici religije i nauke tako žestoko opiru novim idejama i koncepcijama. A zatim sam shvatio da je to povezano sa energijom duše - početkom rada zaštitnog mehanizma. Ako nema dovoljno energije da bi se stvari razumele, čovek želi da uništi opasnost, da je otkloni. Nova informacija uvek predstavlja opasnost. Ukoliko nedostaje energije za stvaranje novog modela, preti smrti. Paganski pogled na svet liči na slepu osobu koja predmet percipira putem dodira. Poznato je da ukoliko nekoliko slepih osoba opipava slona, tada ga svako opisuje na svoj način. Monoteista može da sažme suprotnosti kroz njihovo dijalektičko jedinstvo - kao osoba koja dobro vidi. Zato za njega slon istovremeno liči i na zmiju (rep), i na stub (noga) i grudvu (stomak i trup). I sve to spaja u jednu sliku.

Informacije i slike koje je dao Hristos ne uklapaju se u umove njegovih savremenika. Zbog toga su svi dokumenti o njemu bili veoma protivrečni. Budući da je ova informacija selektovana u periodu kada je hrišćanstvo već postalo državna religija, sasvim je moguće da je postojala cenzura koja je nastala iz političkih i ekonomskih interesa. Za popularizaciju i jačanje reputacije hrišćanstva, u prilog su im išli uobičajeni, paganski stereotipi opažanja. Ali mislim da upravo sada nastupa vreme kada će Hristovi sledbenici morati da odvoje žito od kukolja.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Hvala Vam puno za trud!

Ako je moguće, recite mi molim Vas šta se to dešava? Naime, moj muž ne zatvara ulazna vrata, ne isključuje gas, ne zatvara vodu na česmi i u tome ne vidi ništa neobično. Već sam navikla da trčim za njim i sve dovršavam. Ne mogu da odem na počinak dok sve ne zatvorim.

Da li je u pitanju pogrešan pogled na svet? Da li je to dominantnije kod mene ili muža? Možda imam preteranu potrebu za kontrolom?

Problemi su tu, ali sam Vam zahvalna jer je sve postalo lakše.

S poštovanjem.

Ljubav je uvek davanje energije, odnosno žrtvija. Bez žrtvovanja ne može biti ni vere u Boga, ni ljubavi, niti porodice. Porodična sreća se definiše odnosom između želje da dobijamo i želje da pružamo. Pritom, spremnost i želja da pružamo ne samo svesno, već i podsvesno, treba u proseku da budu trostruko veće od konzumiranja. Ta energija ljubavi, žrtvovanja i davanja ne ispoljava se samo u velikim stvarima, već i u svakoj sitnici. Pohvaliti muža, radovati se njegovim uspesima, brinuti o njemu i stvarati atmosferu topline i pažnje - sve su to oblici realizacije vaše energije. To nije povod za stid, već za radost.

Ako se energija ne bude pružala u različitim oblicima, ona će se pretvoriti u žabokrečinu, pokvariti se i opasti. Ako prilikom važnih događaja kontrolišemo situaciju pomoći svesti, tada upravo sitnice naviru iz podsvesti, tj. iz dubine duše. Vaš muž verovatno smatra da ne posedujete dovoljno topline u duši, a njemu je potrebna vaša briga. Zato nesvesno, kao dete, pokušava da vam pomogne, nadajući se da reakcija neće biti razdražljivost i zamerke, već toplina i pažnja.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Moj muž je nezadovoljan sa mnom, okolnostima, decom i dr. Gundja od jutra do mraka, ali je u pravu po pitanju nekih stvari. Da li je on zaista moje ogledalo, odnosno njegovo unutrašnje nezadovoljstvo je moje unutrašnje stanje? To me užasava. Ili postoje neke druge opcije?

Naša podsvest je veliki točak koji poseduje ogromnu inerciju. Preciznije rečeno, mnogo točkova različitog prečnika. Ako svesno i dugo istrajavamo na nekoj emociji, tada ona, prodirući u podsvest, može da se okreće decenijama uprkos tome što smo svesno na nju već zaboravili. I više od toga, podsvesne emocije se prenose naslednjim putem. Ako je vaša majka pre začeća i u toku trudnoće osuđivala i kritikovala muža, a na unutrašnjem planu se prema njemu odnosila arogantno, tada će taj osećaj zamerki i superiornosti čučati u vašoj podsvesti decenijama i ispravljati se kroz bolest, uniženja od muža (klin se klinom izbjiga) ili kroz vaš rad na sebi.

Shvatite jednostavnu stvar: sve što vam se ne dopada kod muža nalazi se u vama iako može da bude apsolutno neprimetno. Možda ste tokom burnih mladalačkih dana osuđivali roditelje ili mladiće u svom okruženju. Ako se ova sklonost ka superiornosti i preziru bude preneta budućoj deci, tada će s Višeg plana tu opasnu tendenciju isterivati iz vas godinama i decenijama. Prema tome, bolje je da ne gubite vreme na traganje za pravdom, već ga iskoristite za harmonizaciju duše. Ako aroganciju i prekore svoga muža budete dočekali dobrodošno, brižno i ako budete osećali jedinstvo s njim, biće mu daleko teže da se ponaša isto kao ranije. Ako mu se osmehnete, on će vam takođe nehotično uzvratiti osmehom. To je princip jedinstva čitave Vasione. Naše površne, kao i one dublje emocije uvek pobuđuju odjek u duši drugog čoveka zato što smo na dubljem nivou svi jedno.

Poželjno je shvatiti još jednu prostu istinu: ako se realno i dublje promenite, muž prema vama jednostavno neće moći da se ponaša nadmeno i prezrivo. Ako to bude činio, može da se razboli, mogu mu krenuti problemi - jednom rečju - sudbina će i njega naterati da se menja ma koliko se bude opirao. Najvažnije je da ne osećate moralnu nadmoć prema mužu i ne zaboravite da su supružnici zaista jedno drugom ogledalo.

U svojoj 19 godini tri i po godine sam već bila u vezi s jednim momkom. Uopšte nismo odgovarali jedno drugom i ljubav je prošla, bar što se mene tiče, ali smo se i dalje viđali. Htela sam da ga ostavim, ali to

nekako nije išlo. Želela sam da to bude zbog nekoga, a ne tek tako. Na kraju je došlo do teških reči. Jako loše sam se ophodila prema njemu. Bila sam vrlo gruba, zajedljiva, ponižavala sam ga, ukratko - nisam ga volela. On me je verovatno voleo jer uopšte nije želeo da me ostavi. Za njega sam bila najvažnija osoba u svakom pogledu. A onda sam jednog dana saznala da sam obolela od sifilisa. Tako strašna bolest!!! Moji roditelji su bili šokirani. Bila sam vrlo primerena devojka, imala sam samo jednog partnera, pomenutog momka, u školi sam imala odličan uspeh, i eto - odjednom takva bolest! Izgledalo je - ni zbog čega. Odakle i zašto?! Osim toga, zbog neiskustva nisam obraćala pažnju na simptome koji su mi se pojavili te sam pustila da bolest dostigne drugi stadijum i da traje pet meseci, kada već preti ozbiljna opasnost od oštećenja unutrašnjih organa i pojavljivanja vidljivih simptoma na koži. Tek tada sam otisla kod lekara. Nadigli su graju. Kod mog dečka je takođe dijagnostikovan sifilis u drugom stadijumu, ali se sve graničilo s naučnom fantastikom - kod njega nije bilo NIKAKVIH simptoma, ČAK ni na genitalijama, zbog čega su lekari bili zbumjeni. Proveravali su mu analize, pri čemu se ispostavilo se da je takođe bolovao od sifilisa pet meseci. Ali ironično je da sudbina, odnosno Božja volja, uredi tako da kod njega bolest protekne bez ikakvih manifestacija kako ih ja ne bih primetila i kako bih svoju bolest dovela do kritične granice, zato što sam po svoj prilici zaslужila takav razvoj događaja. Lekari su počeli da sačinjavaju istoriju bolesti pa se ispostavilo da me je moj dečko nekoliko meseci pre toga prevario s nekom prostitutkom. Međutim, ponovo se sve graničilo s naučnom fantastikom - kod te žene nije otkriveno da je bolesna od sifilisa. Prilikom sledećih analiza sam shvatila da nije obolela jer najverovatnije to nije ni zaslужila. Ukratko, ispostavilo se da izvor zaraze nije prostitutka, već moj mladić. Od detinjstva je vukao nezaležen sifilis koji mu je bio urođen. Lečen je tokom čitavog detinjstva, ali praistorijskim metodama. Lekari su mislili da je bolest izlečena, ali mu se ponovo pojavila kad je imao 19 godina. Potom je zarazio mene. Odmah smo se rastali. Bila sam ljuta i strašno zabrinuta jer su mi lekari saopštili da je, i pored primene najjačih metoda lečenja, bolest veoma ozbiljna i da nije izvesno kada ću potpuno ozdraviti. Nesumnjivo je da će mi se dalja progresija bolesti zaustaviti, međutim krv mi se neće brzo pročistiti niti ću moći da imam intimne odnose bez zaštite. Takođe nije poželjno da imam decu jer im mogu preneti bolest putem zaražene krvi. Rekli su mi, takođe, da kod nekih osoba ta bakterija ne može da izađe iz krvi 11

godina, ali da sa sigurnošću mogu da računam na nekoliko godina. Počele su terapije injekcijama, ponižavajuća putovanja u Dispanzer za venerične i kožne bolesti, gde sam bila evidentirana.

Nekim čudom, vrlo brzo, otprilike posle nekoliko dana, prestala sam da osećam bilo kakav bes prema momku koji me je inficirao. U to vreme sam već bila upoznata s knjigama Lazareva, koje su me potpuno zaokupile. Shvatila sam da mi je ova bolest stigla kao kazna zato što sam unižavala voljenu osobu. I umesto da odem od onoga kog ne volim, da ne mučim ni njega ni sebe - odabrala sam da ostanem s njim čekajući bolja vremena, tražeći drugu pasiju, pri čemu sam ga zlostavljal i beskrajno ponižavala sve vreme. Očigledno je to bilo jako loše!!! Zbog toga sam i kažnjena! Uz to, tad sam gajila strašnu averziju prema devojkama lakog morala i iz nekog razloga sam često glasno izražavala svoju antipatiju prema njima. I, eto, kao odmazda stigla me je „njihova“ bolest, a da se pritom ni sama prostitutka koja je imala seksualni odnos s mojim dečkom nije zarazila, što je čudno samo po sebi. Ali... sada je jasno da se sve dešava po Božjoj volji. Ukratko, s tim mladićem više nisam bila u kontaktu, ali mi je iz nekog razloga u duši nastupio mir i razumevanje da on ni za šta nije kriv, već da sam za sve kriva ja.

Često sam se molila, otprilike pet puta dnevno. Molitva nije dugo trajala, oko dvadeset minuta, ali je zato bila iskrena. Nikada se kasnije u životu nisam TAKO molila, osećajno i svesno, uz upaljenu sveću i prave molitve, kao i svojim rečima. Ponovo sam prolazila kroz traumatične situacije, preispitivala svoj život, naročito odnose s mladićima, kada sam bila agresivna, ljubomorna, kada sam ih mrzela što nisu želeti da izlaze sa mnom. Ukratko, i sve druge situacije koje su mi se dogodile, a nisu se tičale samo mladića.

Već posle nekoliko meseci, u proleće, ponovo sam se zainteresovala za mladiće pa su mi se pojavili pravi udvarači. Procvetala sam i zahvaljivala se Bogu. Nisam prestajala da se molim. Otišla sam čak i da se pričestim. Na kraju, nakon lečenja, dva meseca docnije, kada su mi pristigle prve analize, lekari nisu pronašli ni najmanje simptome bakterije spirohete - sifilisa. Bili su šokirani i izjavili da je to nemoguće. Prepostavili su da imam izuzetno snažan imunitet. Međutim, ja sam znala šta se dogodilo. Naravno, osim molitvi, koristila sam peršunov list, koji ima pročišćujući efekat, kao i lekove za čišćenje krvi, ali te biljke nisu mogle da me izleče. Tako su mi rekli i lekari. Oni su samo raširili ruke

kada su videli dobre rezultate analize. Naravno, nisu me odmah izbrisali iz evidencije, ali sam već tada sa sigurnošću znala da nisam inficirana. Uskoro sam se upoznala s mladićem s kojim sam ostvarila dugu vezu. Ali to je već neka druga priča. Na evidenciji sam bila još tri godine, jer je tako zakonski regulisano. Odlazila sam na kontrolu svakih šest meseci s obzirom na to da nije bilo potrebno češće, ali infekcija se više nije pojavljivala. U izlečenju mi je pomogla molitva, kao i činjenica što sam u traumatičnoj situaciji uspela da obuzdam agresivnost u duši, da ne omrznem tog mladića, a osnažim ljubav prema Bogu.

Srećna sam.

Zašto se mnogi ljudi godinama mole bez ikakvih rezultata? Mislim da je jedan od razloga taj što sebe doživljavaju kao mašinu sa zavrtnjima i zupčanicima. I ja sam na početku imao takav mehanistički period. Svedočio sam kako se čovek kroz pokajanje, otklanjajući dve-tri snažne uvrede, izlečio od ozbiljnih bolesti. I upravo sam takvo lečenje predlagao drugima - „otkupljivanje“ ljutnji, osuđivanja i dr. Zatim sam dosegnuo novi nivo i to je bilo teško nastaviti. Ali na kraju sam shvatio da uvrede nastaju zbog vezanosti. Sve dok postoji vezanost za novac, porodicu, duhovnost, odnosno principe i ideale, uvrede će se stalno pojavljivati, a s njima i - nove bolesti. Tada sam shvatio da nije dovoljno otklanjati agresivnost prema ljubavi, već je potrebno da na prvo mesto postavimo ljubav prema Bogu i tada će se zavisnost i vezanost smanjiti. Nedavno sam shvatio da je duša, koja se sastoji iz duha i tela - jedna i da bi prestala agresivnost, a zatim bile savladane vezanosti, ona mora da živi ljubavlju, mora da prebiva u takvom stanju kada uvređenost i mržnja postaju nemogući, odnosno mora da pređe na novi režim postojanja. Mehanistička etapa se time završila.

Podeliću s vama jedno interesantno zapažanje: oni koji su poslušno izvršavali moje instrukcije, postizali su lošije rezultate od onih koji se nisu orijentisali na formu, već na suštinu i smisao. Mnogi pacijenti su intuitivno bili mnogo ispred mene razumevajući dublje da postoji duša i da ona treba da se menja. Ja sam im samo ukazivao na put, a oni su, napredujući, postizali daleko više od mene.

Tokom prvih godina istraživanja sve nade sam polagao na samog čoveka, njegovu spremnost da se odriče, žrtvuje, kaje, moli se i voli. Ali

postojao je neki neshvatljivi razlog koji je u velikoj meri ometao ozdravljenje. Kasnije, proučavajući pravoslavlje, shvatio sam određenu manjkavost u svom pristupu. U pravoslavlju postoji teza o tome da se treba uzdati u Boga. Čovek nikada ništa neće moći sam da uradi ako za to ne postoji volja Svevišnjeg. Zato, radeći na sebi, poštujući zapovesti, menjajući svoj karakter, čovek mora da čeka ispunjenje Božje volje, dobijanje milosti Božje. Pritom mora da shvati, ma kakve napore ulagao, konačna odluka će uvek biti na Svevišnjem, koja može potpuno da se razmimoilazi s našom logikom, našim snovima i nadama.

Tada mi je postala jasna Hristova priča o vinogradarima. Jedni su radili od jutra, drugi su započeli posao posle ručka, a treći tek u sumrak. I - svi su dobili istu platu. Ova velika istina je već nekoliko hiljada godina prisutna u hinduizmu. U Vedama postoji pojam „bezuсловна милост Господа“. Neko može ceo život da bude asketa, strogo poštujući sve rituale, podnoseći žrtve i neprestano se moleći, ali da pritom ne dođe u kontakt s božanskom energijom. Drugi, pak, bez naročitih napora, za kratko vreme može da dobije ne samo uzvišenu nagradu za svoju dušu, već i spoljašnje, materijalne dokaze unutrašnjeg blagostanja. Bog ne vrednuje samo naše telo i svest, povezane s njim. Rezultati zavise od stanja onih slojeva duše za koje i ne slutimo. Ti slojevi, zatvoreni za našu svest, povezani su ne samo s našom prošlošću, već i s budućnošću. Poželjno je da shvatimo da za sreću nije najvažniji rezultat, već sama težnja ka Tvorcu i jedinstvo s Njim.

Paganski način razmišljanja sve procese preseca na dve polovine, razdeljuje suprotnosti i čini svet statičkim. U tom slučaju, za čoveka se sreća sastoji u ostvarenju cilja ili samom putu, tj. u kretanju ka onome što želi. Ljubav nam omogućava da shvatimo nerazdeljivost suprotnosti, spoznaju istovremene važnosti procesa i rezultata. Za nas je sreća kada volimo i kada počnemo da se menjamo. Srećni smo kada se promenimo i vidimo rezultate. Sve u svemu, uvek smo srećni, ali ne znamo da je to tako.

Bolesti i problemi nisu samo neprijatnosti, već i traganje za novim putevima razvoja, prilika da osetimo da nam nedostaje ljubav. Konačno, to je prilika da budemo srećni.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

U septembru 2005. godine sam Vam preko interneta, a potom i u oktobru (u sali Doma kulture „Gorbunov“, prvog dana predavanja) uputio pismo u kome sam Vam postavio sledeće pitanje: kako da kanališem moći koje su mi se pojavile nakon susreta s Vašim istraživanjima?

Želeo bih da s Vama podelim neka svoja zapažanja.

U oktobru 2005. godine prijatelji su me zamolili da pomognem četrnaestogodišnjem dečaku koji je od detinjstva patio od enureze i glavobolja s dijagnozom „urođeni poremećaj sfinktera bešike“. Razgovarao sam s dečakom oko dva sata. Sledеćeg dana je došlo do naglog i trajnog poboljšanja.

Majka 25-ogodišnjeg dečaka me je zamolila da mu pomognem da se oslobodi kockarske strasti - naime on je devet godina igrao rulet na automatima i nije mogao da se zaustavi. Razgovor je trajao skoro tri sata. Mesec dana nije igrao, a zatim se slomio. Nakon ponovnog, dvočasovnog razgovora, kod dečaka sve sve normalizovalo: više se ne kocka, vratio je sve dugove.

Kod 45-ogodišnje žene otkriven je nagli pad hemoglobina. Brojni razgovori koje sam obavio s njom bili su joj od pomoći: analize su se poboljšale.

Zašto Vam pišem sve ovo? Stvar je u tome što ja ne mogu niti hoću da se bavim dijagnostikom, budući da za to nisam sposoban. Onda se postavlja pitanje: na koji način im pomažem kad mi nisu poznati uzroci njihovih bolesti? Šta je to što ih leči? Možda je stvar u meni? Najverovatnije je u određenoj meri tako. Ali najvažnije je to da sam, razgovarajući sa svim tim ljudima, pričao o onome što sam saznao iz Vaših knjiga: o ljubavi prema Bogu, o nivoima zemaljske sreće, ljudskim vrednostima i agresivnosti. Pronalazili smo primere i razgovarali o njima.

Teško mi je da izvučem zaključke, ali biće da je posredi to što je duboko razumevanje njihovih problema poslužilo kao univerzalni ključ koji je, bez dijagnostike, otvarao bravu. Zahvaljujući tome otpočinjalo je ozdravljenje duše i tela.

Nadam se da će Vam ovo koristiti u Vašim istraživanjima.

Dobar dan poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Ranije sam pisao o mnogobrojnim jedinstvenim slučajevima izlečenja po Vašem metodu, kada sam pomoću informacije iz Vaših knjiga o nivoima zemaljske sreće, vezanostima, agresivnosti, ljubavi prema Bogu i dr., pomagao ljudima.

Pomenuo sam pozitivnu dinamiku lečenja 45-ogodišnje žene koja je patila od anemičnosti zbog nedostatka gvožđa, i ta je dijagnoza, prema mišljenju mnogih lekara, nažalost bila neutešna. Osim toga, dijagnostikovana joj je srčana aritmija. Početna dijagnoza je bila postavljena u avgustu 2005. godine. Na osnovu Vašeg sistema, manje-više su mi bili jasni razlozi i preostalo je samo da joj ispravno prenesem informacije iz Vaših knjiga. Kroz česte razgovore, zajednički smo došli (kako nam se činilo) do osnovnog uzroka njene bolesti, koja je prevedena na običan jezik izgledala ovako: ona je sebe uvek i u svakoj prilici doživljavala kao lošu osobu, koja je za sve kriva, uz sve posledice koje iz toga proizilaze. Zbog toga je izgubila volju za životom. Uz sve to, ona nije bila u stanju nikoga da uvredi pa je isti takav odnos očekivala i od drugih ljudi. Stoga se veoma uzrujavala kada su se prema njoj drugačije ophodili. I zbog toga je takođe gubila volju za životom.

Uzela je da čita Vaše knjige, mnogo smo razgovarali i ona je počela da se menja. U početku je to išlo veoma teško jer su izlivi negativnih emocija poništavali naše napore. Često je zapadala u stanje malaksalosti i gotovo gubila svest, ali je postepeno počela da se oseća bolje, a u duši joj se javljaо spokoj. U februaru 2006. godine analize su pokazale blago poboljšanje. Nastavili smo da proučavamo Vaše knjige. Mnogo smo radili i u maju 2006. godine, analize krvi su pokazale da se sve normalizovalo, pri čemu je i skok pokazatelja u toku dva meseca bio trostruko veći! Kardiogram je pokazao značajno poboljšanje rada srca. Ona se mnogo promenila, agresivnost joj je mnogo manja, ali vezanosti nisu u potpunosti otklonjene. Nastavila je rad na sebi.

Sve ovo detaljno opisujem zato što sam se prvi put susreo s tako ozbiljnom bolešću.

Hvala Vam.

Sa iskrenim poštovanjem.

Ono čime se ja bavim je pokušaj istraživanja zakona postojanja i razvoja duše. Budući da je duša nastala kad i Vasiona, njeni zakoni su identični zakonima Vasione. Naša duša, kao i Vasiona, jedno je u prostoru i vremenu. Ako promislimo, deset zapovesti koje su date Mojsiju predstavljaju uslov da se duša sačuva od uništenja i da joj se pruži mogućnost razvoja. Stoga su deset Božjih zapovesti čovekovom zdravlju poklonile mnogo više nego lekari čitave planete u poslednjih tri hiljade godina. Poznavanje zakona koji su neophodni za razvoj duše najbolji je lek. Međutim, ta znanja može da primi samo osoba koja se ne odriče ljubavi, koja ne ide protiv svoje duše i ne narušava moral. Stoga ćemo najbolje pomoći drugoj osobi ako je naučimo da voli, da se žrtvuje i oprašta. Da je pohvalimo s ljubavlju, ali i da je kažnjavamo. Pravi iscelitelj je onaj koji pomaže čoveku da pronađe Boga u duši.

Ali ako je glavni cilj da pobedimo bolest i izlečimo se od fizičkih tegoba - u tom slučaju ljubav i razumevanje postaju sredstvo. Tada onaj koji ispoljava saosećanje i želi da pomogne bolesnoj osobi može njene probleme neprimetno da preuzme na sebe. I ono što je još opasnije - na svoje potomstvo. Još jednom želim da naglasim da je isceliteljstvo vrlo opasno zanimanje. Ako ne postoji vizija i ispravan sistem ciljeva, plemenita i nesebična pomoć na spoljašnjem planu može da se preokrene u velike probleme.

Poštovani Sergeju Nikolajeviću,

Nakon što sam svom problematičnom sinu (ima 21 godinu) obezbedila kartu za Vaš seminar, usnila sam sledeći san: on je išao putem, a u susret mu je dolazila grupa dece. Nekoliko osoba se izdvojilo iz gomile i potrčalo ka njemu s namerom da ga ubiju. Moj sin je izvadio pištolj, ali kada je primetio da nema dovoljno metaka i da se neće izboriti s gomilom, ustrelio je sebe. Šta to može da znači za njega i mene?

Uoči seminara iz dubine naše podsvesti izranjaju problemi. Dolazi do pročišćenja duše koja pokušava da se osloboди agresivnosti. Budući da se u snu uspinjemo na suptilne planove gde je vreme zgasnuto, za jedan minut možemo da vidimo događaj koji se obično odvija decenijama.

U svakodnevnom životu mržnja i osude koje majka upućuje nemoralnim ili agresivnim osobama, prodiru u detetovu podsvest i ono na unutrašnjem planu počinje nesvesno da mrzi i osuđuje svet oko sebe, a okruženje na to reaguje i postaje sve agresivnije prema njemu - jedni mu nanose fizičke udarce, drugi ga obmanjuju, izdaju, nepošteno se odnose prema njemu. Njegova ogorčenost i nezadovoljstvo se povećavaju i čim dosegnu nivoe gde ne preti opasnost da će uništiti samo pojedince, već čovečanstvo i sav život na planeti, uključuje se zaštitni mehanizam i agresivnost se okreće protiv autora. Nakon nekoliko godina to može da se ispolji kao smrt usled povreda glave, ili kao kancerogena bolest bez ikakvih vidljivih simptoma. Ili ga na ulici mogu napasti huligani, pretući a zatim će on preminuti u bolnici. Ili... ili... ili...

Nekoliko decenija se zgasnulo u nekoliko sekundi. Ako se na ispravan način budete odnosili prema tom upozorenju, tada je scenario njegovog života moguće promeniti.

Sergeju Nikolajeviću, hvala vam!

Nakon objavljanja Vaše prve knjige, moj život je dobio smisao. Radim na sebi i sa sigurnošću tvrdim da je Vaš sistem efikasan.

Molim Vas da mi objasnite zašto kod dece, uglavnom dečaka, dolazi do kasnog razvoja govora?

I zašto se neke osobe pre smrti nalaze u stanju kome ili bez svesti? Da li je to neka pauza, kada pitanje smrti ili daljeg života može biti rešeno i ovako i onako? Ili se sve to dešava zbog onih koji su bliski toj osobi?

Vreme se deli na dve suprotnosti zahvaljujući kojima se odvija razvoj, odnosno muški i ženski, duhovni i materijalni princip. Muški princip je simbol duhovnosti, svesti i budućnosti. Da bi se dete pravilno formiralo potrebno je da postoje ispravni prioriteti u razumevanju sveta. Naša svest je neverovatno slaba i ograničena, dok se istinska slika sveta skriva u našoj podsvesti, u našoj duši. Stoga, ako se dete rodi preterano aktivnog uma, a to su, po pravilu, dečaci, njegova slika sveta može biti izmeštena na spoljašnje nivoe, zbog čega će biti sužena i ispunjena agresivnošću. Zato priroda aktivira zaštitni mehanizam koji blokira um i govor. Energija tad navire u dušu, pri čemu dolazi do celovitog emocionalnog razvoja. Na taj način detetova duša postaje harmonična. Što više roditelji osuđuju, što osećaju veći strah od budućnosti, ili upadaju u stanje uninija i hrane osećaj nadmoći prema drugima, povećava se njihova zavisnost od budućnosti. Usled toga će kod njihove dece biti sputana svest. Jer ona ne samo što će kasno progovoriti, već može doći i do autizma, psihičkih bolesti, usporenog razvoja, gubitka želje za učenjem, ili postizanjem nečega u životu, te potpunog odbacivanja ambicija i dr.

Kada je reč o komi, čovek pre smrti treba da se usmeri na večnost. Njegova duša, kao kapljica koja se odvojila od okeana, mora da se vrati u primarni okean. Da bi to uspela mora da bude nevezana za sve ono što ometa objedinjenje. Ljubav pomaže u tom smislu, dok osuđivanje, mržnja i ljutnja odmažu. Da bi se pospešio ovaj prelaz često dolazi do prinudnog zaustavljanja svesti. Zavisno od brzine kojom se čovek podsvesno oslobađa od vezanosti i koncentriše na ljubav, u toj meri može biti poništeno pitanje smrti i kome. Pritom, unutrašnje stanje rodbine i onih koji su mu bliski, veoma snažno utiče na stanje pacijenta. Pre svega su to usmerenost na ljubav i unutrašnja čistota, dok, naprotiv, žaljenje, patnja, zabrinutost za pacijenta, strah za njegovu budućnost i uninije zbog njegove moguće smrti mogu samo mu da naškode.

Uzgred, setio sam se jednog interesantnog problema. Nekada su u Rusiji i Sovjetskom Savezu novorođenčad čvrsto umotavali u pelene. Zatim je počela da se imitira zapadna škola - kada su roditeljima sugerisali da dete od prvih dana života treba aktivno da se kreće, da to razvija njegov imunitet i svest, čini ga sposobnijim. Treba napomenuti da su zapadni lekari bili u pravu, ali se problem sastojao u nečem drugom. Energija, koja se nekad usmeravala na razvoj duše, dubinu i lepotu

osećanja, preusmerila se na razvoj svesti, sposobnosti i detetovu aktivnost. Na površini smo videli isključivo pozitivne strane takvog sistema, a danas, decenijama kasnije, pokušavamo da shvatimo zašto sve veći broj novorođene dece ima psihičke probleme. Zaboravljamo da je prirodu nemoguće prevariti. Ako pokušamo da idemo protiv zakona u ime svog egoizma i trenutnog interesa, možemo da dobijemo danas, ali ćemo izgubiti sutra.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Raskinula sam s čovekom kog volim usled čega se raspalo sve ono za šta sam živila. Izgubila sam smisao života, te se gotovo i ne pridižem iz kreveta. Ne odlazim više u crkvu koju sam pet godina redovno posećivala. Kako da izađem iz krize? Pomozite mi.

Vaše pismo svedoči o potpunoj nemoći. Ta situacija vam je data kako biste shvatili da niste živelji ljubavlju, već strašcu i nasladama. Ljubav ne može biti predmet kraha. Ona je večno osećanje, dok su komunikacija, uživanje, konzumerizam i strast prolazni pojmovi. Da biste ljubav postavili na prvo mesto, potrebno je da povremeno izgubite sve za šta se ona vezala, kao i da se uverite da zemaljska sreća ne može biti večna. Na jednom predavanju sam citirao često korišćenu izreku da „ljubav prolazi s godinama“ i rekao da ona nije tačna. Mi prolazimo, a ljubav traje.

Nekom prilikom sam dobio poruku u kojoj mi je jedan muškarac napisao kako ga čini srećnim sama činjenica da žena koju voli živi i postoji na ovoj Zemlji. Sama mogućnost da voli za njega predstavlja ogromnu sreću. Činjenica da ležite u krevetu u depresivnom stanju predstavlja protest protiv gubitka zadovoljstva, odbranu prava na konzumerizam, odricanje od ljubavi, kao i principijelni otpor prema žrtvovanju. Međutim, bez žrtve nema ljubavi i vere te zbog toga ne želite da idete ni u crkvu. Dakle, prvo je potrebno da priznate neodrživost svojih predstava o sreći, a potom da se pridignite i odete u crkvu.

Problemi moraju da postoje, bez njih nema razvoja. Sve zavisi od naše energije. Ako je ona slaba, tada nas problemi vuku za sobom, kao

čoveka koji je dizginama vezan za taljige. Takva osoba se vuče po zemlji i prolazi kroz neverovatnu patnju. Ako ima više energije, tad može da skoči na noge i potrči za taljigama, što će joj ublažiti patnje. Ako poseduje još više energije, tad može da se oslobođe i trči ispred taljiga. Nabrojao sam vam tri tačke gledišta na isti problem. Razlika je u našem unutrašnjem stanju. Tako jedni plaču, proklinju svoju sudbinu i muče se celog života, drugi pokušavaju nešto da učine, ali ponekad padaju i vuku se po putu života u depresiji. A treći žele da se razvijaju i stalno napreduju, te se za njih problemi pretvaraju u mogućnost razvoja.

Dragi Sergeju Nikolajeviču,

Molim Vas da nam još jednom objasnite kako da ne brkamo osećaj božanske ljubavi s najuzvišenijim ljudskim osećanjima?

Kako da u duši istovremeno sačuvamo dva suprotna osećanja? Razumom sve shvatam, ali... Molim Vas, ako možete detaljnije da kažete nešto o tome.

Bog Vam pomogao!

Ako volite onoga koji vam pruža sreću - to je ljudska ljubav. Ako nastavite da ga volite i kada kroz njega pristignu nesreće, to je već bliže božanskoj ljubavi. Bog ne zavisi ni od čega. I ljubav, posledično, ni od čega ne može da zavisi - ni od novca, ni od lepote, pravde, snage, dobrote. To je nešto što ne možemo odjednom da dostignemo.

Ako neprestano budete težili božanskoj ljubavi, postepeno će se to osećanje razvijati u vašoj duši.

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Više od 30 godina patim od bulimije, a muž mi je homoseksualac. Da li naši sinovi imaju šanse da budu zdravi i srećni?

S ljubavlju.

Prekomerna vezanost za hranu uzrokuje bulimiju, gojaznost i dijabetes. Prekomerna vezanost za seks uzrokuje impotenciju, perverzije, homoseksualnost. Govorio sam o tome da hrana i seks na suptilnom planu izgledaju potpuno isto - oni su produžetak života. Potrebno je shvatiti da su snažna vezanost za hranu i seks na telesnom nivou zaštitni mehanizam. Duša koja se preterano veže za ovaj svet pokušava da se pročisti preusmeravajući vezanost na spoljašnje planove. I tada se pojavljuje vezanost za svest koja se ispoljava kao gordost, žudnja za vlašću, nadmoćnost prema drugima ili poklonstvo telesnim potrebama kroz hranu i seks.

Prema tome, možete početi od toga što ćete obuzdavati potrebu za hranom i seksom, ali pritom morate shvatiti da bez harmonizacije duše, spoljašnji pokušaji neće doneti naročite uspehe. Neophodni su ljubav, vera i molitva. Ako se tog pravca budete pridržavali bar nekoliko godina, tada vaša deca mogu biti zdrava. Smer kojim se kreću duše roditelja pre začeća deteta može da blokira najteže probleme koje smo nasledili od predaka.

Ne mogu da se izborim sa svojim idealima jer u muškarcu volim njegovu duhovnost i lepotu. Pokušala sam da prvenstveno volim njegovu dušu, manifestaciju božanskog, ali mi to ne polazi za rukom.

Ako želite da volite muškarca zato što je duhovan i lep, neka vam je sa srećom. Takođe možete da ga volite i zato što je seksualan i ima mnogo novca. Možete ga voleti i što ima dobar posao, jaku volju i inteligenciju. Možete ga voleti i zato što je dobar, ume da voli, što njegova ljubav ni od čega ne zavisi.

Ljubav mora da ima sistem prioriteta. Recite mi da li ćete voleti jaknu koju je ostavio muškarac kog volite pre nego što je otišao na posao? Prema toj jakni ćete gajiti vrlo nežna osećanja, ali teško da ih možete nazvati ljubavlju. Reći ćete da vam se jakna dopada, da vam je priyatno dok je posmatrate, da vam pričinjava radost što je u držite u rukama, da ste srećni sećajući se kako je tu jaknu nosila voljena osoba.

Ali da li će vaša ljubav umreti ako ta jakna bude zamenjena nekom drugom? I kako ćete se odnositi prema novoj jakni? Isprva nikako, zato što vas neće asociрати na voljenu osobu, a zatim, kada se pojavi asocijacija, deo ljubavi ćete preneti na tu jaknu.

Bez obzira šta i koga volimo, mi u suštini volimo Tvorca. Deo ljubavi prema Njemu pružamo čovekovoj duši - isto kao i odeći koju najčešće oblači. Zatim - duhu, čovekovoj svesti. Ta ljuštura se ne nosi dugo - samo jedan život. Još jednu porciju ljubavi trošimo na telo voljene osobe, međutim, prosečno se svakih sedam godina ono raspada i zamenjuje drugim. Međutim, deo ljubavi može da pripadne čak i jakni, koju voljena osoba menja jednom u 2-3 godine. Ali, bez obzira šta volimo, mi zapravo u svemu volimo Boga. Jednostavno, u duši se sadrži mnogo više božanske energije nego u jakni. Logično je da celinu treba da volimo više od delića.

Stvar je u tome što nam osećanje ljubavi prati glavni pravac u životu. Ako je za vas najvažniji materijalni aspekt, volećete bogataša koji ima novac. On će, međutim, taj novac izgubiti. Ako budete voleli lepog i seksualnog muškarca - on će poružneti i postati impotentan. Ako su za vas najvažnije duhovne vrednosti, volećete osobu koja je inteligentna, snažne volje, sposobna i moćna. Međutim, pretvorićete je u lenštinu, budalu i gubitnika. Ako je za vas najvažnija duša, volećete muškarca zato što je dobar, nežan i brižan. Ipak, pretvorićete ga u okrutnu, egoističnu i bezdušnu osobu.

Međutim, ako je voljena osoba za vas sredstvo ljubavi prema Bogu, ako božanski, večni deo njene duše budete voleli više od prolaznog, ljudskog, tada će osoba koju volite biti dobra i pametna, lepa i uspešna.

Da biste to postigli, prvo morate naučiti da volite.

Da poštujete zapovesti.

Da ostvarujete svoje želje - i da se uzdržavate.

Da oprštate i da se žrtvujete.

Da druge vaspitavate strogošću i blagošću.

Da svakog delića sekunde osećate kako vam nedostaje ljubavi u duši ka kojoj težite.

Kada u vašoj podsvesti ovaj proces počne da dobija na zamahu i učvrsti se sam po sebi, tada, čak i ako na spoljašnjem, svesnom nivou, budete voleli samo zbog duhovnosti i lepote, vaša ljubav neće uništavati drugu osobu. Samim tim nećete biti odgovorni za takvo ubistvo.

Sergeju Nikolajeviću,

Imam pomalo nezgodno pitanje za Vas. Nakon što smo se prijavili na Vaš seminar, slomili smo dva kišobrana, polupali skoro sve čaše i tanjiriće i namučili se zbog najeze moljaca u kuhinji.

Molim Vas da prokomentarišete situaciju.

Šta ovde treba komentarisati? Saosećam. Sudbina vam na šaljive načine aludira na postojanje problema. Isto kao kada vam preko telefona kažu: „Sačekajte, sačekajte, sačekajte...“

U poslednjih 4-5 godina kod mene i mojih poznanika se u proleće (maju) pojavljuje alergija koja veoma podseća na prehladu: curenje iz nosa, kijavica, bol u očima, grebanje i bol u grlu koji se prenosi do ušiju. S čim je to povezano? Na čemu treba raditi?

Aktivirani su mnogi procesi koji zahvataju celo čovečanstvo kao jedan organizam. Alergija ovaj svet čini bljutavim i smanjuje vezanost za život. To može biti priprema za nov način razmišljanja i nov nivo postojanja. Kada čovek posti i radi na stanju svoje nevezanosti i kada pati zbog alergija, u podsvesti mu se odvijaju slični procesi. Tada lakše volimo.

ZAKLJUČAK

Hristos je govorio svojim učenicima: „Budite mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi“. On je umeo dijalektički da razmišlja. Mudrost zmije i bezazlenost goluba mogu da se ujedine samo u osobi čija je duša ispunjena ljubavlju. Za druge će bezazlenost i nežnost predstavljati formu slabosti i potčinjanja, a strogost i grubost - primer koji treba slediti.

Bog se nalazi u sredini, a đavo - u krajnostima, govorili su drevni. Nemoguće je održati se srednjeg puta bez ljubavi. Za paganina ceo život predstavlja prelazak iz jedne krajnosti u drugu. Za njega su materijalne i duhovne vrednosti - nepomirljive suprotnosti. Takva osoba može da bude duhovna samo u siromaštву, a snažna samo u bogatstvu i moći. Ako duša pogrešno funkcioniše, materijalne i duhovne vrednosti postaju suprotnosti. Čovek zastranjuje u ljubomoru ili gordost.

Nedavno mi je na seminaru jedna žena napisala upečatljivu poruku. Njen otac je pokušao da se bavi biznisom, ali nije imao nikakvog uspeha. Zatim je ona pokušala da se okuša u toj oblasti. Odrekla se svega i potpuno se posvetila započetom poslu. Odjednom, bez ikakvih vidljivih razloga, njenom ocu se pogoršalo zdravlje. Uradili su analize i čerka je sa zaprepašćenjem saznala da on ima dijabetes u teškom obliku - pankreas je u potpunosti prestao da proizvodi insulin. Ona je intuitivno osetila da to može biti povezano s biznisom koji je nastavila. Odlučila je da poseti seminar i da mi pismeno postavi to pitanje.

Kada sam pogledao situaciju na suptilnom planu, shvatio sam šta se desilo. Njen otac nije mogao da prihvati sudbinske udarce u prošlosti. Žalio je zbog toga, često bio nezadovoljan sobom, nije mogao da oprosti nepravde i izdaje. Slom planova i nada u njegovoj duši je dovodio do velikog protesta i on kategorički nije mogao da prihvati gubitak budućnosti. Zbog toga je njegova zavisnost od duhovnih aspekata bila previsoka. Bavljenje biznisom je zahtevalo intuiciju, volju, kontrolu, i logično je što se pokušaj pokretanja i razvoja sopstvenog biznisa završio neuspehom. Zavisnost od duhovnih aspekata se naglo pojačavala i njegova gordost je prekoračila smrtonosni nivo. Podsvest je uključivala sistem zaštite - a on je, i ne sluteći to, odabrao najgore rešenje. Na kraju

su njegovi pokušaji doživeli krah. Zatim je biznis preuzela njegova čerka u čijoj podsvesti je zavisnost od duhovnosti postala smrtonosna. Da bi spasila čerku, očeva podsvest je otisla u drugu krajnost: gordost je zamjenjena ljubomorom, takođe na smrtonosnom nivou. Međutim, umesto smrti je nastupila neizlečiva bolest u vidu dijabetesa.

„I od umnoženja bezakonja, ohladneće ljubav mnogih“. Ovu rečenicu je izgovorio Hristos pre skoro dve hiljade godina. Ako je duša opustošena gubitkom ljubavi, tada stabilna porodica i zanimljiv, naporan posao, mogu da se pretvore u luksuz koji ne možemo da priuštimo sebi. Postojeći raspad porodice, kao i sve veća nespremnost ljudi da rade, nevoljni su dokaz siromaštva naše duše u današnje vreme.

Nastupa kraj sveta. Potom će se pojaviti nova svetlost i novi svet. Kao i nova svest. Ljudi će biti mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi. Zakon dvostrukе negacije opisuje mehanizam razvoja; da bi se pojавilo novo, život u staroj formi mora da postane neodrživ. Kako je govorio osnivač novog načina razmišljanja - da bi nikla pšenica, zrno mora da umre. Da bi se rodilo novo, staro mora da umre.

U onoj meri koliko nam je duša otvorena za ljubav i veru toliko će lakše i bezbolnije nastati nov način razmišljanja. Ne sumnjam u to da će se pojaviti ljubav i vera. Preostaje nam da tome težimo i da se nadamo.